

Giới thiệu Ông Xã Ác Ma Của Tôi

Ông Xã Ác Ma Của Tôi là câu chuyện ngôn tình đặc sắc được tác giả trau chuốt rất kỹ về nội dung cũng như hình thức bên ngoài. Truyện xoay quanh cuộc sống tình cảm của đôi lứa yêu nhau. Anh Tư Dạ Phong, là ông chủ của Nhất Thế, tập đoàn buôn bán đá quý lớn nhất thế giới, anh nắm giữ mọi tuyến đường vận tải biển, thông thương toàn cầu. Mặt khác, anh còn là lão đại của một tổ chức hắc đạo Dạ Ảnh, nơi không dành cho những kẻ yếu đuối, bởi vì tại đó chỉ có chết chóc, máu me, giết người không chớp mắt.

Mạc Hân Như. Cô là một cô gái trong sáng, vui tính, Như là định mệnh, họ gặp nhau qua một buổi tiệc trên thuyền tàu Thượng Hải, cuối cùng anh đã từ bỏ cái vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng bên ngoài để theo đuổi cô một cách chân chính. Nhưng cô lại chỉ luôn luôn 'dạy dỗ' anh, ra vẻ một bà cụ non khiến anh thích thú. Rồi vận mệnh hai người sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1.

Thành phố A - nơi xa hoa, phồn thịnh bậc nhất của đất Trung Hoa, mọi thứ ở nơi đây đều được coi là đẹp nhất tuyệt nhất với các toà cao ốc lầy lừng, những hộp đêm sang trọng không kém gì những nơi nổi tiếng trên thế giới như Las Vegas, New York, Hollywood,... Trong màn đêm hun hút, yên tĩnh không một bóng người, vạn vật đang ngủ say nay bỗng bị đánh thức bởi những tiếng rồ ga như sư tử gầm, thoát nhìn đuổi giết nhau không buông tha. Hai chiếc ô tô đen trắng cứ thế mà nối đuôi nhau, chạy qua khắp các nẻo đường không khác gì tên bắn. Mặc cho trên đầu máu có chảy thành suối, người trên chiếc xe trắng vẫn dứt khoát phóng nhanh, bởi vì hắn biết, người đang đuổi theo mình là một ác ma, mà nếu rơi vào tay ác ma đơn giản thì chỉ có con đường chết. Trong lúc 'ngàn cân treo sợi tóc' này, tiếng chuông điện thoại tự nhiên vang lên một hồi, không thấy có người nhắc máy nhưng vẫn không ngừng reo, chứng tỏ người gọi vô cùng kiên nhẫn. Liếc nhìn dòng số trên máy, người đàn ông không khỏi hít một ngụm khí lạnh, toàn thân thể cứng đờ nhưng chân vẫn không ngừng nhấn ga tăng tốc. Chưa đầy 2 phút sau, màn hình ô tô vang lên giọng nói hàn băng, lãnh khốc

“Tôi không ngại chơi trò mèo vờn chuột với ông đâu, dù sao cũng đang không có việc gì làm!”

“Tư Dạ Phong! Thăng khôn khiếp! Mày đã giết cả gia đình tao, giết vợ con tao còn lấy hết tài sản của tao, mày còn muốn gì nữa?!”

“Hồng Kỳ tiên sinh à, ông đã biết trước kết quả nếu mà đụng vào người của tôi rồi nhưng vẫn không an phận, thế là không được đâu. Tôi đơn giản chỉ muốn dạy cho ông một bài học thôi, tiếc rằng là, ông không có tiếp thu!”

Lời nói của Tư Dạ Phong tràn ngập sự nguy hiểm, tàn khốc sao? Từ đó vẫn chưa đủ miêu tả về anh; ác ma! Đích thị là đại ác ma!

“Mày muốn đùa cùng tao sao?! Tao sẽ không để cho mày toại nguyện đâu!”

“Đừng vội vậy chứ, trò chơi còn dài, Hồng Kỳ tiên sinh nể mặt tôi đây mà tham gia cùng tôi một chút chứ nhỉ?”

“Có chết tao cũng không chết trong tay mày đâu, đừng có mơ!”

“Ồ bây giờ tôi vẫn chưa ngủ nên chưa có mơ được, nhưng ông nên nhớ một điều rằng: những thứ tôi muốn, bằng mọi giá tôi phải có được!”

“Mày là thăng khôn khiếp! Cút xuống địa ngục đi!”

“Tôi vốn đã ở địa ngục rồi!”

Hai chiếc xe tiếp tục điên cuồng rượt đuổi nhau đến một ngọn núi cao nằm ngay sát biển.

“Dừng xe”

Giọng nói hàn băng lại vang lên, khiến người ta không khỏi cảm giác rùng mình. Vừa dứt lời, xe dừng lại ngay dưới chân núi, để mặc cho người kia rồ ga lao xe chạy trốn. Lên đến đỉnh ngọn núi, người trên xe vẫn không có ý định dừng lại, nhấn ga thật mạnh cho tới khi chiếc xe rơi vào khoảng không vô định rồi rơi xuống biển. Chẳng mấy chốc mà tiếng nổ vang trời kêu lên, tia lửa kết hợp với dòng nước bay tung toé, tạo nên màn đẹp mắt cho người đang ngồi trong xe. Bọt nước vẫn lăn tăn trên mặt biển đen tối, làm nổi lên những mảnh vỡ của chiếc xe màu trắng vừa rơi kia. Tư Dạ Phong vẫn như một khối băng, im lặng mà ngắm nhìn cảnh phía trước rồi nhếch mép một cái

“Lão đại, giờ ta làm gì với lão già đó bây giờ?”

Người trên xe cung kính nói, liếc nhẹ bóng người toả ra đầy sát khí đang ngồi đằng sau. Tĩnh lặng. Bầu không khí đang bắt đầu tĩnh lặng, làm cho người lái xe chảy một vài giọt mồ hôi căng thẳng. Sau một lúc, Tư Dạ Phong mới lên tiếng, làm cho người trên như có cảm giác như mới được vớt lên từ dưới đáy đại dương.

“Tài sản không còn mà người cũng đã chết, xem ra hết giá trị lợi dụng. Về!”

Người đàn ông này quá tàn bạo, chẳng khác gì thần chết. Người to gan nào dám động đến Tư Dạ Phong thì chỉ có một kết cục: chết không toàn thây! Tư Dạ Phong từ bé đã chứng kiến cha mẹ bị sát hại trước mặt mình bởi một sát thủ chuyên nghiệp, sau đó anh bị đưa vào trại mồ côi và được lão đại U Linh khi ấy nhận về làm con nuôi. Mặc dù tiếp nhận các khoá huấn luyện kinh khủng như muốn giết người mà anh không hề rơi một giọt nước mắt, chỉ yên lặng mà hoàn thành nhiệm vụ. Cũng nhờ điều đó mà kể từ khi năm anh 18 tuổi liền lên vị trí lão đại của U Linh rồi lập ra Nhất Thế, tập đoàn phát triển lớn mạnh nhất thế giới.

Hít một ngụm khí lạnh, người lái xe không dám trì hoãn thêm một giây nào nữa, nhanh chóng lái xe rời đi. Chiếc xe màu đen từ từ hoà vào bóng tối, dần dần biến mất sau màn đêm yên ắng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2.

Biệt thự hoa oải hương, nơi mà có những cánh đồng oải hương bát ngát rộng lớn, ngào ngạt hương thơm quyến rũ mê người. Nhìn những bông hoa mỏng manh này mà người đến xem lưu luyến không rời xa. Trong màn đêm tối, cánh đồng hoa vẫn yên tĩnh, chỉ mập mờ vài cành hoa đang đung đưa theo gió, trên cánh hoa còn đọng mấy giọt sương đêm. Chiếc xe màu đen đứng trước cửa biệt thự oải hương. Tư Dạ Phong mệt mỏi bước xuống nhưng vẫn toát lên một vẻ quyền quý mà không ai có thể sánh bằng.

“Cậu chủ đã về “

Bác quản gia Lâm cúi người chào anh. Cậu chủ lúc nào cũng vậy, luôn luôn trầm mặc, ít nói, không chia sẻ tâm trạng với người khác dù chỉ một chút. Là người chứng kiến anh từng bước lớn lên, bác Lâm đương nhiên biết rõ hồi xưa, anh là một cậu bé lúc nào cũng tươi cười nhưng từ khi ông chủ và bà chủ mất, nụ cười đó không xuất hiện nữa. Đáng lẽ ra lúc đó anh sẽ được người của Tư gia đón về nuôi dưỡng nhưng mà thế nào? Họ lại tổng anh vào trại trẻ mồ côi, sau khi được nhận nuôi, cậu chủ như biệt tích tăm hơi, không có một chút tin tức. Ai ngờ 10 năm sau, cậu bé ngày nào đã không còn mà lại thay bằng một người đàn ông lạnh lẽo như băng, tàn khốc hơn cả người bình thường. Khi đó anh đến Tư gia, mọi người đều sợ hãi vì tưởng anh đã chết, nhận lại được tài sản mà cha mẹ để lại, anh đón quản gia Lâm về biệt thự oải hương, không hề đem theo một người nào khác.

“Bác Lâm, đã muộn rồi, bác đi nghỉ đi, tôi đã ăn rồi, bác không cần chuẩn bị đâu”

Anh mệt mỏi ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại tịnh dưỡng nhưng lại nói với giọng điệu cung kính đối với bác Lâm. Bác là người nuôi anh khôn lớn, cho dù thế nào đi nữa vẫn luôn đi theo anh nên anh không hề để bác phải chịu mọi phiền hà gì nhiều.

“Vâng thưa cậu chủ. Sáng mai tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng, cậu nên ăn một chút, đừng uống cà phê nhiều, không tốt cho sức khoẻ đâu”

“Tôi biết rồi, sáng mai tôi không đến công ty, sẽ ăn ở nhà”

Sau khi bác Lâm đã lên nhà, anh cũng không ở lại mà lên theo. Vứt chiếc áo âu được cất may tí mỉ lên giường, anh dần cởi cúc áo sơ mi bên trong rồi chọn một bộ đồ thoải mái nhất đi vào phòng tắm. 1 tiếng sau, Tư Dạ Phong đi ra với khăn tắm quấn ngang hông, để lộ ra lồng ngực cứng rắn, thân hình màu đồng săn chắc khiến ai cũng thêm thán phục. Đi đến bên cửa sổ, anh trông ra cánh đồng oải hương đằng kia mà tâm trạng bỗng lại cảm thấy nặng nề. Hoa oải hương là hoa mà mẹ anh thích nhất, từ khi mua căn biệt thự này, anh lập tức sai người trồng một cánh đồng tràn ngập oải hương và lấy tên đó đặt cho biệt thự của mình. Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cắt đứt dòng tư tưởng. Anh không vội nhấc máy, chỉ đợi nó kêu đến lần thứ 3 mới bấm nút nghe

“Nói”

“Này Tư Dạ Phong, mặc dù cậu bận chuyện trong tổ chức thì cũng đừng ném cả Nhất Thế lên đầu tớ chứ. 3 ngày 3 đêm không ngủ tớ sắp chết rồi đây này!”

“Không làm được thì đi đào mộ.”

“Đào mộ là sao chứ hả?!”

“Mới mua một mộ quặng ở Châu Phi, bên đó thiếu người, không làm được thì sang đó.”

“Ây thôi thôi, bạn tốt với nhau, đừng làm thế chứ.”

Cái tên này lúc nào cũng thế, bị dọa một câu liền thay đổi 180 độ sang thành nịnh nọt. Anh vẫn giữ giọng nói lạnh băng, để mặc cho tên kia đang nói chuyện bốn bề năm châu.

“Tư Dạ Phong, Nhíp Nam nói rằng mới đây có vụ tự sát, lao xe ô tô xuống biển, không phải cậu chứ?”

“Bạch Nhiếp Nam biết việc làm của mình là gì, không cần can thiệp, còn cậu lo mà làm việc, mai tôi không đến công ty”

“Ồ này này...”

Không đợi Lãnh Thiên Dạ nói tiếp, anh dứt khoát đập máy. Tên đó lúc nào cũng chỉ làm phiền anh, khiến anh tự hỏi tại sao lại đi làm bạn với cậu ta, thật mất thời gian.

Cũng không quan tâm nhiều đến Lãnh Thiên Dạ, trực tiếp ném việc lên đầu cậu ta là có thể yên tĩnh rồi. Vừa hết cuộc gọi này điện thoại lại đổ chuông tiếp. Anh nhũn mày, hôm nay là ngày gì thế này? Liên tiếp gọi đến làm phiền.

“Nói”

Vẫn câu cũ, vẫn giọng nói hàn băng lạnh lẽo khiến cho người gọi trở nên run rùng mình rồi mới dám lên tiếng

“Lão đại, tôi phát hiện ra Hoàng Sở Âu sẽ lên chuyến tàu đi Thượng Hải dự tiệc. Buổi tiệc đó sẽ diễn ra trên du thuyền cuối tuần này.”

“Chuẩn bị đi”

“Vâng thưa lão đại”

Muốn đối đầu với Tư Dạ Phong anh ư? Lại thêm một người chán sống nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3.

Đại học X, trường đại học danh tiếng nhất đất Trung Hoa, nơi đây có thể nói là hội tụ những anh tài, tinh hoa của cả nước. Đầu thu, tiết trời hơi se lạnh, đại học X sau một kì nghỉ hè nay lại nhộn nhịp, tràn ngập tiếng nói cười. Bãi cỏ trông vắng suốt 3 tháng nay bây giờ đang tập nập người đi qua đi lại để đón năm học mới.

“Tránh đường tránh đường nào”

Trong dòng người đông đúc bỗng xuất hiện thân hình bé nhỏ đang cố gắng chen chúc để vào ký túc xá. Cô mặc chiếc váy màu hồng đến đầu gối có thắt nơ ở bụng, trên khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương đeo một cặp kính to, trông nhìn thấy vẻ hoạt bát, đáng yêu.

“Aiguu, chiếc giày trắng của tôi!”

Mạc Hân Như vẽ mặt như đưa đám khi phát hiện đôi giày mới mua của cô nay lại xuất hiện vết dấu giày của người khác. Cô bủi chiếc môi anh đào nhỏ nhắn, làm mọi người như đồ gục trước đáng sợ đó. Cô không khác gì một tiên nữ giáng trần, đó là người khác nói cô như vậy. Làn da ngọc ngà trắng không tỳ vết, mái tóc đen bóng bệnh óng ả dài đến vai làm cho người khác ham muốn có được, và nhất là khuôn mặt: Đôi mắt to đen láy lúc nào cũng lung linh như có hàng trăm triệu vì sao trong đó, hàng mi cong vút, xen kẽ, càng làm nổi bật cho đôi mắt sáng ngời đó. Cặp lông mày thanh tú, trẻ trung, tô điểm thêm cho khuôn mặt vẻ dễ thương, đáng yêu. Chiếc mũi nhỏ nhắn đôi khi chun lại hại cho người ta mất ăn mất ngủ mà tưởng nhớ đến. Đôi má có lúc hơi ửng hồng tạo nên vẻ thuần khiết, xinh đẹp nhưng đặc biệt là cặp môi anh đào đỏ chót không cần bôi son, ai nhìn cũng chỉ muốn cắn cho một cái.

“Hân Như! Anh ở đây nè em yêu!”

Tiểu Lục ở trong đám đông nói to, vẫy vẫy tay. Vừa nghe thấy giọng nói trong trẻo như hoa mi kia, cô vội vàng kéo hành lí tới, ôm lấy tiểu Lục. Tiểu Lục là bạn thân của cô, gắn bó với cô từ hồi còn bé tí đến giờ, có thể coi là chị em kết nghĩa. Hồi xưa mẹ tiểu Lục đặt tên cho cô ấy rất dài, lúc đó bác Mai hàng xóm hay gọi chú chim muôi trong nhà là Lục, tiểu Lục thấy hay nên bảo mọi người gọi mình là Lục, cả bạn bè lẫn thầy cô đều vì vậy mà gọi cô ấy là tiểu Lục.

“Tiểu Lục, cậu đi nhận phòng kí túc xá chưa?”

“Em yêu à, anh ở đây thì em không cần lo một việc gì hết. Đáng lẽ phòng chúng ta có thêm 2 người nữa nhưng họ không đăng kí ở kí túc xá nên 2 chị em ta độc chiếm một gian phòng, hahaha...”

“Mới anh xong lại chị, rốt cuộc tiểu Lục của chúng ta có bao nhiêu giới tính nhỉ? Khéo 10 còn không hết..”

“Này Mạc Hân Như! Chị đây chỉ có một giới tính thôi nhé! Only one, ok?”

“Phải tìm gia sư tiếng Anh cho cậu mới được, hết hè rồi mà trình độ tiếng Anh vẫn không khá hơn là bao”

Cô lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng rồi kéo hành lí lên phòng kí túc xá.

“Này đợi anh với em yêu!”

Chẳng trách trường đại học X là trường danh tiếng, đến cả kí túc xá cho sinh viên cũng rất là rộng lớn, tiện nghi. 2 chiếc giường tầng được đặt ở hai bên, ở giữa là bàn ngồi ăn và học chung của mọi người, ở bên trong là phòng bếp và vệ sinh. Nghe nói kí túc xá cho nữ được sơn màu hồng còn của nam là màu xanh, còn được kể rằng có một anh khoá trên do thích căn phòng màu hồng nên đã đóng giả gái, sống trong kí túc xá nữ suốt hai năm liền; đến năm thứ ba chẳng may nói ra mình là nam, thế là bị đuổi về nhưng gia đình anh ta lại thuộc dạng quyền quý, thế là trường đành phải sơn phòng màu hồng cho hẳn, hại cho bạn cùng phòng của anh ta đi đâu cũng bị người ta cười nhạo. Vừa mở cửa phòng ra đã thấy tràn ngập các áp phích nam thần của tiểu Lục dán kín cả tường, cô chỉ biết thở dài rồi đi vào, ai bảo bạn tiểu Lục nhà cô quá hám zai!

“Ôi các anh soái ca, em về với các anh rồi đây!”

Tiểu Lục vừa chạy vào phòng đã hôn lên mọi tấm áp phích như thể đang hôn người thật vậy.

“Tiểu Như à, các anh ấy đẹp trai quá, hại con tim nhỏ bé của mình đây cứ đập liên hồi à”

“Quân hám trai đến cướp làng! Mọi người trốn đi!”

“Mình hám trai một mình là được rồi, không cần nói thế đâu đồ miễn dịch với trai đẹp”

“Không phải mình miễn dịch với trai đẹp, chỉ mà cậu ăn hết phần mê trai trong người mình rồi thôi”

“Cậu dám nói mình thế!”

Tiểu Lục thuận tay vớ lấy cái gối trên giường, đuổi theo đập cô toi tã cho tới khi lông trong gối bay hết cả ra, rơi xuống như tuyết, tạo nên một màn đẹp mắt cho hai cô gái đang đùa nghịch không ngừng kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4.

Buổi sáng mùa thu thật đẹp, lá vàng rơi chi chít, sương thu vẫn còn vương đọng trên cành cây, tạo nên cho buổi sáng mùa thu một vẻ đẹp thật riêng biệt. Hương trà thơm phức hoà với mùi hương của từ vườn hoa trường bay đến, khiến cho tâm hồn của Mạc Hân Như bay bổng. “Aaaaa... Tiểu Như! Cậu đến đây xem này!”

Tiếng hét của tiểu Lục kéo cô về với trần gian, về với thực tại mà cô đang sống. Cô thật tò mò xem tại sao tiểu Lục lại hét lên như vậy, không khác gì khi đang xem mấy anh nam thần của cô ấy.

“Có chuyện gì mà cậu hét lên như đang hát opera thế?”

“Tiểu Như cậu xem đi! Cậu trở thành người nổi tiếng rồi!”

Cô nhìn vào màn hình máy tính, xem xem có chuyện gì. Trời ơi! Cái gì mà những người năm nhất xinh đẹp nhất chứ?! Lại còn hình của cô đang cười khi nhìn thấy tiểu Lục lại đứng ở vị trí đầu chứ! Nhấp vào bức ảnh, cô lại càng ngỡ ngàng hơn, mọi người rảnh đến nỗi mà vào comment nhiều vậy ư?!

“Cậu..cậu đi ra đi tớ xem nào”

Tiểu Lục cũng chả nán ná lại làm gì, lập tức đứng lên cho cô ngồi, chạy vào bếp nấu mì.

[Đường Đường xinh đẹp] : Nữ thần năm nhất thật là xinh đẹp nha.

[Soái ca Tường Vũ] : Ôi không biết cô gái này tên gì ta, tôi nhất định theo đuổi!

[Su hào nhỏ] : Mọi người ơi! Tôi vừa hack vào máy chủ của nhà trường. Cô gái này tên Mạc Hân Như, học khoa Tài chính & Kinh tế đó!

[Bảo bảo] : Sao mà con gái khoa Tài chính & Kinh tế ai cũng đẹp vậy trời! Chuyển khoa! Tôi phải chuyển khoa mới được!

[Quần sịp xanh] : Vừa mới đi vệ sinh đã nghe tin có mỹ nhân vào trường, chắc tôi chết mất! Chết rồi! Hết giấy vệ sinh rồi! Có ai mang giấy vệ sinh sang khoa Kiến trúc cho ta đi!

Càng đọc lại càng sốc, chắc cô phải đi trốn mất! Cứ càng thế này lại càng phải cẩn thận, thế này khác quái gì đi trốn trại không? Gập máy tính lại, xoa bóp thái dương, cô mệt mỏi trèo lên chiếc giường tầng rồi nằm thư thả. Tiểu Lục vừa cầm bát mì vừa ăn thì thấy cô đang nằm oài trên giường, liền đoán ra chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế ngồi phán như bà cụ non.

“Mạc Hân Như, cậu đừng có buồn đến vậy. Nổi tiếng cũng tốt, cậu có thể có thêm nhiều bạn”

“Tốt cái gì chứ, cậu xem chẳng hạn như số người theo đuổi tăng tương đương với việc bị quấy rầy sẽ tăng theo. Mà việc bị quấy rầy tăng thì sẽ..”

“Stop stop stop, tớ học khoa mỹ thuật, không phải Tài chính & Kinh tế, không liên quan đến phép tương đương hay tăng hay giảm của cậu.”

“Ôi tiểu Lục à, tớ nên làm sao bây giờ? Cậu giúp tớ đi, chắc tớ chết mất!”

“Tiểu Lục là ai nhĩ? Bọn mình quen cô ấy không? Chắc cô ấy xinh lắm”

“Đồ xấu xa, cậu không giúp tớ, tớ chẳng thiết gì sống nữa, huhuhu...”

“Ôi đừng mà tiểu Như, cậu mà chết thì ai giặt quần áo, ai nấu cơm, ai lau dọn nhà cửa cho tớ? Được rồi, tớ sẽ giúp cậu”

“Thật chứ?”

Nghe thấy thế, hai đôi mắt đã sáng bây giờ càng long lanh thêm nữa, người khác nhìn vào khó mà rời ra được. Tiểu Lục suy nghĩ một hồi rồi mới lên tiếng.

“Thế này đi, lần trước tớ đi ăn thế là được trúng thưởng một vé dự tiệc”

Tiểu Lục nói cách quãng rồi lại gắp mì vào cho vào mồm. Cô gái này thật là, cho dù có chuyện hệ trọng hay tận thế của đất nước thì vẫn ưu tiên việc ăn lên hàng đầu.

“Dự tiệc á? Tớ nghĩ không đi đâu, lại phải gặp mấy người tỏ vẻ cao sang, chán chết!”

“Nó giống như một chuyến đi chơi hơn”

“Buổi tiệc đó tổ chức ở đâu vậy?”

“Trên du thuyền đến Thượng Hải một tuần. Cuối tuần này buổi tiệc sẽ diễn ra. Lúc đó thì tớ phải đi phòng văn thực tập rồi nên nhường lại cho cậu. Chẳng phải khoa Tài chính & Kinh tế của cậu hai tuần nữa mới bắt đầu học sao? Lấy vé đó mà đi chơi, coi như bốn cô nương đây rộng lượng”

“Thượng Hải á?! Cậu nói thật không? Ui tiểu Lục thật đáng yêu nha, mình yêu cậu chết mất!”

“Vậy thì từ nay về sau chuẩn bị mà làm osin của mình đi nhé, haha..”

“Dạ bốn tiểu thư muốn tôi phục vụ gì ạ?”

“Hmm... Đi ra ngoài mua cho ta cốc trà sữa đi.”

“Tuân lệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5.

Trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhất Thế, có một dáng người cao lớn đang toả ra sát khí ở khắp nơi, nhìn về phía người đàn ông đang quỳ xuống dưới chân mình. Trên người ông ta chỉ mặc một chiếc quần cũ và cái áo thun rách, trên tay và chân còn chảy máu ròng ròng, nhuộm đỏ cả một tấm thảm lông trắng trong phòng.

“Thật bản.”

Tư Dạ Phong liếc nhìn sàn nhà mình bây giờ đã bị dơ, lộ ra một tia không hài lòng. Vệ sĩ nhìn thấy cảnh này như hít phải một hơi ớn lạnh, ánh mắt của Tư Dạ Phong không một chút biến đổi nhìn người dưới chân.

“Tổng giám đốc, sắp có cuộc họp cổ đông trong 30 phút nữa.”

Thư kí ở bên ngoài gõ cửa nói vọng vào, cậu biết rằng có chuyện gì xảy ra trong đó nhưng không dám mạo phạm, bởi vì vậy không những không giữ được việc mà còn không giữ nổi mạng.

“Dọn dẹp.”

“Tổng giám đốc, xin anh đừng giết tôi. Tôi...tôi còn có con nhỏ ở nhà nữa, nó mà mất bố thì làm sao?”

Người đàn ông quý xuồng đất cố gắng nói ra từng chữ, giọng điệu rất thảm thương.

“Không cần nói dối, vợ con ông đã bỏ đi 10 năm rồi, đưa cho Bạch Hổ, mấy ngày nay nó đã không ăn rồi, nên thương một chút”

Tư Dạ Phong lạnh lùng bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài, không thèm để ý tới. Nghe nói rằng người đàn ông kia từng bán tài liệu của Nhất Thế cho công ty khác rồi bị anh phát hiện, kéo lên đây và bị hành hạ cho tới khi không đứng lên nổi nữa, ước chừng sẽ nằm viện cả đời. Đã biết rằng một khi đụng vào Tư Dạ Phong thì chỉ có chết mà vẫn đụng vào, chỉ chứng tỏ rằng đâm đầu vào ổ kiến lửa. Đang trên đường bước tới phòng họp thì đi động trong túi áo kêu lên, anh từ từ rút điện thoại ra, giọng điệu lạnh băng vẫn giữ như cũ

“Nói.”

“Tư Dạ Phong, cậu nghịch vừa thôi chứ, sở cảnh sát nhà tớ đang phải ăn không ngon ngủ không yên vì cậu đấy”

Người vừa nói lúc này là Bạch Nhiếp Nam, bạn thân của anh và Lãnh Thiên Dạ. Bạch Nhiếp Nam là cục trưởng cục cảnh sát hình sự được coi là trẻ nhất và tài năng nhất. 16 tuổi, anh ta vượt qua các khoá huấn luyện trong quân đội và bắt đầu theo đuổi nghề cảnh sát từ năm 18, hiện tại có tiếng tăm khá lớn ở thành phố A.

“Làm nhiều thành quen”

“Quen cái gì chứ?! Lần sau mà có xử từ ai đó thì kín đáo một chút đi, cậu cứ để lộ liễu như vậy thì ai mà chịu nổi chứ! Có làm thì làm trong rừng trong sông nơi mà không ai tìm thấy họ tớ cái!”

“Mệt thì đưa cho Dạ làm, tên đó đang chơi ở bar đấy, bắt về đi”

“Cậu cứ như mẹ cậu ta ấy, đi đâu cũng biết, thế này thì về sau mà Dạ có ể cả đòi thì sao?”

“Thì gửi về cho cha mẹ”

Lãnh Thiên Dạ từ sau khi tốt nghiệp đại học đã bị cha mẹ kéo đi xem mắt khắp nơi, nói rằng lập gia đình sớm để cậu ta không còn đi rêu rao bên ngoài nữa. Quá sợ nên hắn mới chạy từ quê trốn sang thành phố A, bám lấy Tư Dạ Phong như đấng cứu thế, không dám về nhà nữa. Nói chừng mục tiêu của cha mẹ Lãnh Thiên Dạ là mỗi ngày ra mắt cho hắn 1 cô gái tới khi hắn bằng lòng lập gia đình thì thôi.

“Dạ thì ít nhất có cha mẹ phụ giúp, còn tớ thì sao chứ? Hằng ngày ngồi sau cái bàn làm việc này, đếm từng ngày cho tới khi chết của mình. Ở sở thì chả lấy một người con gái, không khác gì cái miếu hoà thượng cả.”

“Ba hoa thì tìm người khác đi”

“Ây từ từ, có tin tức thú vị đây, muốn nghe không?”

“Nói”

“Vào cái ngày mà cậu đi dự tiệc ấy, lão già Sở Âu biết cậu sẽ tham gia nên dẫn con gái rượu của mình Hoàng Sở Kim đến, nếu cậu không muốn thì nhường cho mình đi”

“Giết sạch”

“Sao lại giết sạch hả?! Cậu lại muốn tớ ngập đầu trong giấy tờ hả?!”

“Gửi toàn bộ tài liệu về những người sẽ tham gia buổi tiệc đó tới đây.”

“Để làm gì hả?!”

“Xem xét xem nên giữ lại người nào, đỡ cho cậu mệt nhọc.”

Nói rồi Tư Dạ Phong cúp máy luôn, tiếp tục sải bước đến phòng họp như chưa có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thường. Còn ở bên kia, Bạch Nhiếp Nam nghe xong muốn ném cái điện thoại vào tường, cái gì mà đỡ mệt nhọc?! Giết anh đi cho rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6.

Cả phòng họp bao trùm bởi sự lạnh lẽo đầy sát khí của người đàn ông đang ngồi tại chỗ cao nhất kia. Cao quý như một vị vua nhưng lại nguy hiểm, dũng mãnh như một con sư tử.

Mấy vị đồng sự trưởng ngồi bên dưới mồ hôi cứ chảy thành dòng, không dám nhìn lên người đàn ông kia.

Con người đảo qua đảo lại một hồi, cuối cùng cũng có người lấy hết sự dũng cảm của mình để lên tiếng

“Giám đốc, tuy tháng này chỉ tiêu không được như giám đốc đã đề ra nhưng mọi người đã cố gắng hết sức mình, tôi tin tháng sau nhất định có tiến triển”

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào người vừa nói, làm cho người đó cảm thấy không khác gì hàng trăm mũi tên đang đâm vào người.

“Giám...giám đốc..”

“Tự tin? Ông có bao nhiêu cái tự tin? Tôi đã nói rồi, Tư Dạ Phong tôi không nuôi người vô dụng! Sa thải hết những nhân viên không đạt chỉ tiêu!”

Lời nói của Tư Dạ Phong vừa thốt lên, cả phòng họp mở to mắt, dù rất muốn nhưng không dám làm trái ý, giữ được công việc giá ngàn vàng này là may rồi. Một khi đã bị Tuyệt Thế đuổi, sẽ không có công ty nào nhận vào làm nữa, đơn giản là: không đủ năng lực!

“Tổng tài, thế không thể được! Nếu sa thải số lượng lớn như vậy thì sẽ mất rất nhiều thời gian để tuyển người. Xin giám đốc hãy nghĩ kĩ lại!”

Đồng sự trưởng Lý vội vàng phản bác, nếu cứ sa thải như vậy thì chẳng phải sẽ thiếu nhân lực sao? Tuy ông đã khá già nhưng phải luôn thông minh trong mọi trường hợp, đối với cái này, tổng giám đốc quyết định như thế thì không thể được!

“Một mình tôi gây dựng nên cái tập đoàn này còn được. Các ông chỉ cần vượt qua chỉ tiêu đề xuất mà còn sợ thiếu nhân lực sao? Tốt nhất là ông nên về chăm sóc gia đình ông đi, nghe nói là con gái ông bỏ đi được 2 tháng rồi!”

“Sao...sao tổng giám đốc biết?!”

Đồng sự trưởng Lý cả khinh, rõ ràng ông không hề để lộ chuyện này ra ngoài, tại sao cậu ta lại biết?

“Tư Dạ Phong tôi thì có chuyện gì không biết chứ? Hoàn thành chỉ tiêu, không thì biết thân phận mà dọn đồ.”

Anh đứng lên, mở cửa phòng họp mà đi ra ngoài, sắc mặt không chút biến đổi. Còn mọi người thì như trút được tảng đá nặng ra khỏi đầu, thở hắt ra một hơi.

Lúc này đang xử lý công vụ thì máy tính kêu lên một tiếng, Bạch Nhiếp Nam gửi toàn bộ danh sách khách mời đến cho anh. Vừa chiếc bút đang cầm trên tay xuống, anh bình thản tựa thân hình cao lớn vào ghế, bắt đầu xem.

Buổi tiệc này cũng chỉ là một buổi tiệc rượu quy mô nhỏ tổ chức trên du thuyền đi Thượng Hải. Chính vì vậy mà cũng không có nhiều người cấp cao tới, chỉ lác đác một vài vị khách quản lý doanh nghiệp nhỏ tới làm quen.

Danh sách danh bị kéo xuống nhanh chóng bỗng đứng lại, tầm mắt của anh như bị thu hút bởi một khuôn mặt nhỏ nhắn, tươi sáng. Mạc Hân Như, cái tên thật đẹp

Khoé môi không bao giờ cười nay lại nhếch lên, chăm chú nhìn người con gái trong màn hình. Cầm lấy cái điện thoại ở bên cạnh, anh thuận thực bấm một dãy số mà không cần xem danh bạ.

“Tiểu tử Dạ Phong kia, lại làm phiền gì mình nữa hả?”

Người mà gọi anh là tiểu tử thì chỉ có thể là Bạch Nhiếp Nam hoặc là Lãnh Thiên Dạ. Cái tên đó hồi nhỏ hai cậu ta lúc nào cũng luôn mồm luôn miệng gọi nên anh đã nghe quen, không có ý kiến gì. Nhưng người ngoài mà gọi thế thì chỉ có hai kết cục: 1 là bị treo cây, 2 là đến xương cũng không còn.

“Nhiếp Nam, gửi cho tớ toàn bộ tài liệu về cô gái Mạc Hân Như.”

“Hả?! Đây đây Dạ Phong, tại sao hôm nay lại nổi hứng tra tài liệu của người khác thế? Đừng bảo là cậu định hại con gái nhà lành đấy.”

“5 phút sau phải có.”

“Sao cậu không phải thuộc hạ đầu yêu làm đi! Huýt sáo một cái 5 giây sau là có chứ chẳng phải 5 phút, tự nhiên nổi hứng tìm mình làm chi?”

“Nếu cậu gửi, từ này tới cuối tuần tuyệt đối không hại một ai.”

“Hứa đấy nhé! Nếu không mình liền đem cô gái kia đi giấu.”

“Nhiều lời!”

Cúp máy xong, khoe miệng tà mị nhếch lên thêm một lần nữa, chăm chăm vào người con gái tuyệt mỹ kia. Cả đời Tư Dạ Phong đã nhìn qua rất nhiều người phụ nữ đẹp nhưng chưa thấy ai như cô gái này, nụ cười ngọt ngào, đáng yêu; ánh mắt hồn nhiên, vô tư làm người ta muốn yêu thương, nâng niu.

Đúng 5 phút sau, máy tính của anh lại kêu lên thêm một lần nữa, quả là Bạch Nhiếp Nam hoàn thành đúng theo yêu cầu.

Mạc Hàn Như, 19 tuổi, sinh viên năm nhất của trường đại học X, thành phố A. Gia đình có bố, mẹ và em trai nhỏ đang học tiểu học. Năm lớp 10 đạt học bổng đi du học Ý nhưng không đi, lí do rằng khi ấy cha mẹ bị ốm đúng lúc chuẩn bị lên máy bay.

Một người thông minh, người con hiếu thảo; Tư Dạ Phong cứ đọc đi đọc lại tài liệu của cô, ánh mắt loé lên một tia suy nghĩ, cô nhất định phải thuộc về anh! (Editor: Phong ca ca nham hiểm quá :v)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7.

Buổi sáng sớm tại trường đại học X, nắng tinh mơ chiếu rọi trên hoa viên trường, hoà cùng với giọt sương sớm đọng trên cành cây, làm cho người ta cảm thụ được một buổi sáng trong lành, thanh khiết. Ở trong phòng kí túc xá, có thân ảnh nhỏ bé đang cuộn mình trong chăn, đắm chìm trong giấc mộng đẹp, trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt. Lúc ngủ, cô tựa như một thiên thần, thuần khiết, trong sáng, chưa bao giờ vướng phải hạt bụi trần.

Ánh nắng chan hoà chiếu sáng lên khuôn mặt tuyệt mỹ, nhẹ nhàng hôn lên. Ngọn gió phất phơ len vào cửa sổ căn phòng, làm cho mái tóc mềm mại hơn mây trời tung bay trên không trung.

“Tiểu Như! Cậu dậy xem cái này đi!”

Giọng nói của tiểu Lục vang lên, mây đẹp khẽ nhíu lại, đôi mắt to sáng từ từ mở ra, ngái ngủ nhìn chăm chăm người trước mặt.

“A tiểu Lục, hôm nay là ngày gì mà tự nhiên cậu gọi mình dậy thế?”

Cô khẽ vò vò mái tóc mềm mại, gấp chăn gọn gàng lại rồi đi vào vệ sinh đánh răng.

“Tiểu Như à, cậu đã chuẩn bị hết tất cả hành lí chưa? Tối nay là đi rồi đó.”

“Mình chuẩn bị hết rồi, cậu đừng lo”

Cô vừa đánh răng vừa nói, bọt kem đánh răng dính trên khoe miệng nhỏ nhắn, làm cho người ta nhìn không muốn dứt ra.

“Cậu biết sáng nay có đến 5 người mang một đồng hoa đến tặng cậu, nói rằng muốn cậu làm bạn gái người ta. Mình thương cậu nên mới cố gắng đuổi họ đi, không làm phiền cậu ngủ đó!”

Tiểu Lục nói với vẻ uất ức như đã phải chịu rất nhiều hi nộ ái ố, làm cô không nhịn được cười phá lên. Dáng vẻ này của tiểu Lục thật là đáng yêu nga.

“Haha...”

“Cậu cười cái gì chứ? Lo đánh răng rồi mua đồ ăn sáng cho mình đi. Hôm nay bản cô nương đây phải bồi bổ thật nhiều mới được!”

Đánh răng xong, cô liền bị tiểu Lục đẩy ra ngoài kí túc xá mua đồ ăn, không kịp cả thay quần áo. Vẫn còn bộ đồ ngủ hình con chó trên người, làm sao mà ra ngoài được chứ? Tiểu Lục đáng ghét! Giải pháp cuối cùng, cô đành phải đi xuống máy bán hàng tự động ở dưới nhà, lấy tạm vài món đồ ăn vặt.

“Nữ thần! Nữ thần!”

Tự nhiên có một tên nam sinh của khoa nào đó chạy về chỗ cô, đưa cho cô một bó hoa to tướng, chưa kịp lên tiếng thì đã chạy đi. Bộ mình là khủng bố hay sao mà tên đó chạy như thấy ma vậy chứ?

“Bạn học, bó hoa của bạn thật là đẹp, bạn mua bao nhiêu tiền vậy?”

Cô biết cô gái này, là Mạnh Bảo Nhi bên cạnh phòng của cô, nghe nói là hoa khôi của khoa Xã hội, rất là xinh đẹp.

“Cậu thích thì mình cho cậu đấy, mình cũng không cần đâu.”

Nói rồi cô nhét luôn bó hoa vào tay Mạnh Bảo Nhi, cầm đồ vừa mới mua chạy thẳng lên lầu. Mạnh Bảo Nhi nhìn vào bó hoa một lúc rồi đôi mắt mở to, nhận ra một điều: Trời ơi, cô gái kia không phải là Mạc Hân Như sao?!

“Tiểu Lục, mở cửa cho mình vào!”

Cánh cửa bị đập liên tiếp cho tới một lúc sau, tiểu Lục mở cửa với cái mặt dạ đang đắp dờ trên mặt.

“Tiểu Như, cậu không thể bình tĩnh được một lúc sao? Mình chỉ muốn đắp nốt cái mặt nạ thôi mà!”

“Tiểu Lục, tớ đang đi mua đồ thì tự nhiên có người đến tặng cho tớ bó hoa, không kịp nói gì thì đã chạy mất tiêu.”

Cô ngồi xuống ghế, vẻ mặt chán nản. Tại sao đẹp lại khổ thế có chứ?

“Vậy bó hoa đó đâu? Mình đâu có thấy cậu cầm? Chẳng lẽ cậu ném vào sọt rác rồi?”

“Đưa cho Mạnh Bảo Nhi bên phòng rồi”

“Hả?!”

“Thì người ta bảo là bó hoa đẹp, thế nên tớ tặng luôn thôi, giữ lại làm gì cho chật nhà chật cửa ra.”

Tiểu Lục muốn nói gì đó nhưng lời cứ tắc nghẹn ở họng, không thể nào thốt ra ngoài được.

“Vậy...vậy cô ta có biết là cậu không?”

“Chắc là không đâu, đưa xong rồi mình chạy lên luôn.”

“Thế là may rồi.”

“Mặt cậu làm sao vậy?”

Cô nghi hoặc nhìn tiểu Lục. Bị trúng ánh mắt dò xét, tiểu Lục quay mặt đi, chạy vào nhà vệ sinh.

“Tiểu Lục, cậu và Mạnh Bảo Nhi có quan hệ gì thế hả?”

“Cô...cô ấy là chị họ của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8.

Tiểu Lục vừa dứt lời, chiếc cốc in hình con mèo đang cầm trên tay cô rơi xuống, mồm chữ A mắt chữ O nhìn người đang đứng trước cửa vệ sinh. Chị..chị họ á?!

“Tiểu..tiểu Lục, Mạnh Bảo Nhi là chị họ của cậu sao?”

Sao chuyện này cô không biết chứ? Tiểu Lục từng nói trong nhà cô ấy không lấy một người chị, chỉ toàn anh em trai. Kể từ hồi bé đến giờ, cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy Mạnh Bảo Nhi trong nhà tiểu Lục, sao bây giờ lại thành chị họ rồi?

Tiểu Lục phản ứng cũng không kém gì cô, vẻ mặt ngạc nhiên vẫn chưa dịu đi phần nào, chỉ biết gật đầu vài cái cho lấy lệ. Chuyện đó cô cũng vừa mới biết tối qua đó chứ, tự nhiên có một người chị từ trên trời rơi xuống, ai mà không thể ngạc nhiên được chứ? Tối qua khi tiểu Như đang ngủ thì bố cô gọi điện tới, nói rằng là bác hai mang chị họ cô mới đi du học từ bên Anh Quốc về, định nộp đơn xin học vào cùng trường với cô. Lúc đó cốc mì trên tay của cô cũng không hên mà rơi xuống, cái gì mà chị họ? Cái gì mà học cùng trường chứ?

Đến sáng hôm nay lên trang chủ của trường nhìn bảng danh sách những sinh viên năm nhất đẹp nhất, ngoài tiểu Như ra cô cũng nhìn thấy cái tên Mạnh Bảo Nhi thì mới thấy rằng chị cô là người xinh đẹp hơn cả mấy cô người mẫu trên ti vi. Dáng người mảnh dẻ, cao ráo, khuôn mặt bầu bĩnh, cặp mắt sáng to còn mái tóc óng mượt, nhìn lại cô thì còn thua xa chị ấy. Bây giờ chỉ có thể tự hào là bên cạnh mình có người xinh đẹp cũng khôn kém gì chị ấy, có khi còn hơn mấy phần, đó là tiểu Như.

“Bây giờ cậu là niềm tự hào nhỏ nhoi của mình, ít ra cậu còn đẹp hơn cả chị mình, điều đó thì mình yên tâm rồi.”

Cô chỉ thấy buồn cười trước lời nói của tiểu Lục, cô nương này chỉ biết nhìn vào sắc đẹp mà tự hào sao? Đúng là không ai ngấy thơ trong sáng bằng tiểu Lục mà.

“Đúng rồi tiểu Lục, nãy mình đi mua đồ, cậu còn không cho mình thay quần áo, mình đành phải xuống máy bán hàng tự động mua mấy món đồ ăn vặt. Tiểu Lục đáng ghét!”

Cô cốc một cái vào ngay giữa trán tiểu Lục, hại cô ấy ôm lấy trán kêu đau. Nếu cô mà được thay quần áo thì lúc này được ăn ngon rồi sao?

“Thì bây giờ cậu đi mua lại cũng được mà.”

“Cậu thật là, quầy bán đồ ăn sáng đóng cửa lúc 9 giờ. Mà bây giờ là 9 giờ 15 rồi, cậu nhịn ăn đi.”

“Ô thôi mà tiểu Như, cậu nỡ để con bé gầy yếu như tớ chết đói sao? Minh xin lỗi mà, cậu cho mình ăn đi.”

Tiểu Lục giương hai đôi mắt to tròn lên nhìn cô, vẻ mặt rast đáng thương. Phấn đấu một lúc, cô đành phải phát cò trắng chịu thua, đi vào bếp làm há cảo cho tiểu Lục ăn.

“Ôi Mạc Hân Như, cậu là nhất! Cho mình há cảo nhiều nhân nhé, mình không muốn chết đói cho tới trưa đâu.”

“Cậu nên đi học nấu ăn đi, nếu mà mình không ở đây thì cậu định nhịn đói sao?”

“Lúc đó mình sẽ đi ăn ké với bạn trong lớp, nhưng mà tiểu Như à, mình chỉ thích ăn đồ cậu làm thôi mà, nghĩ thôi, à cũng chảy nước miếng.”

“Đồ heo lợn.”

Cô ném lại một câu cho tiểu Lục, tiếp tục công việc làm há cảo của mình. Trước khi khai giảng phải bắt tiểu Lick học nấu ăn mới được, nếu không lúc cô ấy lấy chồng thì quanh năm suốt tháng chung thân với mì tôm hảo hạng mất.

Đúng 1 giờ sau, hai đĩa há cảo to sụ đem đến trước mặt tiểu Lục, làm mắt cô nàng sáng hơn cả đèn ngoài đường. Cô chưa kịp ngồi xuống thì một đĩa đã mất hơn nửa, nhú mồm nhìn tiểu Lục như con heo mẹ đang ăn liên tục, bắt đặc dĩ thờ dài một câu.

“Cậu ăn từ từ thôi chứ kéo nghen.”

“Ồ tiểu Như à, cậu có biết há cảo cậu làm là số 1 không? Còn ngon hơn cả mẹ mình làm nữa đó.”

“Con lộn ham ăn. Mình đã làm sẵn thức ăn để trong tủ rồi đó, khi nào cậu muốn ăn thì chỉ cần nấu lên thôi. Mình đi một tuần, không an tâm để cậu ăn mì tôm suốt, không tốt cho dạ dày.”

“Ok ok, cậu cứ yên tâm mà đi chơi, có gì mình sẽ gọi điện cho cậu.”

“Ừ được.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9.

“Mạc Hân Như! Nữ thần! Em hãy ra đây đi!”

Cô và tiểu Lục đang ngồi ăn với nhau thì tiếng kêu la vang lên thất thanh, làm miếng há cảo trên đũa suýt nữa rơi xuống đất. Cô tròn mắt lên nhìn tiểu Lục, tiểu Lục cũng không kém gì, mồm đang nhai thì nghẹn lại, đưa mắt liếc về phía cửa sổ.

Cô đặt ngón trỏ lên miệng, ra dấu im lặng, không được nói bất kì thứ gì. Phòng chừng khéo vừa lên tiếng, cả một dàn quân Thanh kéo vào trong phòng cô mất.

Náo động được một lúc thì bên ngoài cũng trở lại với sự yên ắng ban đầu. Cô thở hắt ra một hơi rồi lại cầm đũa lên ăn tiếp.

Nhưng có trời mới biết, bên ngoài im lặng bởi đang không khí đang tràn ngập sát khí, hàn băng lạnh lẽo như ở Nam Cực. Người người cố gắng nuốt ngụm nước bọt, đưa mắt nhìn về phía người đàn ông cao sang, tràn ngập khí thế đứng bên cạnh xe kia.

“Tìm Mạc Hân Như.”

Giọng nói lãnh khốc vang lên, đã có một người bị lấn át sự sợ hãi mà ngất xuống đất. Vệ sĩ bên cạnh Tư Dạ Phong cũng không chần chừ, trực tiếp đi tìm

cô gái có tên Mạc Hân Như này với đầy rẫy sự khó hiểu.

Cả một cuộc họp cổ đông lớn như thế mà Tư Dạ Phong lại hoãn lại, đi xe đến trường đại học X chỉ để tìm một cô gái! Không biết cô ấy là người thế nào mà khiến lão đại từ bỏ cả công việc để chạy đến đây.

Đảo đôi người đen thẳm không thấy đáy xung quanh, cuối cùng anh dừng mắt trước những bó hoa hồng mà đám thanh niên gần đó đang cầm trên tay. Giày da đen bóng cất bước tiến lại gần, mấy người ở đó muốn chạy đi để giữ lấy mạng nhưng chân như bị đóng đinh, không nhúc nhích được.

Đến khi Tư Dạ Phong đứng trước mặt, mồ hôi trên trán người đó lấm tấm chảy xuống không ngừng, cố gắng lấy hết can đảm để nhìn người đàn ông trước mắt.

“Hoa cho ai?”

Giọng nói chẳng khác gì từ 12 tầng địa ngục lên, đẩy họ xuống vực sâu không đáy, không cách nào giãy giụa.

“Cho...cho nữ....nữ thần!”

Cố gắng mãi mới rặn được từng chữ ra khỏi miệng, ai bảo người Tư Dạ Phong có khí thế quá đồi lớn, khiến người ta không dám đắc tội.

“Tên gì?”

“Nữ..nữ thần tên..tên Mạc Hân Như!”

Vừa nghe được cái tên, khoé miệng tà mị không kiềm được nhếch lên một cái nhưng trong mắt người khác, nụ cười của anh thật là ớn lạnh. Tư Dạ Phong cũng ngầm hiểu ra, người như cô quả thật có rất nhiều người theo đuổi, xem ra phải triệt tiêu hết mới được.

Đúng lúc này, một thuộc hạ chạy nhanh về phía anh, cúi người cung kính đáp.

“Lão đại, cô gái tên Mạc Hân Như ở kí túc xá cho nữ, phòng 205.”

“Ồ.”

Một tiếng “ồ” thản nhiên của Tư Dạ Phong làm đám người kia chân run đến nỗi không đứng nổi. Chỉ khi anh xoay người đi mất, họ mới cùng nhau đổ rạp xuống đất, người chông lên người.

Vệ sĩ nhìn thấy cảnh đó thì cũng chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, lão đại có khí thế quá lớn, người thường sao mà chịu nổi?

Đứng trước căn phòng 205, có hàng trăm ánh mắt ngưỡng mộ hướng về Tư Dạ Phong, làm anh khó chịu nhàu mày.

“Giải tán bọn họ đi.”

Đúng 1 phút sau, đám người nháo loạn cũng khuất dần, anh mới bình thần gõ cửa.

“Cốc, cốc, cốc.”

Nhìn thấy dáng vẻ nhỏ nhắn xinh đẹp chạy đứng ở trước cửa, cánh môi lạnh lẽo nay lại dịu dàng, âm áp cất lên.

“Cho hỏi cô có phải là Mạc Hân Như?”

Đôi mắt sáng ngời của cô mở to, dò xét nhìn anh. Thấy vẻ xem xét của cô, anh mới cười thẳm trong bụng : Chẳng lẽ anh nên đứng soi gương 1 ngày rồi mới nên đến gặp cô hay sao mà lại đề phòng như vậy? Trông mặt anh cũng đâu có giống lưu manh xảo trá đến như vậy?

“Sao anh biết tên tôi?”

“Tối nay có phải tiêu thư đi dự một buổi tiệc trên du thuyền không?”

Ngẫm nghĩ một lúc, cô quyết định thành thật trả lời.

“Phải”

“Tôi là người hộ tống tiêu thư đến đó, xin tiêu thư chuẩn bị đồ.”

“Thật không?”

“Tiêu thư trông tôi đang nói dối sao?”

“Hừm, anh đợi một tí, tôi đi lấy đồ.”

Nghe được câu trả lời, anh nở nụ cười chiến thắng trong bụng. Cô thật chính xác là một tiểu bạch thỏ, dễ lừa như vậy. Để anh phải thu phục rồi răn dạy cô mới được.

“Được rồi, đi nào.”

Cô đưa vali cho anh cầm rồi đi trước luôn. Nhìn chiếc vali màu hồng bị bỏ rơi, anh thầm oán lắc đầu. Đẳng đẳng là tổng giám đốc, nay lại chạy đến đây đi lừa một cô gái, xem ra về sau phải lấy hết lại, nhất định không được lỗ.

“Oa! Đây là xe anh sao? Trông thật là oách nha!”

Cô hí hửng đi vòng quanh chiếc xe thể thao mới nhất đỗ ngay giữa sân trường, không đợi ai mời mà mở cửa xe ngồi ngay luôn vào.

“Tiểu thư không cần tôi mở cửa hộ sao?”

“Tôi có đủ tay đủ chân, tự mở được. Và lại anh cũng cầm vali rồi, vất vả cho anh quá.”

Anh lại buồn cười trước câu trả lời của cô, cất vali vào rồi đi lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 10.

Chiếc xe thể thao lao nhanh trên phố như tên bắn, hoà cùng với nhịp điệu của gió, để lại một làn khói mỏng sau khi lướt qua. Mạc Hân Như ở trong xe vì phấn khích quá mà đứng ngồi không yên, hét lên vui thú, khiến cho người bên cạnh có ý nhếch mép cười nhạt.

“Này anh gì đó ời, tại sao mà chỉ dự một bữa tiệc mà có thể ngồi lên hân siêu xe nha, biết thế này tôi phải ăn thật nhiều, rồi kiếm vô vàn vé trúng thưởng, tha hồ mà đi khắp thế giới, haha..”

Hai con người to sáng ngồi bắt đầu tưởng tượng tương lai trong dự định của mình sẽ như thế nào.

Nhìn vào đôi mắt chứa mà vô vàn vì sao trên dải ngân hà kết hợp lại, anh như bị hút hồn vào đó, không thể nào dứt ra được. Thật là xinh đẹp muốn giết người mà! Anh bắt đầu hận không thể nhét cô vào túi áo rồi mang về làm vật sủng riêng, nhưng theo tư tưởng của Tư Dạ Phong anh, một bước ngắn bằng mười bước dài, nên từ từ mà theo đuổi cô.

Cho tới khi có tiếng còi xe kêu vang lớn, Tư Dạ Phong mới bị đứt gãy dòng suy nghĩ, lấy lại được tỉnh thần, tiếp tục chuyên tâm vào việc lái xe.

“Anh vẫn chưa nói cho tôi biết tên nga, mà đẹp trai sáng ngời như anh mà lại đi làm lái xe thì tiếc quá. Thử nghĩ xem nếu vứt anh ra ngoài đường thì sẽ có bao nhiêu người mong muốn đem anh về nhà!”

“Em nói gì cơ? Ném ra ngoài đường sao?”

Tư Dạ Phong nhún mày trước câu nói đó, khuôn mặt cũng thu dần lại về băng hàn, bắt đầu toả ra sát khí bao trùm chiếc xe. Động vào một cộng lông còn chưa được mà dám ném ra ngoài đường sao?! Kết cục thì chỉ có một: đầu lia khỏi thân!

Lúc này Mạc Hân Như mới nhận ra lời mình nói sai lầm nghiêm trọng đến như thế nào. Người ta chắc sẽ nhìn vào mặt cô không khác gì kẻ bán nước hại dân mất! Nếu đã chết thì xin vĩnh biệt Tổ quốc tôi đi.

“Ồ...à...tôi đâu có nói là ném anh ra ngoài đường đâu! Chỉ là anh rất đẹp trai nên...tôi muốn ném mấy người sán lấy bên cạnh anh ra ngoài đường!”

“Ồ, hoá ra là vậy!”

Về mặt lạnh băng lúc này cũng dần biến mất, chỉ còn khoé miệng lúc nào cũng nhếch lên một hình lưỡi liềm nhỏ đẹp mắt.

“Hình như em rất hay nói câu này với những người gặp mặt lần đầu tiên nhỉ?”

“Đâu có! Chỉ là thuận miệng thôi!”

Gương mặt trắng ngọc của Mạc Hân Như dần chuyển thành đỏ ửng vì xấu hổ. Cứ đà này mà tiến chắc không dám ra ngoài gặp ai mất! Mạc Hân Như! Mà đúng là ngọc! Đại ngọc mà!

“Gọi tôi là Phong, chỉ là Phong thôi, nghe chưa hả tiểu thư Mạc Hân Như?”

“Hả?! Sao anh biết tên đầy đủ của tôi hả? Tôi chỉ biết mỗi cái tên Phong của anh, nhờ đâu đó là tên giả để anh lừa bán tôi đi thì sao?!”

Dáng vẻ xù lông xù cánh như con nhím này của cô thật là đáng yêu nha! Quả thật nói là tiên nữ giáng trần vẫn chưa đủ, thảo nào mà cô lại có nhiều người theo đuổi đến vậy, xem ra phải thắt chặt lại mới được.

“Chỉ là tôi đẹp, tôi có quyền làm vậy.”

“Này anh kia, nhìn mặt anh còn xấu hơn cả mấy con cương thi ý, dám tự nhận mình đẹp sao?!”

Hả?! Còn cái kiểu quay ngoắt 180 độ từ khen xuyên tạc thành chê này sao? Mới nghe lần đầu tiên nga!

“Chẳng phải chính em nói rằng, vì tôi quá đẹp nên em muốn ném tất cả những người sán lấy bên cạnh tôi ra ngoài đường sao?”

Lúc này Mạc Hân Như muốn độn thổ nó rồi, đúng là cái miệng hại cái thân, ông cha xưa không khác gì thần thánh, nói cái gì cũng đúng! Biết thế này thì cô nên ngồi im không nhúc nhích từ đầu nó rồi!

“Sao? Em không muốn cãi lại à?”

Đã biết còn cố tình hỏi, thật là muốn bóp chết cái tên đáng ghét này! Tư Dạ Phong thấy bộ dạng ảm ức của cô, mắt muốn nhìn cô không thôi nhưng vẫn phải kiềm lại, chuyên tâm vào lái xe. Nhưng cái đầu không ngừng nổi cái miệng, từ đầu đến cuối vẫn cười vui không.

Mạc Hân Như thì không thể cãi nổi, đành quay mặt đi ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng chỉ được một lúc rồi lại ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết.

“Này nữ thần.”

Nghe thấy tiếng gọi, hàng mi dài bắt đầu mở, lộ ra đôi mắt to đen láy sáng ngời ngời. Đúng lúc này lại đập vào mắt là khuôn mặt của Tư Dạ Phong đang chuyên chú nhìn cô, khoe miệng còn hơi héch lên như đang nhìn bông hoa hồng mới lúc nào còn là một nụ non thì bây giờ đã nở rộ.

“Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm.”

“Sao xe anh lại dừng lại?”

“Em không thấy chúng ta đã đến nơi rồi sao?”

Lúc này cô mới nhận ra, chiếc xe thể thao đã dừng ở bên cảng, trước mặt là một du thuyền to lớn với dòng chữ thật to đượ khắc ở ngay giữa thân tên “Queen”.

Nghe nói Queen là con tàu du thuyền hạng sang mới được các nhà sáng chế chế tạo cách đây 1 năm, bây giờ mới dám đưa vào hoạt động. Nói về độ to thì Queen được cho là chiếc thuyền lớn nhất trên thế giới, nó có thể chứa hàng trăm hàng nghìn người mà không hề sợ có sự cố bất trắc xảy ra.

Tiểu Lục cho cô chuyến đi này, đúng là quá lời rồi! Thử nghĩ xem 1 tuần ở trên đây, được chăm sóc phục vụ tận tình sẽ như thế nào? Haha...

“Em không định xuống sao?”

“À, có chứ!”

Cô cũng không chần chừ gì, mở luôn cửa xe, chạy vọt ra ngoài, để lại Tư Dạ Phong trong xe cứ dõi theo hình dáng nhỏ bé đang chạy đi kia một tấc không rời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 11.

Mạc Hân Như nhìn chiếc tàu Queen to lớn mà cười híp cả mắt lại vì vui thích. Nghĩ đến cảnh được ở trên con tàu hạng sang này mà đã sướng ron rồi. Mạc Hân Như, chắc chắn kiếp trước mây đã cứu cả thế giới nên ông trời hôm nay đối tốt với mây!

Không thể chần chừ được nữa, bàn chân nhỏ nhắn chuẩn bị đặt lên cầu thang thì người cô lại bị ai đó giữ lại, không nhúc nhích được một chút nào.

“Tiểu thư, tôi nghĩ em nên đi theo tôi. Em mà đi lên đó một mình sẽ không tốt đâu.”

Nghe câu này mà muốn tức học máu mũi à, nghĩ cô là đứa trẻ lên ba hay sao mà cần người bên cạnh đi cùng? Cái tên Phong này đối xử với cô như kiểu con gái anh ta ý mà sợ đi một mình sẽ không tốt!

Tư Dạ Phong thấy Mạc Hân Như đang trừng mắt nhìn mình rồi lại nhìn xuống bàn tay bé nhỏ đang bị bao bọc bởi bàn tay to lớn thô ráp, anh chỉ cười nhạt một cái, đang định giải thích thì ai đó đã giành quyền lên tiếng trước.

“Anh như kiểu tôi là học sinh mẫu giáo không bằng ý! Mà tôi tưởng anh chỉ là người hộ tống tôi đến đây thôi chứ?!”

Người hộ tống sao? Tư Dạ Phong còn muốn nhiều hơn thế, nhưng không dám để cô gái nhỏ này bị dọa sợ, đành phải ăn nói khép nép thôi.

“Tôi là người bảo vệ của em suốt chuyến đi này. Em đi đâu tôi đi đó, em ở đâu, tôi ở đó.”

“Thôi được rồi, bảo vệ thì bảo vệ. Nhưng mà tôi nhắc trước, nếu anh mà không cho tôi đi chơi thoải thích, tôi liền trốn đi để anh không tìm thấy, cho anh mất công việc bảo vệ này luôn!”

Đây là cách mà người ta gọi là đe dọa sao? Không biết trong đầu tiểu bạch thỏ này có cái gì đây, lại còn trốn đi để không tìm thấy nữa chứ. Xem ra muốn gói cô bé về nhà thì phải phụng lưc tính kế dài dài rồi.

Mạc Hân Như cũng không thèm đợi cho người kia kịp nói, trực tiếp một mình đi thẳng lên du thuyền. Thấy hình bóng bé nhỏ chuẩn bị khuất dần, Tư Dạ Phong mới chậm rãi đi theo sau, làm với nghề vụ bảo vệ thực thụ.

Vừa đặt chân lên thuyền, điện thoại trong túi kêu lên một hồi. Nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình, anh thu lại vẻ lạnh băng, bấm nút nghe.

“Này tên kia, cậu dám vì một cô gái mà vứt toàn bộ việc lên đầu tớ là thế nào hả?! Nếu Bạch Nhiếp Nam mà không nói cho tớ biết, có lẽ giờ này tớ phải ngồi tụng kinh với mấy lão béo trong phòng rồi! Nói tớ nghe, em dâu bé nhỏ là người như thế nào mà khiến cả tầng băng đã đâm chết tàu Titanic đây phải cấp dếp theo đuổi hả?”

“Có phải cậu bắt đầu nhiều lời rồi không?”

“Cậu đừng lấy tiểu Tiêu ra so với tớ! Cái con chó đó lúc nào cũng hám gái, một tuần đã cặp với bao nhiêu đứa rồi đấy!”

“Chủ nào vậy này.”

Cái tên này! Thật là đáng chết mà. Lãnh Thiên Dạ bây giờ chỉ hận không thể cầm xăng đến đốt nhà Tư Dạ Phong. Bởi ai mà biết được, nếu cậu ta mất một cái nhà thì sẽ làm cho anh mất cả một gia tài! Tại sao cuộc đời lại trở trêu như vậy chứ?

“Một tuần sau quay lại, quản lí cho tốt.”

Nói vừa dứt câu, Tư Dạ Phong dập máy rồi một phát, ném luôn chiếc điện thoại xuống biển. Anh không hề muốn bất kì ai làm phiền anh trong thời gian một tuần này cả. Châm ngôn của Tư Dạ Phong anh đó là việc tư chưa xong thì không đến lượt việc công, mà việc công chưa xong thì vứt việc tư ở một chỗ.

“Phong! Cụ tôi 90 tuổi còn đi thi chạy thành phố kia kia, còn anh thì đi chậm hơn cả ốc sên bò. Chân dài mà sao bước ngắn quá vậy?! Nhanh lên, tôi đi nhận phòng rồi!”

Mạc Hân Như tỏ vẻ không vui nhìn người đàn ông đang ung dung ngắm phong cảnh trên tàu kia. Làm như anh ta thiếu thời gian để ngắm không bằng ý, đã thế quãng anh ta xuống nước, cho về hội tụ với Mẹ thiên nhiên, lúc đấy tha hồ mà ngắm với chả nghĩa.

Tư Dạ Phong nhìn thấy người gần đó đang hậm hực không vui, nhàn nhả cho tay vào túi quần rồi mới từ từ cất bước đến, không thèm để tâm tới bao nhiêu ý nghĩ xấu xa đang dần tích tụ lại trong cái đầu nhỏ bé kia.

“Đi thôi.”

Tư Dạ Phong cầm lấy tay Mạc Hân Như, thanh thân kéo đi về phía boong tàu phía trước. Mạc Hân Như bị kéo xềnh xệch đi, cố gắng giãy giụa, nhưng ai bảo sách trời đã định, tên cương thi kia còn to gấp 10 lần và khoẻ gấp 1000 lần cô. Tại sao?! Tại sao?!

“Này thế còn hành lí của tôi thì sao?!”

“Để nó đó.”

“Anh có bị thần kinh phân liệt không thế?! Mất hành lí thì tôi biết làm sao hả?! Tất cả đồ của tôi còn ở trong đó.”

Tư Dạ Phong nghe xong mới khựng lại một lúc, nhưng nhanh chóng thu hồi đánh về điềm tĩnh, bỏ lại một câu rồi thẳng tiến đi về phía trước.

“Em đừng lo, cho dù em mặc mấy miếng vải rách trên người thì vẫn xinh đẹp, nói gì đến việc không có quần áo mà mặc.”

“...”

Chương 12: Chương 12.

Cái gì cơ?! Không có quần áo mặc mà vẫn xinh đẹp, thế có nghĩa là... khoả thân sao?! Ý tên đó nói là thế sao?!

“Này Phong! Anh nói thế là thế nào hả?!”

Xem ra cô nhóc này biết ý nghĩa đó rồi, nhưng mà hơi chậm một chút, vẫn nên huấn luyện kĩ càng, phòng cho sau này có sự cố bất trắc gì xảy ra.

Tư Dạ Phong nhận chìa khoá từ tay của người quản lí trên tàu, thông thả cất bước về phòng, mặc cho người nào đó đang chạy marathon để đuổi theo sau mình.

“Lúc thì anh chạy chậm, lúc thì chạy nhanh, rốt cuộc anh là người ngoài hành tinh hay là người trái đất hả?!”

Cô ngồi bệt xuống sofa, thở hắt hắt nói, cố gắng lấy lại từng ngụm khí oxy đã mất. Nếu bây giờ ở trường thì sẽ có bao nhiêu con người chạy theo cô, mà giờ đây, lại phải cấp dép đi theo một tên bảo vệ, ôi, cuộc đời mới nhục nhã làm sao!

Tư Dạ Phong nghe thấy câu nói đó, trong mắt xoẹt một tia cười, tiểu bạch thỏ, rất ư là thích thân văn. Anh nhẹ nhàng vút áo khoác tây trang lên giường, thuần thục cời cúc tay áo sấn lên, rồi bắt tay mở hành lí của cô ra.

“Ai cho anh động vào hành lí của tôi hả?!”

Mạc Hân Như nhìn thấy hành động đó cực kì không vui, một tên lạ mặt đi mò hành lí con gái, khác gì mấy tên biến thái mà trên truyền hình hay đưa tin không? Đừng nói tên này cũng là một trong số đó!

“Em không định treo quần áo lên sao? Tôi giúp em.”

Tư Dạ Phong vẫn như thể đây là một việc hết sức bình thường, chậm rãi cho từng cái áo vào mắc.

“Anh đi ra ngoài đi, cái này tôi tự làm được!”

Chẳng kịp đợi lên tiếng, cô đã kéo ngay thẳng anh 'vút' ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Vài du khách đi qua nhìn anh có ý cười trộm, đương nhiên rồi, một người đàn ông anh tuấn lịch lãm nay cầm chiếc áo ngực màu hồng phấn của phụ nữ trên tay, ai mà không lẫn ra cười được?

“Mạc Hân Như, em định không lấy lại chiếc áo lót của mình sao? Chẳng lẽ em tặng tôi?”

Rất nhanh sau đó, một bàn tay bé nhỏ sau cánh cửa thò ra, giật lấy chiếc áo trên tay anh rồi biến mất tăm hơi. Anh cũng chả muốn làm cô khó xử, xoay bước đi về phía buồng lái tàu chính, lão già kia chắc sắp đến rồi, nên chuẩn bị để chào mừng một chút.

Nghe thấy bước chân càng ngày càng xa, Mạc Hân Như ở trong phòng mới thở hắt ra một hơi. Vỗ vỗ khuôn mặt sạm đỏ ửng, cô không nào dám tưởng tượng vẻ mặt vừa nãy của tên Phong kia là như thế nào, buồn cười? Lạnh nhạt? Hay là.... Ai da, thật không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhưng ngay lập tức, bước chân vừa đi xa nay lại quay lại, không do dự mà mở cửa trực tiếp đi vào. Mạc Hân Như đang tựa vào cửa ngồi thờ thẩn thì bỗng mất đi chỗ dựa, theo quán tính ngã ra đằng sau, gối đầu lên chiếc ghế da bóng loáng, ngửa mặt nhìn con người ở trên. Cái trường hợp ta ngửa mặt nhìn nguoi, nguoi cúi mặt nhìn ta đúng là cả hai người chưa một người nào nghĩ đến, ánh mắt xét một tia ngạc nhiên.

“Em định nằm thế này cả ngày sao? Nếu muốn thì tôi không ngại làm chỗ cho em nằm đâu.”

“Ai bảo thế chứ!”

Một phát cô ngồi bật dậy, chạy nhanh vào nhà vệ sinh như vừa thấy ma. Tư Dạ Phong cũng chả đứng ngoài làm gì, bình tĩnh đi vào, đặt nhẹ nhàng hai bộ lễ phục lên móc rồi ngồi xuống giường, đợi tiểu bạch thỏ kia lộ mặt ra.

Chương 13: Chương 13.

Ôi Mạc Hân Như, mày đúng là ngu mà, để một người đàn ông trêu chọc chứ! Nếu mà bây giờ mày mà ở nhà, có phải là được cha mẹ cưng chiều đến tận tận mây rồi không? Tự nhiên đi cái chuyến đi này, gắp phải cái tên thần kinh giẫm phải đinh đũa giỡn, có nhục không cơ chứ?!

“Này tiểu thư, em ngủ trong nhà vệ sinh đấy à? Ra đây xem nào?”

Nghĩ sao vậy cha già? Bỏn cô nương đây có chết cũng không ra đâu nhé, ra thì chỉ bị trêu, ngu gì mà ra? Chết IQ vẫn còn cao lắm! Muốn chị đây ra sao? Trừ khi vào đây lôi chị ra thì được nhé, còn không thì mơ đi. Cho tiền cũng không thêm nhá!

“Anh đừng có nằm mơ giữa ban ngày nhá! Còn lâu tôi mới ra!”

Tư Dạ Phong đứng bên ngoài mặt đen hết chỗ nói, quả là người đầu tiên có gan làm như thế, nếu là người khác chắc là bây giờ đi xuống chơi với Diêm Vương từ lâu rồi! Về lạnh băng tàn khốc dần dần xuất hiện, sát khí lại toả ra từ người anh, cái cốc để trên mặt bàn đã sớm bị đập nát. Có chúa mới biết, tên ác ma này rất ghét những người không nghe lời!

“Tôi cho em 3 giây, nếu không ra thì em sẽ không chịu nổi hậu quả đâu!”

Cái giọng nói lạnh đến thấu xương đó cũng khiến Mạc Hân Như đứng trong nhà vệ sinh có vài phần run rẩy, giọt mồ hôi tí tách bắt đầu chảy xuống. Ôi mẹ ơi, sao đồng đội nó lại xua đuôi con đến nơi này? Tại sao con lại phải gặp cái tên hâm hâm dở dở từ trên trời bắt nạt con như thế này? Kiếp trước con đã làm chuyện phi pháp gì sao?

“Được...được tôi ra! Anh..anh không...được dọa..tôi nữa!”

Nghe được câu trả lời vừa ý, sắc mặt muốn giết người của Tư Dạ Phong mới dịu xuống vài phần, mép môi mới nhếch lên hài lòng, tiểu bạch thỏ, thật là ngoan! Bàn tay nắm vụn thủy tinh vỡ cũng buông lỏng, gân xanh trên trán cũng biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết.

“Ra đây đi.”

Ước chừng hai phút sau, cánh cửa nhà vệ sinh có lay động một chút, sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết phần sợ hãi cũng lộ ra, nhìn người đàn ông đang ngồi bên mép giường. Bây giờ Tư Dạ Phong thầm oán trách mình vì đã làm cho cô bị dọa sợ, nhìn nét mặt trắng bệch kia thật là muốn người ta đau lòng muốn chết mà! Không phải anh muốn dọa cô, chỉ là anh không kiểm soát được hành động của mình, khổ cho cô rồi.

Mạc Hân Như rón rén bước chân ra khỏi nhà vệ sinh, từ từ đến đứng cách xa Tư Dạ Phong ngồi trên giường một chút. Bây giờ mà đến gần hẳn ta chắc mất mạng như chơi, quá là đáng sợ, nhìn mặt tên đó cho dù có đẹp trai, hoàn mỹ hơn cả mấy soái ca trong ngôn tình nhưng mà ánh mắt thì nhìn như muốn giết người phơi thây lên vậy á! Uôi, lạnh quá!

“Xin lỗi, bộ lễ phục của em ở trên gác, nhớ mặc thêm áo khoác, sẽ hơi lạnh. Tối nay trên du thuyền có bữa tiệc cho mọi người tham gia. Tôi ở buồng tàu, em thay đồ xong thì ra đây, tôi dẫn em đi.”

Nói xong Tư Dạ Phong cũng chả nán ná lại làm gì, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài. Nghe thấy tiếng cửa đóng, Mạc Hân Như mới bắt đầu lấy lại được hơi thở nhịp nhàng, lúc này bị dọa cô không dám thở mạnh, chỉ sợ tên đó ăn thịt thôi. Đảo mắt quanh lòng, ánh mắt cô dừng lại trên chiếc váy màu trắng kem treo trên gác, đây là bộ lễ phục tên kia nói sao? Có nên mặc không ta? Suy nghĩ một hồi, cô đưa đến quyết định cuối cùng, đời người cũng phải sang chảnh một lần, cầm chiếc váy lên rồi vào phòng vệ sinh.

Tư Dạ Phong hai tay tự vào thành tàu, lặng lẽ ngắm mặt biển gợn sóng. Một màu xanh biếc bao trùm khắp cả một vùng rộng lớn, vài đợt sóng lăn tăn nhấp nhô trên mặt biển như muốn chơi đùa cùng nhau, tạo nên khung cảnh yên bình mà đẹp đẽ. Mấy cọng tóc trên khuôn mặt anh tuấn bị gió thổi mà tung bay, hương thơm nam tính hoà vào cùng không khí, khiến cho người ta như muốn ham muốn mà bắt lấy, không muốn xa rời. Về mặt bình thân không một chút cảm xúc, chỉ yên lặng nhìn về phía xa xa không rời.

“Này Phong, sao anh đứng xa thế không biết! Làm tôi tìm bờ hơi mới thấy anh! Cái đồ chân dài!”

Ánh mắt Tư Dạ Phong dán chặt trên dáng người nhỏ bé đứng trước mặt mình. Cô mặc trên người một chiếc váy viền ren màu kem sữa, trước ngực còn đính hình bông hoa oải hương bạc. Ở vùng thắt lưng còn hơi bó lại một chút, tôn lên bầu ngực hoàn hảo cùng với vòng eo nhỏ nhắn, trông vô cùng hoàn mỹ. Khuôn mặt không một chút phấn son mà vẫn ửng hồng tự nhiên, đôi môi anh đào đỏ mọng khiến người khác chỉ muốn cắn một cái.

Mạc Hân Như thấy người đàn ông ở phía trước cứ nhìn mình không rời, mới bắt đầu cảm thấy xấu hổ, bộ trên mặt cô có cái gì hay sao mà cứ nhìn chăm chăm vậy trời! Tư Dạ Phong một lúc lâu sau mới lấy lại lí trí, mỉm cười hài lòng nhìn cô.

“Tốt lắm, đi thôi.”

“Ê ê, trông tôi đẹp lắm không?”

Anh hơi khựng người lại một lúc, mỉm cười rồi quay đi, không quên bỏ lại một câu phía sau.

“Trông em đẹp lắm, nhìn xinh hơn mấy con cương thi mà em nói rất nhiều.”

Chương 14: Chương 14.

Nghe câu Tư Dạ Phong nói mà máu ở hai lỗ mũi muốn tuôn trào ra ngoài, mẹ ơi, đây là gây ông đập lưng ông sao? Ai mà lại đi khen người kiêu đó chứ?!

Thân hình anh tuấn cao lớn đứng lại, nhìn về phía cô gái đang thăm ai oán kia, khoé môi nhếch lên một đường tuyệt mỹ

“Mạc Hân Như, em định đứng đó cả ngày sao?” Anh lớn tiếng gọi.

Tận nửa ngày, Mạc Hân Như mới cắt đứt dòng suy nghĩ miên man, ý thức được có một người nào đó bắt đầu mất kiên nhẫn, chuẩn bị tiến đến phía cô kéo đi. Thấy trời bên ngoài sập tối, cô mới ung dung thông thả sai bước đến phía Tư Dạ Phong, không đợi mà nắm lấy góc tay áo, thân nhiên kéo đi.

“Anh xem, có ai như anh không chứ? Để đàn bà phụ nữ kéo đi, thật chẳng đáng mặt đàn ông tí nào cả. Kết thúc chuyến đi này, tôi sẽ kiện sếp của anh trừ lương, haha..”

Nhưng Tư Dạ Phong nào thêm để ý cái miệng đang liên mồm lên án mình, chỉ yên lặng nhìn bàn tay nhỏ bé mịn màng đang cầm tay áo, mặc dù rất muốn cầm bàn tay đó, nhưng giờ vẫn chưa thể được. Ông trời sao lại để anh phải giữ vững thái độ tao nhã đối với cô chứ? Nếu thật sự là anh, bây giờ thì cô đã ở trong nhà, trở thành bảo bối, vàng bạc châu báu của anh rồi.

“Ê Phong, anh có nghe tôi nói không đấy?” Nửa ngày không thấy ai trả lời, cô mới quay ra nhìn người phía sau.

“Vẫn đang nghe và tiếp thu, em cứ nói tiếp đi.”

Tên này có phải đàn ông không vậy trời?! Nếu mà là soái ca ngôn tình, đương nhiên sẽ lo lắng hỏi han “em đừng nói nữa, cổ họng sẽ đau.” hay là “mỗi lời nói của em đều là vàng bạc châu ngọc quý giá, anh không muốn em tiêu tốn nó chút nào.”. Thật là bức mình mà, người gì mà chả thêm có một chút tế bào của một người đàn ông cao quý lịch lãm chút nào cả!

Lúc này Mạc Hân Như vô cùng muốn đập đầu vào tường, người gì mà chỉ được mỗi cái đẹp, còn đầu thì ngu như heo ý!

“Phong tổng! Tôi không ngờ anh lại trên chuyến tàu này, trái đất quả thật là tròn, cho tôi cơ hội được gặp mặt vị tổng giám đốc trong truyền thuyết.”

Hoàng Sở Âu thân mặc một bộ Âu phục đen, tay cầm ly rượu vang, nâng bụng béo của mình đến trước mặt Tư Dạ Phong. Hôm nay lão phải đến đây gặp thủ trưởng Lý để bàn quyền sở hữu mảnh đất phía Đông, định mang con gái đến để giới thiệu mọi người, nay lại gặp Tư Dạ Phong, có phải lời quá rồi không? Lão rất tự tin rằng con gái lão vô cùng xinh đẹp ngoan ngoãn, mà Tư Dạ Phong cũng là đàn ông, nhìn thấy miếng mồi ngon mà không xông vào mới lạ.

Nghe thấy giọng nói chướng tai mắt, Tư Dạ Phong và Mạc Hân Như đều theo phản xạ quay về phía Hoàng Sở Âu. Nhìn thấy mục tiêu, Tư Dạ Phong dân thu lại vẻ lãnh khốc thường ngày, ánh mắt xén tia băng hàn đến thấu tận xương tận tủy, bàn tay to lớn vươn ra, kéo thân hình nhỏ bé bên cạnh vào lòng mà giữ chặt.

Nhưng lão già kia đâu có thêm để ý tới người con gái bên cạnh Tư Dạ Phong, vẫn ra sức thân nhiên nói chuyện.

“Phong tổng, tôi nghe nói Nhất Thế chuẩn bị đầu tư vào lô đất ở bên thành phố T, đúng chứ? Nếu vậy thì tôi vô cùng muốn hợp tác với cậu, cậu biết đó, tập đoàn chúng tôi...”

“Âu tổng, bây giờ là thời gian tôi đang nghỉ phép, không tiện nói chuyện công việc.” Lời nói của Hoàng Sở Âu chưa kịp hết, anh đã dứt lời.

Ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào lão béo, lời nói lạnh thấu xương len vào từng bộ phận trong đại não của Hoàng Sở Âu, khiến ông ta im bất chuyện làm ăn, bỗng nhiên cười lớn.

“Haha, đúng đúng. Người trẻ như cậu nên hưởng thụ giây phút vui vẻ, lão già tôi lúc nào cũng chỉ có kinh doanh, thật là buồn mà. Cũng vừa hay, con gái tôi cũng đang ở trong phòng dự tiệc, tôi muốn giới thiệu nó với cậu một chút.”

“Cảm ơn ý tốt của Âu tổng, nhưng trời hôm nay hơi lạnh, bà xã tôi dễ bị ốm, tôi muốn đưa cô ấy về phòng nghỉ, có duyên thì gặp lại Âu tổng sau.”

Nghe hai chữ 'bà xã', Hoàng Sở Âu mới kịp chú ý tới Mạc Hân Như ở trong lòng Tư Dạ Phong đang hiểu cái mô tê gì hết. Dung nhan cô gái này thật là xinh đẹp tuyệt trần, con gái lão còn chưa bằng một cộng lông. Khuôn mặt thì baby, làn da trắng như tuyết, mông ra mông, eo ra eo. Hai gò ngực thì cao vút, khác xa với bà vợ mướp xệ ở nhà của lão.

Nhìn thấy sự dâm tà nổi lên trong ánh mắt của Hoàng Sở Âu, đôi mày Tư Dạ Phong nhíu lại, sát khí khắp người bắt đầu toả ra. Anh không muốn nán lại,

trực tiếp ôm cô đi thẳng, không một lời chào tạm biệt. Cậu nói “có duyên gặp lại” kia anh đặc biệt dành cho lão, chỉ sợ sau này không còn xương để quay về gặp nhau thôi!

Cái gì mà Phong tổng chứ? Chẳng phải chữ 'tổng' đằng sau chỉ dành cho mấy vị tổng giám đốc hay thích ngồi trên tầng cao nhất của tập đoàn giống như trong ngôn tình sao? Mà Phong nói anh ta là người bảo vệ cô trong chuyến đi thôi, sao tự nhiên trở thành tổng giám đốc chứ?! Ủ thì đúng là khi thể có giống thật, nhưng mà nếu là tổng giám đốc thì không lo quản lý tập đoàn mà chạy đến đây làm gì? Lại còn giả danh bảo vệ làm gì chứ?

Đang trong dòng suy nghĩ miên man, Mạc Hân Như không để ý tới việc Tư Dạ Phong đã kéo mình vào phòng nghỉ từ khi nào. Về lãnh khốc cũng mất, chỉ dụi dụi nhìn người con gái đang mơ hồ trong lòng, không nói một cái gì hết.

Lúc này nhìn được ánh mắt muốn lột sạch quần áo của Hoàng Sở Âu, anh chỉ muốn lột da lão béo đó ra, lấy từng nội tạng bán vào chợ đen còn thấy thì vút xuống biển! Nếu anh mà không đi lên chuyến này, đoán chừng cô đã bị người ta kéo vào phòng làm nhục từ lâu rồi!

“Em không có gì muốn hỏi tôi sao? Tôi đang sẵn sàng trả lời đây.” Anh hỏi.

Câu hỏi của anh vừa đúng lúc đánh gãy dòng suy nghĩ trong đầu cô. Nên hỏi thế nào bây giờ? Anh là ai? Tại sao người kia lại anh là Phong tổng? Sao anh lại nói mình là bảo vệ? Có quá nhiều câu hỏi nhưng Mạc Hân Như không biết nên hỏi câu nào trước.

“Vậy để tôi nói trước vậy, em hãy ngồi xuống đi, đứng lâu sẽ đau chân.”

Cô như một con robot, nghe lời anh yên lặng ngồi xuống giường, hai đôi mắt trong veo mở to chờ anh lên tiếng.

“Tên tôi là Tư Dạ Phong, tổng giám đốc của tập đoàn Nhất Thế, hân hạnh được quen biết em.”

Xin lỗi các bạn vì CN tuần trước không post được chap mới, máy tính của Pi hỏng còn Mèo thì đi học mà lúc đó mình lại không có nhà, mong các bạn thông cảm. Tiếp tục đọc truyện nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15.

Cái gì cơ?! Tổng giám đốc tập đoàn Nhất Thế á?! Cái tập đoàn mà cầm đầu thành phố A, phát triển lớn mạnh vươn tầm quốc tế thế giới mọi người hay nói đó sao? Cô từng nghe tiểu Lục nói rằng vị tổng tài ở đó là mẫu đàn ông chuẩn mực của chị em phụ nữ, bao nhiêu cô gái mơ ước được ở gần Tư Dạ Phong, nay cô không ước thì nó lại đến, vô lý quá đáng!

Mạc Hân Như liếc thấy Tư Dạ Phong vẫn ung dung tự tại hai tay đút túi quần, khoe môi mỉm cười nhìn cô, nụ cười đó là sao chứ? Hay là hẳn ta là tên buồn người, chuyên đi lừa con gái nhà lành bán lấy tiền? Mà không phải, đẳng đẳng là vị tổng tài tối cao, đâu có thiếu tiền mà phải làm thế chứ? Nhưng rốt cuộc hẳn ta muốn gì? Sao lại bám theo mình chứ?

“Vậy anh là Tư Dạ Phong, tổng giám đốc của Nhất Thế sao?” Cô đứng lên, hai tay chấp ra sau, đi vòng quanh anh hỏi.

“Vâng thưa tiểu thư.” Anh không ngại ngần gì mà thành thật trả lời câu hỏi.

“Nếu là tổng giám đốc, sao anh lại giả danh người bảo vệ tôi, đi cùng tôi trên chuyến tàu này?” Cô tiếp tục hỏi.

“Tôi không hề giả danh ai hết, danh ngôn chính thuận đi trên chuyến này để bảo vệ em. Nhưng tôi chỉ nói là người bảo vệ, không phải là vệ sĩ được cấp phép đi, suy cho cùng, em vẫn không thể báo sếp trừ lương tôi rồi, thật đáng tiếc.”

Cái gì chứ?! Nói thế thì không phải cô đã bị lừa sao?! Cái tên Tư Dạ Phong khốn kiếp này sao có thể tự cho mình đi bảo vệ cô chứ?! Suốt từ khi sinh ra cho tới giờ, đến ba mẹ chả thèm lừa cô, nay lại bị tên này chơi xỏ sao?

Ngược lại, Tư Dạ Phong thấy người con gái nhỏ bé đang trừng mắt nhìn mình mới thấy vui làm sao. Bộ dạng này chỉ có anh mới được thấy, nhất định phải thế!

Tít tít!

Đồng hồ của Tư Dạ Phong kêu lên, lúc này anh mới ra mục tiêu anh lên chuyến tàu này, xem ra thuộc hạ làm việc rất đúng giờ, chỉ là không hợp thời điểm!

“Chúng ta nên đi thôi, thuộc hạ của tôi đã cài bom trên này, 10 phút nữa sẽ nổ, tôi đưa em tới chỗ an toàn.”

“Anh...anh nói cái gì cơ?! Nổ á?!” Cô lấp ba lấp bắp nói ra từng chữ.

Thế là sao vậy, rõ ràng là mấy phút trước còn bình thản, nay ỳnh một cái nói là sẽ nổ, lời nói này không khác gì sét đánh ngang tai!

“Không được! Tôi phải đi gọi cảnh sát!”

Cô chạy về phía vali, lời điện thoại ra chuẩn bị gọi điện. Đánh chết cô đi, tại sao gặp phải cái tên dở hơi này rồi lại chính miệng hắn nói ra là sẽ cho nổ du thuyền, bộ trên thế giới này hết người điên rồi hay sao?!

“Tôi khuyên em tốt nhất đừng nên gọi, em đi cùng tôi, mà tôi lại là người cho nổ du thuyền, vậy cảnh sát sẽ nghĩ sao?” Anh nhìn cô nói.

Ngón tay mảnh khảnh đang bấm trên màn hình bỗng dừng lại, đứng rồi, sao mình lại không nghĩ đến chuyện đó chứ?! Nếu mà gọi điện cho cảnh sát giờ này thì cô chỉ bị bắt với danh là đồng phạm của Tư Dạ Phong, rồi cuộc đời sẽ ba chìm bảy nổi, ngày nào cũng ăn cơm tù sao? Không thể được! Cô phải được tự do, phải được sống! Cuộc đời cô còn quá nhiều thứ chưa hoàn thành, chưa được trải nghiệm như là việc cưới chồng hay sinh con đẻ cái, nay lại sống dở chết dở trong tù thì không thể được!

“Trông em căng thẳng quá vậy? Uống chút nước đi, nó sẽ giúp em thông suốt hơn đó.” Tư Dạ Phong đưa cốc nước ra trước mặt Mạc Hân Như.

Cô cũng không khách khí mà nhận lấy, một hơi uống sạch. Đồ Tư Dạ Phong đáng chết, roi vào tình huống đứng giữa sự sống và cái chết còn phun ra một câu là trông cô căng thẳng quá, có đáng bị ăn đấm không chứ? Thật tình không hiểu nổi não tên này được cấu tạo từ cái gì nữa? Sắt, thép, bạc, hay là bùn đất? Thật đúng là đến khoa học cũng bó tay.

Mạc Hân Như lúc này không thể cứ để yên cho mình xuống chơi cùng Diêm Vương được, nhất định phải chạy thoát! Nhưng chân vừa định đứng lên thì cảm thấy mềm nhũn, không tự chủ được mà ngã ra phía trước, cũng may, khi mặt sắp chạm đất có bàn tay to lớn đã đỡ lấy eo cô rồi ôm cô vào lòng. Nhanh chóng, Mạc Hân Như chìm vào giấc ngủ, cơ thể mềm oặt dựa vào lồng ngực rắn chắc của Tư Dạ Phong.

Tư Dạ Phong nhìn tiểu bạch thỏ trong lòng ngủ say, khoé miệng cong lên một ý hài lòng. Tiếp đó, anh bấm một nút trên đồng hồ, đặt lên sát gần miệng.

“Y Kiều, chuẩn bị một chiếc thuyền đi, tôi đã thành công việc bắt cóc cô dâu về nhà rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 16.

Rất nhanh chóng, có một giọng nữ lãnh lút phát ra từ chiếc đồng hồ, tràn ngập sự ngạc nhiên không tả.

“Lão đại, đừng nói anh bắt cóc con nhà lành đấy nhé, ui ui, nhờ đâu mọi người biết được cười vào mặt anh thì sẽ thế nào? Còn tôi nữa, nếu anh bị chê cười thì cũng sẽ bị lây sang tôi, nói là chủ nào thuộc hạ nấy thì sao?”

Người con gái đang trách oan Tư Dạ Phong đó là Mã Y Kiều, thuộc hạ thân tín nhất của anh. Mã Y Kiều khi được anh đem về chỉ là một cô nhóc con bị cha mẹ bỏ rơi ngoài đường, phải đi ăn xin bốn ba khắp nơi nhưng không một người nào thương tiếc, chỉ lạnh nhạt đi qua. Trong lần có vụ tranh chấp ở bờ biển phía Tây, Mã Y Kiều đã lên trốn lên thuyền, thế là gặp Tư Dạ Phong. Lúc đó anh đứng ở ngoài boong tàu thì bắt gặp thân hình bé nhỏ điều luyện trôi qua các chương ngoại vật, lên vào trong thuyền một cách dễ dàng. Từ sau khi đó, anh liền đem Mã Y Kiều về Dạ Ảnh huấn luyện, trở thành đặc công giỏi nhất.

Mã Y Kiều không hề giống anh, lạnh nhạt, tàn khốc, mà cô luôn giữ nụ cười trên môi. Nhưng nụ đằng sau nụ cười ấy rất là bí hiểm, có thể là vui vẻ, nhưng cũng có thể là chết chóc. Riêng đối với Tư Dạ Phong, nụ cười ấy chỉ có thể là châm chọc, không có gì khác. Điều đặc biệt mà anh không thể sửa ở Mã Y Kiều là mặc dù cô thân thủ rất tốt, chỉ có điều....HẬU ĐẦU! Ví dụ như ở nhiệm vụ trước, cô được giao phó đi ăn cắp tài liệu tuyệt mật ở nhà một thủ trưởng, không những suýt bị phát hiện mà cô còn phá hoại 4 bức tranh cổ, đánh rơi 2 cái bình hiếm và rách tằm thâm lông thú nhà đó.

Từng lời từng chữ của Mã Y Kiều đều lọt vào tai anh rành rạch, không thiếu một từ. Tư Dạ Phong nhún mày đôi chút, vẻ mặt không vui bước về phía cửa thoát hiểm, giọng nói lạnh băng vẫn duy trì như cũ.

“Nếu cô không muốn một lão đại như tôi, tôi có thể để Bạch Nhiếp Nam lên làm lão đại của cô. Nghe nói hắn vô cùng thích làm việc với cô.” Anh nói.

Mã Y Kiều tròn tròn mắt, tiếp theo đó là hét lên với H-volume(*)

High volume, chỉ âm lượng rất cao, rất lớn.

“Không được, có chết tôi cũng không làm thuộc hạ cho tên dê già đó đâu! Tôi rất thích làm thuộc hạ của anh, cho dù anh có bị cười vào mặt hay tụt quần giữa đường thì tôi vẫn một lòng một dạ trung thành với anh, câu ở trên tôi vừa nói coi như rút lại, chúng ta ai nấy đều vui vẻ với nhau, nhỉ?”

Chỉ riêng Tư Dạ Phong mới biết được, Mã Y Kiều vô cùng sợ Bạch Nhiếp Nam. Chuyện bắt đầu từ một hôm, tên chán sống chán đời Bạch Nhiếp Nam mò sang nhà anh làm càn rồi say khướt. Với bản tính sạch sẽ, anh liền nhờ Mã Y Kiều dìu Bạch Nhiếp Nam vào phòng, đoán chừng hai người đã xảy ra quan hệ, thế là từ sau hôm đó, Mã Y Kiều liền bỏ đi suốt hai tháng. Còn Bạch Nhiếp Nam thì cứ thờ thẩn, không tập trung vào công việc được. Ngày đầu mùa đông cuối năm, Mã Y Kiều trở về nhưng liền ra lệnh không bao giờ được nhắc tới cái tên Bạch Nhiếp Nam, anh cũng không quan tâm vào việc riêng của hai người họ, tập trung vào công việc của mình. Chính vì thế, cái tên Bạch Nhiếp Nam luôn là điều cấm kị trong lòng Mã Y Kiều, nhưng lại trở thành điểm tốt cho anh, liền đem ra dọa mỗi khi cô nhóc này hạ thấp anh.

“Có phải cô đang rửa tôi là sẽ bị tụt quần giữa đường?” Anh rướn mày.

“Không hề có, anh nghe nhầm ở đâu đó rồi, một người như tôi sao lại có thể chửi rửa anh được?”

“Hừ! Tôi bé cô ấy xuống mạn tàu phía Nam rồi, cô ở đâu?”

“Anh đi thêm 2m nữa rồi quẹo trái, lão Lạc chờ anh ở đó.”

Đúng như lời Mã Y Kiều nói, lão Lâm đang chờ anh trên chiếc thuyền cứu hộ ở đó. Nếu mà anh có Mã Y Kiều là trợ thủ đắc lực thì Mã Y Kiều lại có lão Lạc là cận vệ thân tín nhất.

Lão Lạc nhìn thấy anh liền cúi đầu cung kính, không chần chừ mà giúp anh dìu cô lên tàu, đưa vào phòng nghỉ.

Từ trong du thuyền bậc nhất Queen, có một chiếc thuyền cứu hộ lao nhanh như tên bắn ra, đi với vận tốc cao, theo hướng chạy về thành phố Thượng Hải. Nhìn giây kim và giây phút trên đồng hồ chuẩn bị đi qua nhau, khoé môi Tư Dạ Phong lạnh lùng nhếch lên, chuẩn bị đón chờ cảnh vui mắt phía sau.

1...2...3...

BÙM! BÙM! BÙM!

Những tiếng nổ liên tiếp nhau vang lên, náo động cả bầu trời đêm tĩnh mịch. Tia khói lửa trên trời đua nhau rơi xuống như hàng ngàn các vì sao gãy cánh, sa vào mặt biển lạnh lẽo. Chiếc tàu Queen giờ chỉ là một đồng sắt vụn trôi dạt trên biển, vụ nổ quá lớn, quá nhanh, chỉ bằng một mạng sống cũng không giữ được! Mùi của biển hoà với mùi của khói, lan toả ra khắp bầu không khí tràn ngập ánh lửa. Trên tàu vẫn còn nhiều đám lửa to nhỏ đang thi nhau cháy, thiêu huỷ hết không còn một mẫu gỗ. Từng giọt máu người đổ xuống, nhuộm đỏ cả bờ biển xanh bao la, mùi tanh bốc lên, khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Cảnh phía trước Tư Dạ Phong đã thấy quá đổi là nhiều, so với trước kia thì việc này vẫn còn chưa bằng một hạt cát! Anh không nán ná lại nhiều, chỉ liếc qua rồi mở cửa, đi vào trong phòng nghỉ trên tàu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 17.

Trong căn phòng màu trắng tinh như mơ, ánh nắng đua nhau chen chúc chiếu vào, bùng lên một sức sống khác lạ; khóm hoa oải hương bên ngoài thi nhau khoe sắc, bốc lên mùi hương quyến rũ mê người, thoang thoảng thổi vào phòng. Bên trong ga giường còn thơm mùi bột giặt, có một thân thể nhỏ bé đang say ngủ, cô tựa như công chúa, xinh đẹp, nét na, thủy mị, chưa hề vương phải một hạt bụi trần gian. Đồng hồ điểm đúng, nắng trời với mùi cỏ dại thơm mát nhẹ nhàng đánh thức cô, hôn lên đôi môi anh đào đỏ mọng.

Mạc Hân Như khẽ mở mắt, hàng mi cong vút nhếch lên, con ngươi đảo đi đảo lại xung quanh căn phòng lạ lẫm, ánh mắt có chút ngạc nhiên xen lẫn hồi hoàng.

Cô nhớ hôm qua mình còn ở trên thuyền mà, còn cái tên hâm hâm kia nhận mình là tổng giám đốc tối cao của tập đoàn Nhất Thế, hán còn nói sẽ cho nổ thuyền nữa; lúc định chạy trốn thì đột nhiên bất tỉnh ngã xuống, sau đó cô liền xuất hiện ở đây. Đừng nói là cô bị bắt cóc nhé! Ôi trời ơi công bố mẹ nuôi lớn như thế này lại bị bắt cóc, mình thật là đứa con hư, phụ công sinh thành của cha mẹ!

Trong lúc Mạc Hân Như đang tự trách mình bỏ qua chín chữ cao sâu, vò đầu vò tóc ở trên giường thì Tư Dạ Phong đã đứng ngoài cửa, nhìn bộ dạng ân hận của cô, môi mỏng khẽ nhếch lên một đường tà mị, hút hồn người khác.

Nếu mà Bạch Nhiếp Nam và Lãnh Thiên Dạ nhìn thấy việc anh đi bắt cóc một tiểu bạch thỏ non nớt về nhốt trong phòng thì không biết sẽ thế nào nữa? Chắc hai cậu ta phải nò lăn ra cười suốt ba ngày ba đêm, luôn đem sự này ra để chế giễu, trêu chọc anh.

Có bao nhiêu người mơ tưởng được trèo cao, bò lên giường với Tư Dạ Phong, nay cô nhóc này không hẹn mà đến, tối qua tự mình thống lĩnh cái giường của anh, khiến anh lẫn lộn ngoài sofa suốt đêm, bây giờ còn chút đau nhức ở lưng. Nếu mà là người khác, chạm một ngón lên giường thì đã bị chặt ngón chân đó hoặc là vút cho hồ ăn rồi!

Mã Y Kiều trên tay bê bữa sáng lên phòng nghỉ của Tư Dạ Phong, lão đại thật là khốn khiếp, đã bắt cô dậy chỉ để hỏi con gái buổi sáng ăn gì thì da dẻ mới hồng hào mịn màng, mẹ kiếp, làm như cô là bác sĩ không bằng ý! Có cái tên Nham Hạo để làm gì chứ?!

Nham Hạo cũng là bạn thân của Tư Dạ Phong, một tay tiếp quản hệ thống bệnh viện của Nhan gia, là bác sĩ giỏi nhất thành phố A, không ai là không biết đến vị bác sĩ đẹp trai khôi ngô tuấn tú Nham Hạo cả. Nhưng đàn ông đều như nhau cả, cái tên Nham Hạo lúc nào cũng như cái đuôi, đi theo sau Tư Dạ Phong mỗi khi anh làm nhiệm vụ, vút hết công việc lên đầu em trai mình là Nham Thiên. Tuy Nham Thiên cũng không hề kém gì anh trai mình về nhan sắc, nhưng lại thua về khoản y thuật.

Mã Y Kiều vừa bung bữa sáng lên lầu thì bắt gặp Tư Dạ Phong đang thập thò ngoài cửa nhòm vào, hai mắt cô sáng lên, liền nghĩ ra một kế sách hay. Đặt bữa sáng vào chiếc bàn bên cạnh, cô bắt đầu rón rén, từng bước từng bước đến bên cạnh Tư Dạ Phong, thừa thời cơ anh không chú ý mà nhảy tọt vào phòng, đóng sầm cửa lại. Ngay trước khi đóng cửa, Mã Y Kiều không quên tặng anh một cái lè lưỡi trêu chọc.

“Cô là ai?” Mạc Hân Như nhìn về phía Mã Y Kiều, nghi hoặc hỏi.

Lúc này Mã Y Kiều mới được tận mắt nhìn thấy cô gái mà đã hớp hồn lão đại, bây giờ cũng hớp hồn cô luôn rồi. Trời ơi, người gì mà ngũ quan xinh xắn, đôi mắt tròn xoe như hai hạt nhãn, môi thì căng mọng, hai má hồng hào, làn da thì trắng như bạch ngọc, kiểu này không hớp hồn đàn ông mới là ý!

“Sao cô cứ nhìn tôi chằm chằm vậy?” Mạc Hân Như hơi khó chịu với ánh mắt của Mã Y Kiều, lên tiếng hỏi tiếp.

“Xin chào, tôi tên Mã Y Kiều, thuộc hạ của Tư Dạ Phong, rất vui được gặp cô.” Mã Y Kiều định thần lại, vui vẻ trả lời Mạc Hân Như.

Thuộc hạ của tên đó ư sao? Nhìn mà vẻ ngoài không xinh xắn cho lắm nhưng có một nốt ruồi ở khoé mắt vô cùng cuốn hút, tăng lên vẻ quyến rũ lạ thường.

“Mã Y Kiều! Tôi cho cô 3 giây mở cửa, bằng không tôi sẽ gọi Bạch Nhiếp Nam đến đây!” Giọng nói lạnh đến thấu xương vang lên, khiến cho Mã Y Kiều có chút run sợ.

Mẹ kiếp! Lão đại cứ lấy Bạch Nhiếp Nam ra dọa cô sao? Vốn dĩ chỉ muốn gặp chị dâu một chút thôi mà! Hừ, có chị ấy ở đây, cô cóc sợ!

“Tôi thách anh đấy! Ở đây đã có chị dâu bảo vệ tôi rồi, có gọi cả họ nhà Bạch Nhiếp Nam đến đây tôi cũng không thềm sợ nhé!”

Lời nói vừa dứt, Mã Y Kiều liền nhảy lên giường, ôm lấy cánh tay của Mạc Hân Như, ra vẻ đáng thương động lòng người nhìn cô.

“Chị dâu, tôi biết chúng ta mới gặp nhau được có 2 phút nhưng mà vừa thấy, tôi biết ngay chị là người vô cùng kiên cường, xin đại nhân bảo vệ cho kẻ tiểu nhân này!”

Mặt Mạc Hân Như thì méo xệch hết chỗ nói, cái cô Mã Y Kiều này cứ nhiên gọi cô là chị dâu, trời ơi, tôi mới là sinh viên đại học năm nhất, suốt cuộc đời chưa một mối tình vắt vai, tự nhiên kêu tôi là chị dâu của cô là như thế nào hả?! Hay mà tên hâm kia tự nhận cô là vợ hắn, rồi nói cho mọi người biết, thế nên mới bắt cóc cô đến đây chẳng? Ôi, cuộc đời sao lại có quá nhiều chông gai hiểm nguy thế này?

Tư Dạ Phong đứng ở bên ngoài cửa mặt đen như đất nòi, hai tay nắm chặt lại thành quyền, toàn thân bắt đầu toả ra những tia giá lạnh giết người. Nếu không phải sợ tiểu bạch thỏ bị dọa sợ thì anh đã đập cửa phòng, lôi con nhóc kia ra ngoài ném cho Bạch Nhiếp Nam rồi.

Điện thoại trên tay anh sớm sắp bị bóp nát, trên màn hình đã xuất hiện vài vết nứt nhỏ. Tư Dạ Phong nhanh chóng bấm một dãy số, nhưng một lần nhấn lại như một chưởng búa đập xuống, hết sức thô bạo.

“Alo, Tư Dạ Phong, cậu lại huỷ hoại gì nên mới tìm đến mình à?” Bạch Nhiếp Nam hỏi.

Lần này anh có tình bất loa ngoài to nhất, để sát cánh cửa sao cho từng lời từng chữ đều có thể lọt vào trong phòng. Mã Y Kiều thách thức anh sao? Anh cũng không hề ngại mà tiếp nhận đầu.

“Nhiếp Nam, muốn nghe tin tốt không? Tôi liền bán cho cậu một tin, liên quan đến việc cả đời của cậu.”

Bạch Nhiếp Nam hơi do dự một lúc, nhưng cũng nhanh chóng trả lời, việc cả đời, chắc cũng phải quan trọng lắm nhỉ?

“Được, cậu muốn gì?”

Môi mông khẽ nhếch lên, tiếp tục ra điều kiện, thật là dễ dàng mà.

“Cho tôi tài liệu liên quan đến vụ đầu thầu mảnh đất phía thành phố T, và Nhiếp Nam à, Y Kiều về rồi, cho cậu đi đến biệt thự bên Thượng Hải, tôi giữ chân cô ấy cho cậu.” Dáng người cao lớn tự vào thành cửa, bình thần phun ra từng câu từng chữ.

“Hả?! Cô ấy về từ lúc nào?! Giữ cô ấy lại, tôi lập tức đến ngay! Đây cảnh sát Lý, việc sáng nay giao cho....tút tut..”

Ước chừng khoảng ba giây sau, Mã Y Kiều liền mở cửa ra, vẻ mặt vô cùng tức giận nhìn anh, nhanh chóng chạy về phòng khoá cửa lại, không quên la to một câu.

“Lão đại đáng ghét! Tôi chỉ muốn hỏi thăm chị dâu một chút xíu thôi mà cũng không cho! Anh có cần phải gọi Bạch Nhiếp Nam đến đây không hả?!”

Tư Dạ Phong không để ý tới tiếng khóc ai oán bắt đầu phát ra, trực tiếp cầm bữa sáng bê vào, đóng cửa lại.

Mạc Hân Như nhìn thấy anh, ánh mắt liền trở lên đề phòng cẩn thận, lập tức kéo chăn lên ngồi dịch về phía mép giường. Tên này không những bắt cóc cô mà hần còn cho rằng cô là vợ của hần nữa chứ, không chừng là vừa mới trốn từ trại tâm thần ra!

“Em không gần phải đề phòng đâu, tôi bắt cóc em nhưng cũng không đến nỗi mà ăn thịt em, đừng có lo.” Tư Dạ Phong đặt bữa sáng lên bàn, kéo ghế ngồi bên cạnh giường rồi nói.

“Này, sao anh lại nói tôi là vợ anh hả? Làm cho mọi người hiểu nhầm, liền kêu tôi là chị dâu. Còn nữa, anh bắt cóc tôi làm gì hả? Trên người tôi làm gì có thứ gì chứ?! Tôi muốn trở về nhà!” Mạc Hân Như tức giận nói.

“Được, em muốn trở về, nhưng, tôi có một điều kiện.” Anh giờ ngón trở ra, ánh mắt chăm chú nhìn cô, cánh môi tạo hình lưỡi liềm đẹp mắt.

“Anh còn muốn gì nữa hả?!” Cái tên thần kinh, đã bắt cóc người ta đến đây còn ra điều kiện nữa. Đúng là kẻ hại nước hại dân, huỷ hoại danh dự của Tổ quốc năm châu!

“Làm bạn gái tôi vĩnh viễn.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 18.

“Này Tư Dạ Phong, tự nhiên anh bắt cóc tôi rồi bắt tôi làm bạn gái anh là thế nào hả?!” Cô tức giận hét.

Hừ! Có kẻ nào như hần ta không chứ? Kiêu ngạo là phẩm chất trời sinh của hần, nhưng đừng có quá trớn như vậy! Thật là không thể tin được! Chẳng lẽ mấy vị tổng giám đốc nhà giàu lắm tiền hay thích chà đạp người dân như thế này sao? Đừng nói cô, nếu là người khác chắc đã đạp cho hần một trận, dâng hiến cho Diêm Vương làm lễ vật rồi! Cuộc đời con người chỉ có một, nghĩ sao mà cô lại để hạnh phúc cả đời ném vào một tên dờ hơi kiêu ngạo tự phụ này chứ? Cho dù có bắt cô xuống Âm phủ làm Hắc Vô Thường thì cô cũng cam chịu, còn lâu mới ở lại đây!

Một tay cha mẹ nuôi dạy, đương nhiên Mạc Hân Như biết rằng tình yêu nó vô cùng phức tạp, nó vừa là một liều thuốc bổ, cũng là một độc tố nguy hiểm. Nhìn thử bố mẹ cô là biết, hồi bé mỗi khi hai người cãi nhau, chửi bới cả làng xóm lên, mọi người chỉ sợ xảy ra chiến tranh đồ lửa thôi. Nhưng mà người thêm mắm, người thêm đường, hai lão già Mạc cũng nguôi ngoai, rồi bắt đầu anh xin lỗi em, em xin lỗi anh, ngọt như cả tấn đường. Qua tình yêu của bố mẹ cô mà nhìn nhận thấy, một khi đã có lửa thì sẽ cháy dữ dội, mà đã có đường thì ngọt đến nỗi kiến còn phải chạy.

Đừng nói cô không hiểu gì về tình trường, khi lên 5 đã được cậu bé hàng xóm tỏ tình, nhưng lúc đó chỉ biết lo ăn ngủ là chính sự, đầu óc đâu mà nghĩ đến tình yêu? Lúc cô từ chối, cậu bé đỏ lên về mặt mẹ khóc lóc 1 tuần trời, kết quả là cô phải nghe sự chỉ giáo của hai đấng cứu thế vĩ đại ở nhà, mang kẹo đến dỗ cậu bé. Cứ như vậy sau khi lớn lên, cô liền tự xếp mình vào chủng loại: sợ yêu. Thà cứ ru rú ở nhà, đọc mấy quyển ngôn tình mà mơ mộng còn hơn là cứ phải ra ngoài, nay thì em dỗi, mai thì anh dỗi, thôi lượn!

“Không muốn làm bạn gái sao? Vậy thì em muốn lần vợ cũng được, rút ngắn khoảng cách, phải không?” Anh cười.

Shit!

Tên này vừa nói cái gì? Thật là muốn vứt bỏ hình tượng thực nữ ngoan ngoãn yêu kiều mà xông lên chửi cho hần một trận. Không làm bạn gái thì làm vợ, cái định luật ngớ ngẩn này chắc phải đến Albert Einstein còn phải bó tay, nói gì đến một sinh viên quen học lực loại B như cô chứ?

“Mạc Hân Như, tốt nhất em đừng nên nghĩ tới chuyện trốn đi, tôi đã cho người gắn bom ở xung quanh đây rồi, chỉ cần em ra ngoài công một bước lập tức phát nổ, chỉ sợ lúc đấy khó mà giữ được tính mạng.” Anh cảnh cáo.

Hồi Đức Mẹ đồng trinh Maria, hồi Chúa Jesus, hồi tổ tông ba mươi đời giết chết con tại đây luôn đi, con không thiết gì với cái trần gian quá quắt này nữa đâu! Có ai lại đi cài bom trong chính căn nhà mà mình ở không? Đẹp trai ừ thì đẹp trai, nhưng mà điên thì quá mức độ cho phép rồi!

“Thế này là bắt giữ người trái phép! Tôi sẽ đi báo cảnh sát! Tôi muốn về nhà...ô...ô...”

Ngay tức khắc, một vật gì đó mềm mại rơi xuống ngay chính giữa môi của cô, khiến toàn thân cô cứng đờ quên mất cả giấy gĩa. Hần, hần ta đang hôn cô! Tên ác ma này ngang nhiên đoạt mất nụ hôn đầu quý giá mà cô trân trọng suốt bao lâu nay! Nhưng mà cái cảm giác này là sao chứ? Sao tự nhiên tim cô lại đập nhanh đến vậy?

Tư Dạ Phong hôn vô cùng điêu luyện, anh như một con rắn từ từ dây dưa ở bên ngoài rồi dễ dàng đi sâu vào trong, hút hết mật ngọt. Thời điểm cô hơi há miệng ra để lấy oxy cùng là thời cơ để anh dễ dàng cạy hai hàm răng ra, chạm đến cái lưỡi non mềm bên trong mà ném tư vị. Tiểu bạch thỏ thật là

ngọt, khiến anh chỉ muốn đem nuốt sạch vào bụng. Dần dần, nụ hôn trở nên ướt át, khoé môi Tư Dạ Phong cũng dính một chút dịch vị, càng làm tăng thêm vẻ gợi cảm.

Mạc Hân Như bị Tư Dạ Phong hôn đến toàn thân mềm nhũn, cơ thể mềm oặt đành phải nhờ cánh tay rắn chắc của anh mà tựa vào, chống cho khỏi ngã ra đằng sau. Trong mơ hồ, cô khẽ động dậy lưỡi, lại biến thành dây dưa cùng anh, quyến luyến không rời. Nụ hôn của hai người càng ngày càng sâu, cho tới khi...

“Tư Dạ Phong! Cậu ra đây cho tôi!” Bạch Nhiếp Nam đứng bên ngoài hét to.

Quả nhiên là nhanh, nhưng không nên chọn thời điểm này, bảo bối ngọt quá, cho dù đưa anh cả trăm tỉ đô-la hay hơn nữa thì anh cũng không liếc một cái, chỉ muốn dây dưa với cô mãi thôi.

Nghe thấy tiếng hét của Bạch Nhiếp Nam, Mạc Hân Như mới kéo hôn sắp sửa bay lên trời cao trở về, lập tức đẩy Tư Dạ Phong ra, khuôn mặt đỏ bừng thở hổn hển. Cô và hắn ta, vừa hôn nhau sao? Nhưng cái cảm giác quái dị này là gì chứ, không hề cô lại thích đến thế ư? Không thể được!

Đôi mắt yêu nghiệt đen thẳm nhìn thẳng vào người con gái đang xấu hổ trên giường, tại sao anh lại cảm thấy, đây như là vụng trộm yêu đương thời trẻ thơ vậy chứ? Nhưng mà nhìn dáng vẻ đó của cô, thật là quyến rũ đến hại chết người mà!

“Bảo bối à, coi như lần này chúng ta bị gián đoạn, lần sau hứa sẽ không có ai làm phiền, được chứ? Thay quần áo xuống nhà ăn sáng đi nào, anh đợi em.” Tư Dạ Phong nói nhẹ vào tai cô, khẽ cắn nhẹ vành tai rồi thân thể to lớn mới đi ra ngoài.

Hơi thở nóng rực phả lên, khiến cô không khỏi rung mình, hắn còn nói lần sau nữa là như thế nào? Chẳng lẽ bọn họ sẽ tiếp tục dây dưa tiếp sao? Hình ảnh nụ hôn nóng bỏng vừa nãy như một đoạn phim quay chậm, tua lại, làm Mạc Hân Như mặt đỏ tía tai, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Ở dưới nhà...

“Y Kiều, cô ấy về từ lúc nào? Sao cậu không cho tôi biết? À không câu đó không quan trọng, cô ấy ở đâu hả? Cậu tốt nhất là mang cô ấy ra đây nếu không tôi liền không tha cho cậu.” Bạch Nhiếp Nam túm lấy cổ áo Tư Dạ Phong lay mạnh.

Trên người Bạch Nhiếp Nam vẫn mặc bộ quân phục cảnh sát nhưng có chút xộc xệch. Cổ áo thì được cởi ra một khuy, lộ yết hầu quyến rũ màu đồng đảo lên đảo xuống, phù hiệu gắn ở ngực sớm bị vứt một chỗ, chỉ để lại vùng ngực trống không, áo bỏ ngoài quần, không còn vẻ nghiêm túc của vị cảnh sát đẹp trai yêu nghiệt nữa, mà giống...ông chồng lạc mất vợ thì hơn.

Tư Dạ Phong bị Bạch Nhiếp Nam lay cho đến nỗi hai con người đảo lên xuống không ngừng, lạnh lùng đẩy hai cánh tay rắn chắc nắm lấy cổ áo mình ra, anh chỉnh sửa lại trang phục rồi mới nhìn thẳng vào Bạch Nhiếp Nam.

“Mà Y Kiều ở trên phòng, cậu xử lý cho tốt.” Anh nói.

Không đợi cho Tư Dạ Phong nói tiếp, Bạch Nhiếp Nam chạy thẳng lên lầu, để lại một làn gió nhẹ ở đằng sau. Nhưng hình bóng của Bạch Nhiếp Nam vừa mất ở trên thì một giọng tức giận lại vang lên.

“Tư Dạ Phong! Bộ người của anh có bình thường không vậy? Đi còn không nhìn đường, hại tôi suýt thì ngã!”

Anh ngược lên nhìn cô đang đứng ở cầu thang, khoé môi động lại nụ cười. Cô mặc cái váy hồng phấn dài đến đầu gối mà anh chuẩn bị, ở vùng eo còn hơi bó sát lại, lộ ra dáng người lồi lõm đúng chỗ, vô cùng đẹp.

“Mặc kệ cậu ta, cậu ta chỉ là bị cấm dục lâu ngày nên mới vậy, xuống đây ăn sáng đi nào, tôi làm món há cảo cho em rồi.”

Mạc Hân Như lò dò bước xuống, tỉ mỉ quan sát từng gang tấc của căn biệt thự, bức tường nào cũng được chạm khắc tinh xảo bằng đá cẩm thạch, còn có mấy cột đá cao chót vót dựng ở trong; sân nhà thì được lòng kính, bên dưới là một bể cá thật lớn, bao hết cả phòng khách. Đúng là nhà có tiền có khác, đến tắm bồn ngâm tay cũng thuộc hàng tơ tằm xịn, nói gì đến cái mấy đồng một túi hay bán ngoài kia?

Vừa bước vào bếp, Mạc Hân Như choáng váng đến muốn rụng hàm ra ngoài, trời ơi, đây chẳng phải hệ thống nhà bếp mới tinh vừa được tung ra thị trường cuối tuần trước sao? Nghe nói giá của nó lên đến tận mấy trăm triệu đô, chỉ có vài thương nhân giàu nứt vách mới mua được, nay tên này sở hữu một cách dễ dàng như thế? Ôi ôi thật muốn chết mà!

Nghĩ đến căn bếp không bằng một mẫu ở kí túc xá, hai giọt nước óng ánh mới chảy ra từ khoé mi của Mạc Hân Như, ông trời, tại sao người lại cho tên đầu óc không bình thường sở hữu những thứ không bình thường chứ? Cuộc đời cô nhìn thấy các thứ này, chết cũng đã mãn nguyện.

“Tiểu Như à, em định đứng đó đến bao giờ? Qua đây ăn đi, có thời gian sẽ đưa em đi ngắm sau.” Tư Dạ Phong hai tay chống vào thành ghế nhìn cô.

Cái gương mặt yêu nghiệt kia, thật là muốn nhảy tới đâm chết mà, đã bắt cóc người lại còn gọi tên thân mật như thế thì còn ra cái thể thống gì?

Coi như cô hiền đi!

Mạc Hân Như miễn cưỡng ngồi vào bàn ăn, nhìn đĩa há cảo nhân tôm nóng hổi hình cá đang chờ được xoi, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Ai mà biết được một tên thần kinh lại có thể cho bạn ăn ngon chứ?

Cô lên liếc Tư Dạ Phong, thấy anh ta nhìn mình với ánh mắt : Sao còn chưa ăn? mới nhẹ nhàng cầm thìa lên, nhét một viên há cảo vào miệng.

Ôi mẹ ơi, vỏ bọc bên ngoài thì mềm mại, cắn một miếng liền lộ ra nhân ở bên trong, tôm đạt độ dai, xốp mềm hoàn hảo, nước tương pha không quá ngọt cũng không quá mặn, vừa khẩu vị người ăn, quả là món ăn tuyệt hảo hơn cả nhà hàng 5 sao!

Buông thìa xuống với vẻ mặt thoải mái, cô vỗ vỗ cái bụng no nê, suốt cuộc đời mới được ăn một món cao lương mỹ vị như này, muốn giết cô cũng đành lòng.

Chưa kịp nói lời cảm ơn Tư Dạ Phong, đã có tiếng hét chói tai vang lên, khiến sắc mặt cô biến đổi ngay lập tức.

“Bạch Nhiếp Nam! Anh buông tôi ra! Có chết tôi cũng không theo anh về nhà đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19.

Tiếng hét chói tai của Mã Y Kiều vang vọng thật to, khiến cảm biệt thự bỗng chốc trở nên sôi nổi.

“Y Kiều à, em phải theo anh về nhà, anh đã để em chơi như thế rồi vẫn chưa đủ sao? Về với anh, mẹ còn đang đợi hai ta ở nhà.” Bạch Nhiếp Nam ôn nhu nói.

Khốn khiếp!

Nếu không phải Tư Dạ Phong gọi điện cho anh, chắc còn lâu anh mới biết cô đã về, sau buổi tối đêm đó, anh liền muốn đi tìm Y Kiều nhưng lại nghe tin cô ấy bỏ đi, liền không tập trung vào công việc, hốt hải đi tìm cô ấy khắp nơi. Nhưng càng tìm, câu trả lời vẫn là số 0, bà Bạch thấy con trai mình như vậy cũng không cam lòng, sắp xếp đối tượng gặp mặt cho anh, mong sao anh có thể quên được cô. Nhưng bây giờ Y Kiều về rồi, anh liền phải nhanh chóng đem cô về nhà nhốt lại!

“Về cái con khi! Tôi không về đâu! Dẫu anh giết tôi thì tôi cũng không về!” Mã Y Kiều la lớn, chạy loạn khắp nhà.

Về mặt Bạch Nhiếp Nam nhất thời đen lại một chỗ, hai tay nắm chặt thành quyền, trên trán xuất hiện vài cái gân xanh, vô cùng không hài lòng.

Cô ấy vừa nói gì?

Đừng nói Bạch Nhiếp Nam, người đàn ông khác nghe người phụ nữ của mình nói như vậy, ai mà không tức giận được chứ? Cả đời Bạch Nhiếp Nam đều sống trong nhung lụa, không phải lo nghĩ về bất cứ điều gì, chỉ cần phẩy tay một cái là đàn người xếp hàng cầu xin được làm vợ anh, nay lại phải hạ mình, đi tóm một cô gái không nghe lời này về nằm chung một giường, chỉ sợ rồi sẽ bị cười vào mặt thôi.

Trong lúc Mã Y Kiều chạy quanh nhà để trốn khỏi bị Bạch Nhiếp Nam bắt, tính hậu đậu lại nổi lên, cô liền trượt chân trên tấm thảm lông, cả người theo quán tính ngã ra đằng trước, xô cái bàn trước mặt rơi xuống theo.

Choang!

Tiếng nứt vỡ vang lên, Tư Dạ Phong kéo Mạc Hân Như ra ngoài xem, quả nhiên, cái bình sứ cổ của anh đã bị một người làm hư, mấy mảnh vỡ vẫn còn nằm trên nền nhà óng ánh màu xanh.

Con người liền có mấy tia máu đỏ, cả người Tư Dạ Phong cứng lại, bắt đầu toả ra sát khí nhìn chằm chằm Bạch Nhiếp Nam run như cây cỏ đổ Mã Y Kiều lên gần đó.

“Cái bình đó tốn 200 triệu đô, cậu tốt nhất là ngày mai mang tiền mặt đến cho tôi, trừ phi cậu tìm được cái bình khác như thế, nhưng, giá trị gấp đôi!” Tư Dạ Phong cẩn thận phun ra từng chữ.

WHAT?!

Một cái bình sứ mà tốn nhiều tiền vậy sao? Mạc Hân Như cả kinh liếc nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh mình, trời ơi, thử nghĩ xem với số tiền đó mình có thể mua được bao nhiêu quyền ngôn tình chứ? Đếm không xuể luôn!

Bạch Nhiếp Nam cẩn trọng dìu Mã Y Kiều ngồi lên ghế sofa, nhìn đôi chân trắng không tỳ vết của cô nay lại xuất hiện dòng máu đỏ tươi, chắc hẳn do vừa ngã mảnh vỡ của sứ đâm vào, nhất thời hoảng sợ, lập tức rút điện thoại ra.

“Nham Hạo, cậu đến đây ngay đi, Y Kiều bị thương rồi! Và đừng tưởng sẽ trốn, tôi biết cậu đang ở Thượng Hải, 5 phút nữa cậu không xuất hiện tôi

liền mang xăng đến phóng hoả bệnh viện!”

Mạc Hân Như tròn tròn hai mắt, có người nào lại đi dọa dẫm kiểu thế không chứ? Biết rằng bệnh viện là nơi chữa trị của bao nhiêu con người, nay lại đi phóng hoả thì ra cái gì nữa! Cô bắt đầu nghi ngờ số phận nghiệt ngã đưa đẩy cô vào một ổ chứa đầy người điên, tâm thần cần giáo dục.

Đúng năm phút sau, trước cửa xuất hiện vị bác sĩ cao ráo mặc áo blouse trắng, vẻ mặt anh là đúng là điển trai, các khoé cạnh như được chạm khắc tỉ mỉ, gò má hơi hóp lại, nổi bật lên khí chất của một người thư sinh. Tóc anh ta có chút hơi bù xù, chứng tỏ trên đường vội đi tới đây, không có chỉnh trang lại. Nham Hạo đẩy gọng kính màu đen trên mặt lên, vẻ mặt không vui đến chỗ Mã Y Kiều, không một lời nào mà nhấc chân cô lên, bắt đầu xử lí vết thương.

Quả là bác sĩ cao tay có khác, chỉ hai phút và vết thương trên chân Mã Y Kiều đã ngừng chảy máu, thay vào đó là lớp băng trắng cuốn xung quanh. Cát hết đồ nghề, Nham Hạo ngẩng mặt lên, liếc nhìn Bạch Nhiếp Nam, chậm rãi lên tiếng.

“Cái vết thương bằng lỗ mũi này cậu cũng gọi mình đến, thử nghĩ xem An An ở nhà có xé xác mình ra làm trăm mảnh không? Mẹ kiếp! Về sau mấy việc này mình không muốn tham gia đâu, chẳng phải lúc cậu xuất ngũ cũng học cách cứu chữa vết thương rồi sao? Nếu cậu dám làm thế nữa, mình cũng không ngại mà đem xăng đến phóng hoả cái sở cảnh sát nhà cậu đâu!” Nham Hạo trút giận xong, liền xách đồ ra ngoài cửa, không chào mà đi.

“Đó là Nham Hạo, vị bác sĩ nổi tiếng của Nham gia, chắc em đã nghe danh? An An là vợ cậu ấy, hơn em hai tuổi, có danh là quân chồng rất nghiêm. Nham Hạo bị Bạch Nhiếp Nam bắt thành lính triệu tập thế này, chỉ sợ An An ở nhà sẽ cầm dao chờ chặt thịt thôi.” Tư Dạ Phong nói thảm vào tai cô.

Cả 3 người đàn ông suất sắc như thế này lại làm bạn với nhau, còn người nào mà cô chưa gặp không? (Edit: Chị chưa gặp anh Dạ soái ca ạ :)))

“Hân Như, đi nào, tôi đưa em trở về thành phố A, nghe tin tàu bị nổ chắc bạn em lo lắm.”

Hả?! Bất cóc như vậy đã dễ dàng thả đi rồi? Tư Dạ Phong, anh là người bất cóc nhân hậu nhất trên đời! Đúng rồi, tiểu Lục nghe tin lớn như thế, chắc đang ở nhà khóc than cô mà xem, nhưng nên nói với cô ấy thế nào đây? Rằng mình bị chính tên làm nổ thuyền đem đi? Ôi thật là đau đầu!

Tư Dạ Phong kéo tay Mạc Hân Như đi về phía cánh cửa lớn, để mặc cho đôi uyên ương kia đang tình chàng ý thiếp ngọt ngào.

“Ai, Bạch Nhiếp Nam, anh chậm nhẹ thôi chứ, đau quá à!” Mã Y Kiều nhăn mặt nói.

“Hừ! Tại em đó, cứ thích chạy lung tung cho lắm vào, nếu em theo anh về nhà thì bây giờ có phải chúng ta đang nằm trên giường ngủ ngon lành rồi không?”

Mã Y Kiều tròn hai mắt lên, Bạch Nhiếp Nam nói thế, khác gì nói rằng chúng ta đã xxx được mấy lần rồi không? Người đâu mà không có chút thể diện gì vậy? Đã thế còn là bộ mặt của đất nước, đem trên mình về nghiêm trang của cảnh sát trên người nữa chứ.

“Bạch Nhiếp Nam, anh làm tôi buồn nôn à, tránh xa ra đi.”

Đột nhiên Bạch Nhiếp Nam hốt hoảng, vội đặt tay lên bụng cô kiểm tra.

“Này này, anh làm gì thế hả?” Mã Y Kiều ngạc nhiên không thôi, chăm chú nhìn người phía trước.

“Y Kiều, em buồn nôn, có phải là ghen không? Không được, anh phải gọi Nham Hạo đến!” Bạch Nhiếp Nam lo lắng gạt mấy giọt mồ hôi đọng trên trán.

Ôi mẹ ơi, thế là bây giờ cô muốn dộn thổ nó rồi, có người nào như anh ta không? Chỉ một lời nói đùa lại tác động sâu đến tâm tư như thế, làm người ta sợ muốn chết luôn mà.

“Đầu anh có vấn đề không thế? Tôi chỉ nói đùa thôi mà anh bày đặt ra vụ thai ghen là sao hả?!” Mã Y Kiều vung tay, đánh đầu Bạch Nhiếp Nam một cái.

“Ồ vậy sao? Làm anh hốt hoảng, nhưng mà nếu có ghen thật thì phải nói ngay, anh vô cùng muốn biết con anh sẽ là trai hay gái.” Bạch Nhiếp Nam xoa đầu, cười xuề xòa.

“Bạch Nhiếp Nam, anh đúng là một tên vô lại.”

Ở sân bay...

Có hai dáng người vừa bước vào cửa, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, ai nấy đều trầm trồ khen ngợi. Người con gái xinh đẹp tựa như tiên nữ giáng trần, còn người con trai lại mang một vẻ điềm tĩnh, hút hồn người chẳng khác gì soái ca bước ra trong trang sách ngôn tình. Hai người đi với nhau, tạo ra một cặp trời xanh, mọi người không khỏi hâm mộ nhưng trong lòng tràn đầy sự ghen tỵ.

Tư Dạ Phong kéo Mạc Hân Như đi, căn bản từ đầu đến cuối chỉ nhìn cô, không quan tâm đến ánh mắt bàn tán kia. Nhưng Mạc Hân Như thì ngược lại, chịu sự dò xét khó chịu đó, ở trong lòng Tư Dạ Phong không khỏi nhủ thầm.

Mãi cho đến khi lên phi cơ riêng của anh nhà giàu họ Tư, cô mới thở hắt ra một hơi, nhẹ nhàng tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại tìm đến phút giây bình yên.

Cứ thế, cô liền ngủ quên lúc nào không hay, mặc kệ cho nhìn từ trên cao, cảnh vật mới lung linh, tươi đẹp làm sao. Tư Dạ Phong chăm chú nhìn vào đôi

mắt thiên thần đã khép lại, khoe môi cong thành hình lưỡi liềm, nhẹ nhàng vuốt sợi tóc vương vãi trên mặt cô ra đằng sau, tiếp đó đặt nhẹ nụ hôn lên cái trán trơn bóng rồi để cô nằm vào lòng ngực mình, thoải mái ôm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

“Tiểu Như! Cậu dậy đi!” Tiểu Lục cố gắng lay lay cô dậy

Mây xinh khẽ nhú lại, hàng mi dài cong vút mở ra, chớp chớp vài cái. Há? Đã về kí túc xá rồi sao? Cô dựng người dậy, ngó nghiêng xung quanh thì lại đập vào mắt là gương mặt ngạc nhiên của tiểu Lục.

Vừa rồi ở trên máy bay còn ngủ quên, tại sao bây giờ đã về kí túc xá rồi? Chẳng lẽ tên kia đưa mình về sao? Không thể nào, hẳn làm sao mà có lòng dạ tốt bụng như vậy được chứ? Có ma mới tin.

Tiểu Lục thì khác, vẫn nhìn chăm chú Mạc Hân Như, chẳng qua vừa rồi, tự nhiên có người gõ cửa phòng, cô vừa hốt hoảng bởi trước mặt mình là người đàn ông rất đôi hoàn mỹ. Dáng người cao lớn, cơ ngực rắn chắc phập phồng trong áo sơ mi lịch lãm, đôi mắt anh tuấn đen thẳm, lông mày rậm có chút nhú lại, còn môi mông quăn rũ mê người. Kì lạ hơn, trên tay anh ta bế tiểu Như đang ngủ say sưa, không biết gì hết, lúc đó cô được một phen chấn động.

Anh ta không thèm để ý gì đến người phía trước, chỉ yên lặng đi vào, đặt tiểu Như lên giường, đắp chăn cho cô ấy rồi lễ phép chào cô, lịch sự đi ra ngoài.

Hôm qua khi nghe tin chiếc du thuyền đi Thượng Hải bị cài bom, phát nổ đến mảnh vụn cũng không còn nguyên vẹn, trái tim cô muốn bật tung ra ngoài. Hối hả chạy đến sở cảnh sát ngóng tin tức, đáng tiếc, viên cảnh sát ở đó chỉ nhàn nhạt lắc đầu, không một người nào giữ nổi được mạng sống. Lúc đó, cả thế giới như đổ ập xuống đầu cô, cảnh vật trước mặt tối sầm lại; cô ân hận, ân hận vì đã để cho tiểu Như lên chuyến tàu đó, ân hận vì bản thân mình đã không bảo vệ tốt tiểu Như.

Cho tới hôm nay, nhìn tiểu Như vẫn còn an toàn không vết xước trên người, cô muốn vỡ oà nhưng lại không thể, nước mắt cứ đọng tại khoé mi, dần dần tích tụ lại.

Mạc Hân Như nhìn tiểu Lục rung rung nước mắt, quên bẵng cả chuyện làm sao mình về được đây, vội vã ôm lấy tiểu Lục dỗ dành. Tiểu Lục hết như một đứa trẻ, sà vào lòng ôm chặt lấy cô mà khóc thút thít.

“Ồ...ô Tiểu Như, cậu biết hôm qua tớ biết tin du thuyền bị nổ đầu lòng như thế nào không? Nghĩ rằng do mình đã đưa cậu đến đó, mới buồn làm sao! Cho tới khi hôm nay có người đưa cậu về, tớ chỉ sợ không dám nhìn mặt cậu, không dám nói rằng tớ thật hạnh phúc biết bao khi nhìn thấy cậu trở về, chỉ dám thờ phào nhẹ nhõm. Tiểu Như, cậu là người bạn chí cốt của tớ, không có cậu tớ biết sống sao đây? Ô..ô”

Bộ dáng này của tiểu Lục, cô chưa nhìn thấy bao giờ, thường thì cô ấy lúc nào cũng cứng rắn, mạnh mẽ miệng chửi bới người ta, nay lại ôm cô khóc thút thít, thật là khó mà làm quen được.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy tiểu Lục khóc chắc là vào khoảng 2 năm trước, khi Thẩm Triệt chia tay cô ấy, dứt khoát đi ra nước ngoài du học. Thẩm Triệt là tình yêu đầu đời của tiểu Lục, một tình yêu mới chớm nở bao giờ cũng hết sức thơ mộng, ngây ngô; khi ấy tiểu Lục chỉ là một cô học sinh loại B, vô cùng thích đi gây sự với người khác, trái ngược hẳn với Thẩm Triệt thư sinh, nho nhã. Cho tới ngày khai giảng, Thẩm Triệt bỗng tỏ tình với tiểu Lục, nói rằng thích cô ấy từ hồi mẫu giáo, luôn dõi theo từng bước chân, ngắm nhìn từng nụ cười đẹp đẽ như ánh mặt trời của cô. Nhưng tuổi trẻ bồng bột, không hiểu chuyện, Thẩm Triệt vì học bổng trước mắt, bỏ tiểu Lục đi, bay qua nước ngoài du học. Tiểu Lục vì chuyện đó khóc suốt mướt, một tuần liền không thèm ra khỏi nhà; và đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy tiểu Lục khóc.

Nhưng lần này lại khác, giọt nước mắt đó không phải là đau thương, không phải nước mắt bị ai, chỉ là sự nhung nhớ, nhớ thương đến tuyệt cùng.

Cô ôn tồn vỗ hai bả vai đang run run, ý muốn nói rằng không có chuyện gì xảy ra; tiểu Lục thút thít một lúc rồi mới ló gương mặt mèo bản, nước mắt nước mũi tèm nhem ra.

“Cậu xem kia, khác gì lão lão hồi xưa khác gì lúc bị trộm mất cây mai trong vườn không? Thật bản quá đi.” Cô chỉ vào mặt tiểu Lục, cười xuê xoa.

Lão lão là ông lão già nhất trong khu phố nhà cô và tiểu Lục, thường vô cùng yêu quý những cây mai, lúc nào ông cũng đi sửa tằm các cây mai trên thế giới về. Chính vì “vườn mai gà con” - tên vườn mai của lão lão mà bọn trẻ đặt cho; ai ai cứ đến Tết là đến nhà lão lão xin lộc, cùng nhau ngắm nhìn cây mai xum xuê nở rộ. Từ đó, có một lần cây mai quý của lão lão bị trộm mất, ông khóc than ba ngày ba đêm liền, khiến cho ai nấy cũng phải sợ. Qua đây mà mỗi khi người nào khóc, cô và tiểu Lục đều lấy lão lão ra làm ví dụ cho gương mặt tèm nhem của họ.

“Tiểu Như! Sao cậu phụ lòng mình thế? Dám đem mình ra so sánh với lão lão, buồn muốn chết à! “ Tiểu Lục meo máo, hai tay đánh cô liên tục.

“A được rồi, mình biết lỗi rồi, đừng đánh nữa, đau quá.”

Quả nhiên tiểu Lục dùng đánh, cô bấu môi xoa xoa hai tay sớm đỏ ửng, tỏ vẻ đáng thương. Nhưng nào ai ngờ, lại bị tiểu Lục đè ra chất vấn.

“Mạc Hân Như, thành thật được khoan hồng, giả dối tặng cái roi, người đưa cậu về là ai hả? Sao mà đẹp trai đến ngắt ngây luôn á! Tớ nghe nói kị túc xá của chúng ta xuất hiện nam nhân, chị em đều kéo nhau đến xem hội, hại tớ đuổi mãi mới chịu đi.” Tiểu Lục kể lại vụ việc, thừa cơ tăng bốc mình lên.

Đẹp trai? Nam nhân? Không phải cái tên Tư Dạ Phong đó chứ? Ôi trời, chẳng lẽ chính tay hấn ôm mình về phòng sao? Xong rồi, thế thì còn mặt mũi nào ra đường chứ? Bị một tên đàn ông ôm về phòng thì còn ra thể thống gì? Tư Dạ Phong! Cả đời này mà tôi không ló mặt được ra ngoài đường, tôi liền tìm anh để tính sổ!

Thế là cô ngồi thuật lại từ đầu đến cuối sự việc cho tiểu Lục nghe, về việc bị Tư Dạ Phong lừa thế nào, về việc hấn chính là tổng giám đốc Nhất Thế, và đặc biệt, nhấn mạnh sự việc mình bị bắt cóc ra sao. Nhưng ai ngờ, nàng tiểu Lục nghe sau, hai mắt sáng ngời như đèn LED, không thêm để ý tới việc cô khổ sở ra sao, chỉ quăng đúng một câu rồi lăn ra giường mộng tưởng.

“Nếu tớ mà là cậu, tớ liền bám anh ý cho tới cuối cuộc đời, cậu đúng là sướng mà không biết hưởng.”

Mặt cô đen thui lại, méo xệch sang một bên, cái gì mà bám lấy suốt cuộc đời chứ? Cô cho dù bị người ta bóp cổ tới chết cũng không bao giờ đồng lòng đi theo Tư Dạ Phong! Thân nhiên bắt cóc người ta như không, đã thế còn cướp mất nụ hôn đầu chứ, có đáng chết không? Bây giờ cô mới thực hâm mộ cái cô Mã Y Kiều kia, một lòng một dạ trung thành đi theo Tư Dạ Phong, còn cả những người bạn có thể chịu đựng được hấn ta!

Tiểu Lục đang nằm bồng ngốc đầu dậy, dường như nhớ ra một cái gì đó, bỗng hốt hoảng nhảy xuống giường.

“Chết rồi! Hôm nay trên lớp có tiết của thầy Tô, tớ lại quên mất! Tiểu Như, cậu ở nhà ngoan nhé, đừng có đi đâu, khi về sẽ mua mì kéo Lan Châu cho cậu, thế nha.” Tiểu Lục vội vớ lấy cặp sách, chạy như bay ra ngoài cửa.

Cô thấp thoáng thấy dáng vẻ hốt hải chạy của tiểu Lục qua cửa sổ, bật một nụ cười rồi nằm xuống kéo chăn, tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Cô đang ở đâu thế này? Xung quanh cô đều là một màu trắng bao trùm, thân thể rơi vào hư không, không một điểm dừng, đột nhiên, màu trắng mất đi, hiện lên căn phòng sang trọng. Sao căn phòng này lại quen thế chứ? Hai con người đảo xung quanh, bỗng dừng ở vị trí đầu giường, kinh ngạc mà mở to. Trên giường, có đôi nam nữ quấn quýt hôn nhau, người con trai có vẻ mặt phúc hắc, yêu nghiệt, còn người con gái lại có dáng vẻ non nớt, đáng thương nhưng lại rất đỗi quen thuộc. Tại sao? Tại vì đó chính là cô, còn nam nhân đang hôn cô lại là Tư Dạ Phong. Phải rồi, đây là căn phòng ở Thượng Hải mà Tư Dạ Phong đưa cô đến sau vụ nổ thuyền, và đây chính là khi cô bị tên khốn Tư Dạ Phong cướp đi nụ hôn đầu đời.

Khoé môi Tư Dạ Phong nhếch lên, quay sang nhìn về phía cô đang đứng, trời, sao hấn ta lại nhìn về phía này chứ? Đừng có nhìn mà! Cô lấy tay che miệng, cố gắng quay đi, nhưng dường như có một lực tác động nào đó, cản cô xoay đầu, hạ thế phía dưới không chút dao động, cả người trở nên cứng đờ.

Tư Dạ Phong hai tay đút túi quần, ung dung sải bước đến phía cô, nhẹ nhàng vén sợi tóc dính trên mặt ra đằng sau, hung hăng mà hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Cái cảm giác này là sao? Không khó chịu, không buồn nôn, không cảm thấy kinh tởm, chỉ là vô cùng thích thú, thoải mái. Cô như bị Tư Dạ Phong mê hoặc, mơ hồ quên lấy chiếc lưới đang càn quấy trong miệng, liên tục dây dưa.

Tư Dạ Phong giống như một con sói lớn, đứng chờ tiểu bạch thỏ ra khỏi hang mà vồ lấy, nuốt thẳng vào bụng không thương tiếc. Và đương nhiên, hấn đã thành công.

Quyển luyến rời khỏi đôi môi ngọt ngào vì hôn mà sưng lên, Tư Dạ Phong liếm láp chút nước miếng còn dính ở bên cạnh, rồi nhìn người con gái trước mặt, quyến rũ lên tiếng.

“Mạc Hân Như, em sẽ mãi mãi thuộc về tôi.”

Cô choàng tỉnh khỏi giấc mơ, thở hổn hển đứt quãng, đôi mắt sáng ngời mở to. Trên trán đã sớm xuất hiện vài giọt mồ hôi tí tách, thấm ướt cả mái tóc mềm mại. Cô lắc lắc đầu, xua tan đi hình ảnh nóng bỏng trong giấc mơ, một môi xốc chần ra, đi về phía bình nước.

Dòng nước mát lạnh chảy xuống cổ họng, khiến trong lòng thoải mái hơn, cô tìm cái ghế gần đó ngồi xuống. Giấc mơ vừa nãy là sao? Sao mình lại mơ thấy Tư Dạ Phong đang hôn mình chứ? Mạc Hân Như, mày đừng suy nghĩ nhiều nữa, chỉ là giấc mơ thôi, hình ảnh đó sẽ không diễn ra lần nữa đâu.

Nhưng, miệng lưỡi dần trở nên khô đắng khó chịu, hình ảnh mới xua tan đi lại dần hiện về. Nếu như mà hân hôn mình lần nữa thì sẽ thế nào nhỉ? Không! Mạc Hân Như, mày điên rồi! Mày là tương lai và hi vọng của bố mẹ mày, của dòng họ này, đừng vì một tên đàn ông mà mất tập trung. Phải rồi, hôm nay phải đi xem thời khoá biểu trên lớp, tiểu Lục nói rằng hôm nay là có rồi.

Mạc Hân Như thay một chiếc áo phông cùng với quần yếm bò đơn giản rồi vác balo, đi ra khỏi kí túc xá.

Khuôn viên đại học X vô cùng rộng lớn, nghe nói nó chiếm gần hết khu vực phía Bắc của thành phố A, cả trường được chia làm hai ban chính, tự nhiên và xã hội. Ban tự nhiên thì thường có nhiều nam hơn, vô cùng thiếu vắng bóng con gái, một số người gọi nó là miếu hoà thượng, nơi tập trung những vị sư chuyên ăn chay (Edit: ý tác giả muốn nói ở đây là nam nhân bên đó quanh năm suốt tháng không mối tình vắt vai ấy mà :v). Còn ở bên ban xã hội thì quá nhiều nữ sinh, tạo ra sự chênh lệch giữa hai ban, nhưng nếu người của ban này muốn sang ban khác phải có giấy cho phép, vô cùng nhiều bạn trẻ hai ban khác đã tìm cách trốn ra khỏi trường, tìm thời gian riêng tư hẹn hò.

Nhưng đối với cô, hai lão Mạc ở nhà luôn nói rằng hẹn hò là thứ thời gian vô bổ nhất của cuộc đời con người, nhưng cô rất tò mò, cái cảm giác được đi chơi với người mình yêu sẽ như thế nào nhỉ?

Đứng trước cửa khoa Tài chính & Kinh tế, cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào, họ sẽ không biết mày là ai, họ sẽ không biết mày là ai, cho tới khi...

“Mạc Hân Như! Nữ thần của đời anh!” Một nam sinh kêu lên

Xong phim rồi, so với lần trước thì nhanh hơn, mới 5 giây đã bị phát hiện rồi, đừng lo, hít thở sâu, cùng lắm thì miễn cưỡng trả lời câu hỏi của người ta, mày có thể làm được.

“Nữ thần, tôi không ngờ hôm nay em lại đến đây, xem thời khoá biểu sao? Đừng lo, tôi lấy rồi, sẽ đi phô tô cho em, em không cần đi đâu.” Nam sinh đó vừa ngượng ngùng, vừa gãi đầu nói.

“Ồ vậy sao? Cảm ơn anh nhiều lắm, anh tên gì?” Cô nở nụ cười tươi.

“Đại Phát, anh tên là Đại Phát, học trên em 1 khoá.” Đại Phát cười đáp lại cô.

“Tiểu Như này, ờm, tối nay em có rảnh không...Anh muốn mời em đi ăn.” Đại Phát miễn cưỡng nói tiếp.

Đây có được coi là đi hẹn hò không vậy? Nhưng mà tên này thật là kì cục, mới gặp nhau lần đầu tiên đã xưng hô thân mật như thế, nhờ có người hiểu lắm thì sao? Đang định lên tiếng, bỗng có một giọng nam tính khác chen vào, từ chối thẳng thừng.

“Rất cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà và bạn gái có hẹn rồi.”

Giọng nói này sao mà quen thuộc thế nhỉ? Tò mò quay đầu lại, trái tim cô bỗng nhảy loạn lên, hai đồng tử mở to hết cỡ. Tư Dạ Phong!

Tư Dạ Phong trong bộ đồ Âu phục lịch lãm cất bước đến bên cạnh cô, cánh tay khoẻ khoắn vươn ra, ôm lấy cô vào lòng. Gương mặt điển trai hơi cúi thấp xuống, thì thầm vào cái tai nhỏ nhắn.

“Bảo bối, em không ngoan, đáng lẽ nên ở kí túc xá nghỉ ngơi, không được chạy lung tung.”

Hơi thở nam tính nóng rực phả lên mặt, khiến hai gò má cô đỏ ửng lên, hẳn định làm gì chứ? Chưa kịp nghĩ ra thì giọng nói hoảng hốt của Đại Phát cất lên, chạy đó là bước chân chạy thực mạng vang vọng.

“Ồm, tôi không làm phiền hai người nữa, tiểu Như, à Mạc Hân Như, tối nay tôi sẽ đến kí túc xá đưa thời khoá biểu cho em sau, thế nhá.”

Sau khi Đại Phát đi khuất, Tư Dạ Phong mới buông cô ra, mỉm cười đầy thoải mái. Phải rồi, hành động đó là có chủ đích! Tư Dạ Phong cố tính làm thế để Đại Phát tưởng cô và Tư Dạ Phong đang tình chàng ý thiếp, thân mật với nhau! Tên này, có bao nhiêu mưu mô xảo quyệt chứ?

“Mạc Hân Như, tôi giúp em một on huê, em không nên trả công cho tôi sao?” Tư Dạ Phong nhìn về phía cô, đôi môi mỉm cười lộ ra hai hàm răng trắng đều.

“Ai cần anh giúp chứ?! Mà tự nhiên anh đến đây làm loạn làm gì hả?” Cô đỏ mặt lên tiếng.

Bỗng chốc Tư Dạ Phong cúi người xuống, ghé sát khuôn mặt đỏ ửng, không ngại ngần mà nói.

“Bảo bối, tôi đến để cho em biết rằng, từ nay, Tư Dạ Phong tôi sẽ theo đuổi em, người khác không có cửa đâu.”

*

Có một số bạn đọc sẽ thắc mắc rằng tại sao chap hơi ngắn so với truyện khác, nhân đây mình cũng xin giải thích luôn. Vì một chap tác giả viết rất dài mà vấn đề thời gian edit của bọn mình hơi hạn hẹp vì rất bận, cho nên khi edit, bọn mình để 1 chap tương đương với một mẩu truyện trong chap mà tác giả viết. Mong các bạn thông cảm cho bọn mình, cảm ơn vì đã đọc truyện <3

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Cái này, có phải ý là em là người của tôi, mãi mãi thuộc về tôi không? Quả nhiên, kinh nghiệm đọc ngôn tình nhiều năm đã cho thấy : Đàn ông thành đạt giàu có thường có tính chiếm hữu rất là cao, và Tư Dạ Phong cũng không phải ngoại lệ. Tự mình tạo ra tư vị mặn nồng để bức bách Đại Phát phải chạy đi, không hề là tổng giám đốc Nhất Thế. Nhưng quản lý một tập đoàn to như thế, đáng lẽ ra phải vui đầu trong công việc chứ làm gì có thời gian mà rong chơi chứ? Nhất định đừng nói là : Thiếu tôi một ngày tập đoàn sẽ không sụp đổ được. Bởi vì nếu không, cô sẽ nghĩ là Tư Dạ Phong danh ngôn chính thuận là soái ca bước từ ngôn tình mà ra.

Nhưng khi cô hỏi đến vấn đề tập đoàn, Tư Dạ Phong chỉ cười, xoa đầu cô rồi nói.

“Đã có người sai bảo.”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của cô, Tư Dạ Phong nhếch nhẹ khóe môi, nghiêng đầu tận hưởng ánh mắt chăm chú. Thiên Dạ vốn rất dễ bắt nạt, chỉ cần qua loa dọa vài ba câu là có thể lợi dụng được, đương nhiên anh sẽ nắm lấy thời cơ này mà ép hẳn lo việc công cho anh, sao có thời gian hẹn hò với Tiểu Bạch thỏ.

Bảo bối không hề biết, lúc này khi bắt gặp tên nhóc kia không an phận mà tiếp cận bảo bối, lúc đó anh chỉ muốn cầm dao ngũ mã phanh thây hẳn ra rồi ném cho Bạch Hổ ăn. Ai bảo cô quá đồi hoàn mỹ, đàn ông bên ngoài nhìn vào chỉ hận không thể đem lên giường mà hành hạ, xem ra, để sớm đem được cô về nhà, phải có chút cực khổ rồi.

“Tư Dạ Phong, ngoài việc đến đây quấy phá anh còn có cái gì khác nữa không hả?” Cô quay ra hỏi.

“Có, tiến hành kế hoạch đem bà xã về nhà.” Người nào đó thành thật trả lời

“...”

Tư Dạ Phong, anh biết anh là kẻ vô liêm sỉ nhất trần đời mà tôi gặp không? Đến cha mẹ của kẻ vô liêm sỉ cũng không thẳng nói anh, tôi thật tâm phục khẩu phục.

Cô thật không thể hiểu nổi, tại sao nữ chính gặp một người đàn ông vô liêm sỉ mà vẫn có thể theo người đó về nhà, sinh con đẻ cái, hạnh phúc mãi mãi về sau, có phải rằng tác giả thử sức giới quá tay?

“Mạc Hân Như, nếu không có tôi, chắc lúc này em đã bị ruồi bu đầy rồi, tôi muốn được trả ơn.” Tư Dạ Phong khoanh tay, hai mắt chăm chăm nhìn cô, mày rậm nhướn lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Lúc này Mạc Hân Như mới để ý, sảnh chính của khoa Tài chính & Kinh tế vắng tanh không bóng người, tại sao lại như vậy nhỉ? Vừa này còn đông lắm cơ mà, bây giờ đến hạt bụi cũng không có nói gì đến người. Nhưng Tư Dạ Phong nói cũng đúng, cô đi đến đâu là loạn đến đó, nếu không nhờ hẳn ta, đúng là lúc này đã bị bu đến ngạt thở rồi.

Quả là người đàn ông quyền lực có khác, người ngoài nhìn vào chỉ biết cảm nín, đến thờ còn không dám, mà lúc này hai người còn giả bộ thân mật như thế, thế chẳng phải là đánh dấu chủ quyền rồi không? Có nghĩa là từ nay về sau cô sẽ không bị quấy rầy nữa đúng không? Ôi, quả nhiên hôm nay là ngày may mắn nhất cuộc đời mà!

Hai đôi mắt to đen láy sáng như sao trên trời, cảm kích nhìn Tư Dạ Phong, Tư Dạ Phong, hoá ra anh vẫn còn có tình người! Nếu không có anh, tôi đã không có ngày hôm nay.

“Hừm... Nhờ công lao của anh, hôm nay tôi sẽ trả công cho anh, nào, anh muốn cái gì nào?” Cô vỗ vai Tư Dạ Phong.

Sao mà anh cảm thấy như là bố thí kẹo cho trẻ em mẫu giáo thế nhỉ? Tiểu Bạch thỏ thật là, trên đời này anh hô mưa có mưa, gọi gió có gió, bây giờ cô lại hỏi anh muốn gì, vậy trả lời là muốn cô có được không?

“Muốn em dành một ngày để đi chơi với tôi.” Anh cười nói.

Chỉ đi chơi thôi sao? Thế này cũng không hẳn là quá đáng, nhưng nam nữ mà đi chơi thế này, có hơi kì không nhỉ? Mà thôi kệ, bây giờ cả trường đều nghĩ cô là hoa có chủ rồi, giả vờ tiếp cũng chẳng sao, mà đây cũng chỉ là đèn on đáp nghĩa cho Tư Dạ Phong, sẽ không có gì to tát cả.

“Được, như anh muốn.” Cô gật đầu đồng ý.

Lời cô vừa dứt, anh đã kéo cô trực tiếp ra chiếc xe thể thao màu trắng đỗ ngoài cửa, lái thật nhanh đi. Tiểu Bạch thỏ trả lời như vậy, có phải có thêm một bước tiến mới rồi không?

“Ai ai, anh làm gì mà phải vội vàng như thế không chứ? Làm như tôi sẽ trốn không thèm trả ơn cho anh ý.” Cô mỉa mai nói.

“Phải, tôi sợ em sẽ trốn đi, cả đời này tôi không tìm được mà lấy ơn của em” Khuôn mặt anh tuần hồi nghiêng, ánh mắt tràn đầy ý cười.

“...”

Xe thể thao lai vun vút trên mặt đường đen bóng, bánh xe ma sát với mặt đường, để lại dấu vết mờ ảo ở trên, cảnh vật cũng đung đưa theo nhịp điệu của xe, tạo nên làn gió mát rượi qua mỗi nẻo đường. Tốc độ phi thường đó cứ tiếp tục tăng lên chứ không có giảm, như muốn kích thích người xem tưởng tượng về một màn rượt đuổi khốc liệt.

Cho tới khi, bánh xe dừng lại trước cổng một biệt thự lớn phía ngoại ô thành phố, lúc này, hai đồng tử mờ to, không phải ngạc nhiên vì sự đồ sộ của ngôi biệt thự, mà là ngạc nhiên bởi cánh đồng hoa oải hương rộng lớn ở phía sau.

Một màu tím rộng thênh thang như muốn bao trùm cả ngôi nhà to lớn phía trước, từng đóa oải hương nở rộ, khơi lên mùi hương quyến rũ đến từng tấc, hại người ta quyến luyến đến không thôi. Cánh đồng bạt ngàn như thế, cả đời cô mơ ước cũng không có được.

Cô vốn là người cực kì yêu thích hương thơm cũng như sắc đẹp của hoa oải hương, lần đầu tiên nhìn thấy cũng là lần đầu tiên in sâu đậm trong lòng cô. Khi đó cô mới 5 tuổi, cha Mạc muốn đưa con gái đi khám phá thiên nhiên, thế là đưa cô đến rừng hoa oải hương cách thành phố B rất xa. Nhìn cả một khu rừng tràn ngập màu tím, đứa trẻ nào mà không thích chứ? Khi vừa ngửi thấy hương thơm từng bông hoa toả ra, cô đã sớm muốn vặt trộm vài bông đem về nhà trồng. Nhưng khi đó có mỗi cánh đồng này là cánh đồng oải hương lớn nhất cả nước, để thu hút khách du lịch nên bảo vệ rất nghiêm, không cho ai hái trộm, nhằm để giữ được vẻ đẹp của đồng hoa. Kể từ sau chuyến đi chơi đó, cô lúc nào cũng nức nở đòi ba mẹ mua hạt giống về trồng, chỉ buồn một nỗi là hạt giống thời đó đất không tã được, dù có năn nỉ dứt lưỡi câu trả lời vẫn là không. Dần dần sau này, cô cũng không đề cập tới việc trồng hoa nữa, nhưng mà, chỉ cần nhìn thấy hoa oải hương, lòng tham không đáy đều nổi lên, kiểm chế mãi mới được.

Nhưng kiếp trời không ai ngờ đến, Tư Dạ Phong lại có cả một cánh đồng loài hoa mà cô thích, quả là sướng quá rồi.

“Thích sao?” Tư Dạ Phong khẽ cười nhìn vào hai đôi mắt long lanh sáng như sao đang hướng về cánh đồng hoa.

“Uhm, Tư Dạ Phong, anh không biết đâu, tôi vô cùng yêu thích hoa oải hương, cả hương thơm lẫn vẻ đẹp, quả đúng là hút hồn người.

“Nếu thích có thể thường xuyên đến đây.” Tư Dạ Phong dứt hai tay vào túi quần, thông thả tựa vào cửa xe.

“Thật sao?” Cô hào hứng hỏi.

“Đương nhiên rồi, nếu em muốn, tôi có thể đưa em đến đây bất kì lúc nào.”

“Bởi vì em sẽ là chủ nhân của cánh đồng hoa đó sau này” Anh bổ sung một câu trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Cái này, có phải ý là em là người của tôi, mãi mãi thuộc về tôi không? Quả nhiên, kinh nghiệm đọc ngôn tình nhiều năn đã cho thấy : Đàn ông thành đạt giàu có thường có tính chiếm hữu rất là cao, và Tư Dạ Phong cũng không phải ngoại lệ. Tự mình tạo ra tư vị mạn nông để bức bách Đại Phát phải chạy đi, không hổ là tổng giám đốc Nhất Thế. Nhưng quản lí một tập đoàn to như thế, đáng lẽ ra phải vui đầu trong công việc chứ làm gì có thời gian mà rong chơi chứ? Nhất định đừng nói là : Thiếu tôi một ngày tập đoàn sẽ không sụp đổ được. Bởi vì nếu không, cô sẽ nghĩ là Tư Dạ Phong danh ngôn chính thuận là soái ca bước từ ngôn tình mà ra.

Nhưng khi cô hỏi đến vấn đề tập đoàn, Tư Dạ Phong chỉ cười, xoa đầu cô rồi nói.

“Đã có người sai bảo.”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của cô, Tư Dạ Phong nhếch nhẹ khoé môi, nghiêng đầu tận hưởng ánh mắt chăm chú. Thiên Dạ vốn rất dễ bắt nạt, chỉ cần qua loa dọa vài ba câu là có thể lợi dụng được, đương nhiên anh sẽ nắm lấy thời cơ này mà ép hẳn lo việc công cho anh, sao có thời gian hẹn hò với tiểu bạch thỏ.

Bảo bối không hề biết, lúc này khi bắt gặp tên nhóc kia không an phận mà tiếp cận bảo bối, lúc đó anh chỉ muốn cầm dao ngũ mã phanh thây hắn ra rồi ném cho Bạch Hồ ăn. Ai bảo cô quá đồi hoàn mỹ, đàn ông bên ngoài nhìn vào chỉ hận không thể đem lên giường mà hành hạ, xem ra, để sớm đem được cô về nhà, phải có chút cực khổ rồi.

“Tư Dạ Phong, ngoài việc đến đây quậy phá anh còn có cái gì khác nữa không hả?” Cô quay ra hỏi.

“Có, tiến hành kế hoạch đem bà xã về nhà.” Người nào đó thành thật trả lời

“...”

Tư Dạ Phong, anh biết anh là kẻ vô liêm sỉ nhất trần đời mà tôi gặp không? Đến cha mẹ của kẻ vô liêm sỉ cũng không thắg nổi anh, tôi thật tâm phục khẩu phục.

Cô thật không thể hiểu nổi, tại sao nữ chính gặp một người đàn ông vô liêm sỉ mà vẫn có thể theo người đó về nhà, sinh con đẻ cái, hạnh phúc mãi mãi về sau, có phải rằng tác giả thừa sức gió hơi quá tay?

“Mạc Hân Như, nếu không có tôi, chắc lúc này em đã bị ruồi bu đầy rồi, tôi muốn được trả ơn.” Tư Dạ Phong khoanh tay, hai mắt chăm chăm nhìn cô, mày rậm nhướn lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Lúc này Mạc Hân Như mới để ý, sảnh chính của khoa Tài chính & Kinh tế vắng tanh không bóng người, tại sao lại như vậy nhỉ? Vừa này còn đông lắm cơ mà, bây giờ đến hạt bụi cũng không có nói gì đến người. Nhưng Tư Dạ Phong nói cũng đúng, cô đi đến đâu là loạn đến đó, nếu không nhờ hấn ta, đúng là lúc này đã bị bu đến ngạt thở rồi.

Quả là người đàn ông quyền lực có khác, người ngoài nhìn vào chỉ biết câm nín, đến thờ còn không dám, mà lúc này hai người còn giả bộ thân mật như thế, thế chẳng phải là đánh dấu chủ quyền rồi không? Có nghĩa là từ nay về sau cô sẽ không bị quấy rầy nữa đúng không? Ôi, quả nhiên hôm nay là ngày may mắn nhất cuộc đời mà!

Hai đôi mắt to đen láy sáng như sao trên trời, cảm kích nhìn Tư Dạ Phong, Tư Dạ Phong, hoá ra anh vẫn còn có tình người! Nếu không có anh, tôi đã không có ngày hôm nay.

“Hừm... Nhờ công lao của anh, hôm nay tôi sẽ trả công cho anh, nào, anh muốn cái gì nào?” Cô vỗ vai Tư Dạ Phong.

Sao mà anh cảm thấy như là bô thí kẹo cho trẻ em mẫu giáo thế nhỉ? Tiểu bạch thỏ thật là, trên đời này anh hô mưa có mưa, gọi gió có gió, bây giờ cô lại hỏi anh muốn gì, vậy trả lời là muốn cô có được không?

“Muốn em dành một ngày để đi chơi với tôi.” Anh cười nói.

Chỉ đi chơi thôi sao? Thế này cũng không hẳn là quá đáng, nhưng nam nữ mà đi chơi thế này, có hơi kì không nhỉ? Mà thôi kệ, bây giờ cả trường đều nghĩ cô là hoa có chủ rồi, giả vờ tiếp cũng chẳng sao, mà đây cũng chỉ là đền ơn đáp nghĩa cho Tư Dạ Phong, sẽ không có gì to tát cả.

“Được, như anh muốn.” Cô gật đầu đồng ý.

Lời cô vừa dứt, anh đã kéo cô trực tiếp ra chiếc xe thể thao màu trắng đỗ ngoài cửa, lái thật nhanh đi. Tiểu bạch thỏ trả lời như vậy, có phải có thêm một bước tiến mới rồi không?

“Ai ai, anh làm gì mà phải vội vàng như thế không chứ? Làm như tôi sẽ trốn không thèm trả ơn cho anh ý.” Cô mếu máo nói.

“Phải, tôi sợ em sẽ trốn đi, cả đời này tôi không tìm được mà lấy ơn của em.” Khuôn mặt anh tuấn hơi nghiêng, ánh mắt tràn đầy ý cười.

“...”

Xe thể thao lai vun vút trên mặt đường đen bóng, bánh xe ma sát với mặt đường, để lại dấu vết mờ ảo ở trên, cánh vật cũng đung đưa theo nhịp điệu của xe, tạo nên làn gió mát rượi qua mỗi nẻo đường. Tốc độ phi thường đó cứ tiếp tục tăng lên chứ không có giảm, như muốn kích thích người xem tưởng tượng về một màn rượt đuổi khốc liệt.

Cho tới khi, bánh xe dừng lại trước cổng một biệt thự lớn phía ngoại ô thành phố, lúc này, hai đồng tử mở to, không phải ngạc nhiên vì sự đồ sộ của ngôi biệt thự, mà là ngạc nhiên bởi cánh đồng hoa oải hương rộng lớn ở phía sau.

Một màu tím rộng thênh thang như muốn bao trùm cả ngôi nhà to lớn phía trước, từng đoá oải hương nở rộ, khơi lên mùi hương quyến rũ đến từng tấc, hại người ta quyến luyến đến không thôi. Cánh đồng bạt ngàn như thế, cả đời cô mơ ước cũng không có được.

Cô vốn là người cực kì yêu thích hương thơm cũng như sắc đẹp của hoa oải hương, lần đầu tiên nhìn thấy cũng là lần đầu tiên in sâu đậm trong lòng cô. Khi đó cô mới 5 tuổi, cha Mạc muốn đưa con gái đi khám phá thiên nhiên, thế là đưa cô đến rừng hoa oải hương cách thành phố B rất xa. Nhìn cả một khu rừng tràn ngập màu tím, đứa trẻ nào mà không thích chứ? Khi vừa ngửi thấy hương thơm từng bông hoa toả ra, cô đã sớm muốn vật trộm vài bông đem về nhà trồng. Nhưng khi đó có mỗi cánh đồng này là cánh đồng oải hương lớn nhất cả nước, để thu hút khách du lịch nên bảo vệ rất nghiêm, không cho ai hái trộm, nhằm để giữ được vẻ đẹp của đồng hoa. Kể từ sau chuyến đi chơi đó, cô lúc nào cũng nức nở đòi ba mẹ mua hạt giống về trồng, chỉ buồn một nỗi là hạt giống thời đó đắt không tả được, dù có năn nỉ đứt lưỡi câu trả lời vẫn là không. Dần dần sau này, cô cũng không đề cập tới việc trồng hoa nữa, nhưng mà, chỉ cần nhìn thấy hoa oải hương, lòng tham không đáy đều nổi lên, kiềm chế mãi mới được.

Nhưng kiếp trời không ai ngờ đến, Tư Dạ Phong lại có cả một cánh đồng loài hoa mà cô thích, quả là sướng quá rồi.

“Thích sao?” Tư Dạ Phong khẽ cười nhìn vào hai đôi mắt long lanh sáng như sao đang hướng về cánh đồng hoa.

“Uhm, Tư Dạ Phong, anh không biết đâu, tôi vô cùng yêu thích hoa oải hương, cả hương thơm lẫn vẻ đẹp, quả đúng là hút hồn người.

“Nếu thích có thể thường xuyên đến đây.” Tư Dạ Phong dứt hai tay vào túi quần, thông thả tựa vào cửa xe.

“Thật sao?” Cô hào hứng hỏi.

“Đương nhiên rồi, nếu em muốn, tôi có thể đưa em đến đây bất kì lúc nào.”

“Bởi vì em sẽ là chủ nhân của cánh đồng hoa đó sau này” Anh bổ sung một câu trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Trong phòng khách, Lãnh Thiên Dạ đang ngồi trên ghế, hai tay đan vào nhau trầm ngâm suy nghĩ, lông mày anh tuấn khẽ nhíu lại, yết hầu quằn rừ đảo qua đảo lại, nhìn chăm chăm vào cái bàn trước mặt, khi này nghe Bạch Nhiếp Nam nói Tư Dạ Phong đem chị dâu về, anh suyết nửa thì phun hết cà phê trên mồm lên mặt nấy đồng sự trưởng trong phòng họp, hừ, cái tên một tay che trời đó lại ném hết công việc lên đầu anh, lấy thời gian đi hại con gái nhà lành, thật là hết chỗ nói mà. Mặt khác, anh đến đây ngày hôm nay thì phải gặp bằng được chị dâu, nếu không thì anh sẽ không phải Lãnh Thiên Dạ cao siêu, đẹp trai nữa!

Tư Dạ Phong bế cô vào nhà, đập vào mặt cô là người đàn ông cao ráo, khuôn mặt yêu nghiệt đến hút hồn người, tại sao cuộc đời này lại nhiều soái ca vậy chứ? Cho dù người này không đẹp trai bằng anh chàng họ Tư nhưng vẫn thuộc vào chủng loại hiếm trên trái đất, à không phải, vô cùng hiếm mới đúng! Tiểu Lục à, nếu cậu mà ở đây hôm nay thì chắc là bị hớp mắt hồn từ lâu rồi, chỉ còn xác người không thôi.

Nhìn thấy người cần gặp, Lãnh Thiên Dạ đứng phắt dậy xem xét, hừm, quả thật là mỹ nhân trời sinh, khác hẳn mấy thiên kim nhà giàu mà anh từng quen biết, khuôn mặt sáng hồng, cặp mắt to trong sáng, đôi môi anh đào hơi hé mở, hại người ta quyến luyến không thôi, khi trước, thấy Tư Dạ Phong không hề chạm vào người con gái nào, đến một cái liếc cũng không thèm, hạ anh và Bạch Nhiếp Nam còn định đi tìm đàn ông cho cậu ta để có thể khơi dậy thú tính, nhưng nay lại bắt cóc một người con gái đem về thế này, chứng tỏ Tư Dạ Phong vẫn không phải cái miếu hòa thượng.

“Chị dâu, tôi là Lãnh Thiên Dạ, hân hạnh được quen biết chị” Lãnh Thiên Dạ nở nụ cười.

Ôi sao mà mỹ nam cười lại đẹp thế chứ? Lộ hết cả hai hàm răng trắng đều sáng bóng, cô phải công nhận, ở Lãnh Thiên Dạ lại tỏa ra một vòng sáng làm cho người khác có cảm giác gì nhỉ? Ấm áp sao? Khác hẳn với khí thế bùng bùng của Tư Dạ Phong, mà chỉ là ấm áp thôi.

“Tôi là Mạc Hân Như, rất vui được gặp anh.” Cô cũng thân thiện nở nụ cười lại.

Nhưng, ở bên cạnh cô, mặt mũi người nào đó tối sầm lại, sao bảo bối lại dễ dàng cho người đàn ông khác thấy nụ cười của mình chứ? Nụ cười đó chỉ được dành cho anh thôi, Lãnh Thiên Dạ mà nhìn thấy, có phải anh quá lỗ rồi không? Mặc dù Lãnh Thiên Dạ không thiếu gì phụ nữ, nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn, nhìn qua tướng mạo là biết, bảo bối là người dẫn dễ bị trai đẹp hút hồn.

“Đến đây làm gì?” Anh không hề tò mò gì, trực tiếp nhìn thẳng vào mặt người phía trước hỏi.

Hơ, Tư Dạ Phong, cậu nghĩ tôi không đến đây để đòi nợ cậu thì làm gì chứ? Ngắm cậu sao? Đừng có mộng tưởng giữa ban ngày như thế, Lãnh Thiên Dạ tôi nhất quyết hôm nay sẽ phải đòi lại được công bằng.

“Cậu xem, cậu suốt ngày đi chơi với chị dâu, còn tôi thì thế nào? Bị nhốt ở tập đoàn suốt cả ngày, cậu phải công bằng đi chứ, muốn con trai tôi không thể ra đời sao?” Lãnh Thiên Dạ uất ức.

WHAT?

Còn kiểu này nữa sao? Hoá ra là suốt mấy ngày nay, Tư Dạ Phong bỏ bê công việc để đến làm phiền cô sao? Lại còn vứt hết trách nhiệm lên Lãnh Thiên Dạ nữa? Quả là người có quyền thế có khác, muốn gì được nấy, haiz, cuộc đời này có bao nhiêu bất công chứ?

“Vậy cậu muốn đi đào mộ?” Anh nhướn mày.

A!

Đây là nhà tư bản ức hiếp kẻ tiểu nhân! Tư Dạ Phong, đồ thói tha!

“Coi như lần này cậu thắng đi, hừ! Một ngày nào đó tôi sẽ bắt cậu phải phục tùng tôi!” Lãnh Thiên Dạ hừ lạnh.

“Không cần cậu nói, lần nào tôi cũng thắng, đi về cẩn thận, không tiễn.” Tư Dạ Phong cười khuấy.

“...” Tư Dạ Phong, anh đúng là biết chèn ép người khác mà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Ăn trưa xong, Tư Dạ Phong lịch thiệp đưa cô về kí túc xá, nghe nói bên công ty anh ta xảy ra chuyện gì đó, nhưng trước khi đi, anh kéo cô vào lòng hôn nhẹ lên trán rồi mới đi, nhưng lại không quên tặng một câu.

“Có thể cuối tuần này mới gặp em được.”

Vậy đến cả tuần này cô đều được yên ổn sao? Ôi ông trời, cảm ơn người đã phù hộ con, nhưng tự nhiên, lòng cô lại dâng lên một chút hụt hẫng, chắc hẳn anh ta có nhiều việc lắm nhỉ? Cô bắt đầu tưởng tượng đến cảnh trong căn phòng làm việc màu đen, Tư Dạ Phong một mình ngồi trên ghế xem xét tài liệu sổ sách, chiếc áo Âu cùng cả vạt sồi bị ném vào một góc, hai cúc áo sơ mi trên người được cởi ra, lộ lồng ngực rắn chắc màu đồng bên trong, mái tóc đen nhánh có chút bù xù nhưng vẫn không hề làm giảm đi vẻ đẹp trai vốn có của Tư Dạ Phong, không không Mạc Hân Như, tỉnh lại đi. Thoát mình ra khỏi mộng tưởng, cô đánh đánh vào đầu mấy cái rồi sai bước đi vào kí túc xá.

Nhưng con đường vào kí túc xá lại không hề dễ dàng như vậy, bởi vừa bước chân đến, tôi đã bị một đám con gái kéo đi kéo lại, tra vấn từng li từng tí một, ví dụ như

“Mạc Hân Như, người đàn ông sáng nay đưa cậu đi là ai hả?”

“Đúng đó, anh ấy đẹp trai như nam thần luôn, không phải, còn hơn cả nam thần.”

“Phải phải, nói cho chúng tớ biết đi.”

Khó khăn lắm đầu óc cô mới bình tĩnh lại được, cũng là lúc mà thân thể bé nhỏ của tiểu Lục xông vào đám người, dứt khoát kéo cô chạy đi về phòng rồi khóa cửa lại.

“Tiểu Như à, Tư Dạ Phong giàu như thế, không thể sắp xếp cho cậu một vệ sĩ sao? Hại mình một muốn chết à..” Tiểu Lục thở hắt hắt ngồi trên sàn nhà.

Cô vớt cái túi lên ghế, uể oải nằm dài xuống giường, lúc này bị tra hỏi như thế, thật là đáng sợ, mà tất cả những chuyện này là do ai chứ? Đều vì tên Tư Dạ Phong chết dẫm kia!

Đúng lúc này, chuông điện thoại cô vang lên kêu có tin nhắn mới. Cô mở ra xem, là số lạ.

“Bảo bối, em đang làm gì vậy?”

Ặc, cái này không cần đoán cũng biết là Tư Dạ Phong rồi, người trên đời gọi cô là bảo bối ngoài anh ta thì còn có ai nữa chứ? Đến fan của cô cũng chỉ dám gọi là nữ thần chứ không bao giờ xưng hô thân mật như thế cả, riêng Tư Dạ Phong là ngoại lệ.

Đến cả khi ở nhà, cha mẹ cô cũng không bao giờ gọi như thế, chỉ đại loại như 'tiểu Như', 'lợn bé' hoặc là trực tiếp gọi thẳng tên ra thôi, đúng là Tư Dạ Phong một tay che trời, muốn gì được nấy mà.

“Sao anh lại biết số của tôi hả?”

Rất nhanh sau đó, một tin nhắn được gửi đến.

“Em nghĩ việc tôi tìm số điện thoại của em khó lắm sao?”

Đây là kiểu gì thế? Chẳng lẽ anh ta lại vào hồ sơ mật của chính phủ để tra ra như bao người đàn ông khác trong ngôn tình sao?

“Anh đột nhập vào mạng lưới chính phủ sao?”

Ở trên phòng họp, Tư Dạ Phong bỗng bật cười một cái, bất giác, cả căn phòng tràn ngập một không khí đáng sợ, tổng tài, tổng tài đang cười!

“Em nên bớt xem phim đi, tôi đơn giản chỉ hỏi bạn cùng phòng của em thôi.”

WHAT?

Cô nhìn sang bên tiểu Lục đang đứng uống nước, tức giận hỏi.

“Tiểu Lục! Cậu cho Tư Dạ Phong số điện thoại của tớ sao?”

Tiểu Lục cô nương bị hỏi bất ngờ cho nên sặc nước, ho khan không ngừng, mặt mày đỏ ửng cả, đến khi cơn ho qua đi, cô mới ấp úng trả lời.

“Ồ thì...có tiết lộ đôi chút..”

A!

Tiểu Lục! Cậu sao lại bán đứng mình như thế hả?

Gương mặt nhỏ bé của tiểu Lục đã có chút hối lỗi, cô làm sao mà biết được chứ? Chỉ là lần trước khi du thuyền bị nổ, Tư Dạ Phong đưa tiểu Như về bình an cho nên cô vô cùng cảm tạ anh ta, khi anh ta hỏi số điện thoại của tiểu Như, cô cũng chỉ nghĩ anh ta là một trong những người theo đuổi tiểu Như, và lại anh ta cũng có công cứu tiểu Như, cho nên cô cũng không khách khí mà đưa cho anh ta. Chuyện này, tiểu Như không nên trách phạt cô chứ.

Ting

Một tin nhắn khác được gửi đến.

“Em đừng nên trách cứ bạn cùng phòng của em, anh chỉ dụ dỗ cô ấy thôi.”

“Tư Dạ Phong, anh biết được những gì rồi hả?” Cô nhanh chóng nhắn lại

Khoảng chừng năm phút sau, tin nhắn tiếp theo mới được gửi đến.

“À thì, điện thoại, ngành học, sở thích, số đo ba vòng, địa chỉ nhà, những người theo đuổi,..., mà kể ra bảo bối à, em đúng là thu hút nhiều đàn ông, làm cho tôi không thể yên lòng được.”

Xong phim thật rồi, thế thì khác gì Tư Dạ Phong đã nắm rõ cô như lòng bàn tay rồi không? Tiểu Lục ơi là tiểu Lục, cái miệng của cậu hại cái thân mình rồi.

Cô buông điện thoại nằm xuống, hai tay xoa xoa thái dương nhức mỏi, sao ông trời lại cho con phải vướng bận với Tư Dạ Phong chứ? Bây giờ thì chưa hiểu lòng địch đã bị địch nắm chặt trong tay rồi, ôi ôi.

“Tiểu Như à, cậu đừng giận mình mà.” Tiểu Lục đứng trước mặt cô mếu máo.

Nhìn tiểu Như như vậy, có phải đang vô cùng giận cô không? Đừng mà, cô từng bị tiểu Như giận một lần vì làm mất cái kẹp tóc quý giá của cậu ấy, cuối cùng tiểu Như không thèm nói chuyện với cô suốt ba tuần liền, hại cô năn nỉ mãi cậu ấy mới hết giận, cho nên tiểu Như à, dù cậu có đánh mình đi chăng nữa thì cũng đừng giận mà.

“Tiểu Lục, cậu còn gì chưa khai với Tư Dạ Phong không?” Cô ngược mắt nhìn tiểu Lục.

Tiểu Lục gãi đầu suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

“Hình như mình chưa có nói với anh ta tên thật của mình.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Suốt hai ngày nay, nhờ phúc của tiểu Lục mà Tư Dạ Phong đêm nào cũng làm phiền cô, nhưng anh ta chỉ nhắn tin, không bao giờ gọi điện cả, và cái tin nhắn của anh ta luôn luôn sến súa như “Bảo bối em đang làm gì đấy.”, hay “Anh nhớ em cực kỳ”, hoặc “Anh muốn gặp mặt em”. Chỉ vì mấy tin nhắn đó mà cả hai ngày cô đều không ngủ được, bởi đơn giản, anh ta nhắn vào lúc nửa đêm!

Sáng hôm nay cô có tiết trên lớp nên để phòng Tư Dạ Phong quấy rối, cô ném luôn điện thoại trong phòng, làm cho nó cách cô thật xa là xa. Tiết đầu tiên là tiết Kinh tế của thầy Giang, một trong những soái ca đeo kính trong trường, thầy Giang năm nay mới ngoài 30, nghe nói vẫn còn độc thân cho nên bao nhiêu thế hệ học sinh sinh viên vô cùng mong muốn được thầy Giang để ý, nhưng sao mà cô lại cảm thấy, đó chỉ đơn giản là một ông giáo bị cận dạy kinh tế thế nhỉ? Chẳng lẽ đạo này độ hám trai nó tuột dốc không phanh rồi sao? Ôi ôi các anh đẹp trai của em, hãy thông cảm cho em..

“Được rồi, các em hãy định nghĩa cho tôi rằng kinh doanh ngoại hối là gì?” Thầy Giang đẩy gọng kính lên nhìn xuống đám sinh viên phía dưới.

Các anh đẹp trai của em à, nhìn thấy các anh trong lòng em không cảm thấy hứng thú em cũng buồn lắm chứ, nhưng các anh đừng lo, một ngày nào đó em sẽ cố gắng vực dậy khỏi hố sâu, trở lại với các anh, các anh phải chờ em đó.

“Mạc Hân Như.” Thầy Giang nhìn bảng danh sách gọi to.

Cô bừng tỉnh khỏi suy nghĩ, vội vàng đứng dậy

“Dạ có em”

Thầy Giang ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi híp lại, cặp lông mày thanh thúy hơi nhấc lên, tạo thành đường cong quyến rũ, gương mặt thư sinh đẹp trai như là sát thủ, tấn công mọi trái tim của các nữ sinh, thầy chỉnh cái mic trước mặt, bắt đầu nói.

“Em hãy cho tôi biết kinh doanh ngoại hối là gì?”

Chết cha, cái đó là gì nhì? Hôm qua chỉ vì Tư Dạ Phong làm phiền mà cô không kịp ôn bài, biết làm sao bây giờ? Kinh doanh ngoại hối, kinh doanh ngoại hối là cái gì vậy?

Đúng lúc cô sắp 'lâm chung', một giọng nam hơi khàn vang lên, cứu rỗi cuộc đời cô.

“Kinh doanh ngoại hối là sự đồng thời mua một loại tiền tệ này và bán một loại tiền tệ khác, phải không thầy giáo?”

Cô quay đầu lại thì được phen chấn động, hai đồng tử mở to hết cỡ, mồm vì ngạc nhiên mà không khép lại được. Tư Dạ Phong, anh ta đang đứng dựa vào cửa lớp, trên người vẫn bận bộ đồ âu xanh ngọc, khuôn mặt yêu nghiệt kia không sai vào đâu được, anh ta chỉ ở đó nhìn cô, không hề quan tâm đến thầy Giang đang vô cùng khó chịu.

“Xin lỗi, anh không phải học sinh của tôi mà cũng không phải người tôi muốn hỏi, xin anh đi cho.”

Tư Dạ Phong đứng thẳng lại, hai tay đút túi quần ung dung mà bước đến phía cô đang trợn to mắt, anh khẽ vén tóc vương trên mặt cô ra đằng sau rồi nở nụ cười đầy xấu xa.

“Bảo bối, tôi đến bắt cóc em.” Rồi cúi xuống nhấc bổng người cô lên, bế đi ra ngoài cửa, không thèm quay lại xem cục diện trong lớp đang rối loạn vì xuất hiện một người đàn ông đẹp hơn cả mỹ nam.

“Tư Dạ Phong, sao anh lại đến đây hả? Tôi tưởng anh đến cuối tuần mới xong hết việc chứ?” Cô bắt đầu giãy giụa đòi xuống.

Cả cuộc đời cô chưa hề gặp một ai bá đạo như Tư Dạ Phong, thân nhiên đến lớp tuyên bố bắt cóc cô, rồi mang cô đi trước mặt cả lớp, kiểu này sẽ thành chuyện hot nhất trên web trường cho mà xem, và cái tên tuổi Mạc Hân Như cô sẽ đi đâu và về đâu chứ?

Bước chân của Tư Dạ Phong không vì thế mà dừng lại, vẫn cứ ngang nhiên ôm cô qua sảnh lớn của khoa.

“Tôi nghĩ tôi vừa trả lời câu hỏi này trong kia rồi.”

Vậy hẳn ta đến bắt cóc mình thật sao? Không không, con không muốn đi theo bọn buôn người đâu, cha mẹ, hay người hãy đến đây cứu con đi, con vẫn còn quá trẻ để chết mà.

Cho tới khi Tư Dạ Phong nhét cô vào trong xe mới thả cô ra, còn cô thì như vớ được vàng, bắt đầu đập cửa kính xe la to

“Cứu cứu, tôi bị bắt cóc, cứu tôi với.”

Nhưng cả buổi chả thấy ai thèm để ý, họ vẫn đi lại như chưa hề có chuyện gì xảy ra, cô quay đầu lại thì Tư Dạ Phong vẫn đang ngồi lật giở tài liệu trên tay, cúc áo trên sơ-mi bị cởi ra, lộ cả một vùng da màu đồng sắt chắc.

“Xe này cách âm rất tốt, em có la cả ngày cũng chả ai nghe thấy đâu.”

Thế này có khác gì bảo là tổn công vô ích, em đã thuộc về tôi rồi không?

Cô bắt lực tựa vào cửa kính xe khóc không ra nước mắt, liệu rằng ngày mai cuộc đời cô có được yên ổn không? Hay sẽ bị dính liú suốt đời với tên ác ma này?

Reng reng reng

Tiếng chuông điện thoại của Tư Dạ Phong vang lên từng hồi.

“Alo” Anh nhấc máy.

“Lão đại, bọn thuộc hạ tra ra người tham ô công quỹ rồi, chúng ta xử lý thế nào bây giờ?” Bên đầu máy kia, thuộc hạ của Tư Dạ Phong cung kính báo cáo.

“Như thường lệ thôi, nhớ là đưa xuống biển, đừng để lộ dấu vết.” Về mặt hiền hoà trên mặt anh mất đi, thay vào đó là thanh âm lãnh lẽo như từ địa ngục lên, khiến cô ngồi bên cạnh có chút run sợ.

Tư Dạ Phong cúp điện thoại, nhìn sang bên Mạc Hân Như đang lo sợ nhìn mình như ác ma, quả là lúc này đã dọa sợ bảo bối rồi, sao anh lại quên rằng cô đang ở bên cạnh chứ?

“Bảo bối, em đi uống rượu với tôi đi, nếu em đồng ý tôi sẽ em ra.”

Mắt cô lập tức thay bằng ánh mắt ngôi sao, tiến đến nắm lấy cánh tay to lớn của anh, vui vẻ hỏi.

“Vậy tôi phải uống mấy ly?” Chỉ cần uống rượu là được tự do, còn gì lời hơn thế chứ?

Ba ngón tay mảnh khảnh được giờ ra, cô vui đến nổi mà gật đầu lia lịa, chỉ cần uống ba ly thôi, vui quá đi haha.

Tư Dạ Phong nhìn cô cũng lập tức bật nụ cười, ra lệnh cho tài xế đến biệt thự oải hương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cạch cạch cạch

Ba chai rượu Whisky to sụ bày ra trước mặt cô, cô lập tức đỏ mặt nhìn lên Tư Dạ Phong đang từ từ cởi áo khoác, thảo nào anh ta bình tĩnh như vậy, số ba vừa này không đơn giản là ba ly, mà là ba chai!

Lần trước khi đi chơi với tiểu Lục, cô đã rút ra một kinh nghiệm rất là quý báu : Đó là không bao giờ được uống quá năm ly. Khi ấy tiểu Lục và Thẩm Triệt, bạn trai cũ của tiểu Lục đưa cô đi ăn thịt nướng, kết quả cô uống hết 1 chai rượu và lăn ra ngủ ở ngoài đường, nếu không phải có một người tốt bụng nào đó đưa cô đến sở cảnh sát thì không biết bây giờ cô đã ở phương trời nào rồi.

Mà bây giờ lại phải uống đến ba chai với Tư Dạ Phong, khéo ngày mai người ta không phải tìm thấy cô ngủ trên đường mà ngủ trong sở thú mất! Ôi, cuộc đời đau khổ vì ai chứ?

“Tư Dạ Phong, anh nể mặt tôi đừng để cô gái bé nhỏ như tôi uống hết ba chai rượu được không? Tửu lượng của tôi nó không tốt đâu, anh không nỡ nào làm thế phải không?” Cô mếu máo nhìn người trước mặt.

Nào ngờ Tư Dạ Phong nở nụ cười quỷ dị, khiến toàn thân cô như đông cứng lại, đón bão cấp 12

“Ồ vậy sao? Thế thì càng tốt rồi.”

Tư Dạ Phong ngồi xuống ghé đối diện cô, từ từ bật nắp chai rồi rót vào mười ly được bày sẵn trên bàn, mỗi ly đều có lượng rượu tương đương nhau, không hơn không kém một giọt, anh cầm một ly lên, đưa ra cho cô.

Mạc Hân Như hơi run run nhận lấy, nhìn ly rượu một lúc rồi liền mạng ngứa cổ uống sạch, vị cay nồng của rượu như thiêu đốt cổ họng cô, hơi men bốc lên, khiến thần trí của cô bắt đầu xoay vòng. Tư Dạ Phong lại đưa tiếp cho cô một ly nữa, cô cũng nốc sạch, một ly rồi một ly, cho tới khi mười ly rượu trên bàn cạn sạch, cô như mất đi lí trí, bắt đầu nói lảm nhảm.

Ngược lại, Tư Dạ Phong rất hài lòng nhìn dáng vẻ tiểu bạch thỏ say khướt, bảo bối thật dễ bị chuốc say nha, kiểu này mà đi ra ngoài đường sẽ nguy hiểm thế nào đây?

“Này Tư Dạ Phong, tôi nói cho anh biết, hức, tôi ghét anh cực kì luôn, hức, anh à đồ xấu xa.” Cô nằm bò ra ghế, mơ màng nói

“Rồi em sẽ yêu tôi sớm thôi.” Anh nhẹ nhàng vuốt đầu Mạc Hân Như rồi đứng dậy, bóng dáng cao lớn biến mất tại cuối hành lang.

Ngay sau đó, Tư Dạ Phong trở lại với một tập tài liệu trên tay, anh để tập tài liệu trên bàn rồi ngồi xuống cạnh cô, để người cô tựa vào bờ vai rộng lớn. Anh mở tập tài liệu lôi ra một bản hợp đồng vừa mới in, quay sang vuốt nhẹ má cô. Bàn tay thon dài chuyển động trên da mặt, khiến cô hơi buồn, thân thể khẽ động đậy.

“Bảo bối, em muốn tôi tha cho em không uống rượu nữa không? Anh hỏi.

Cô mơ màng nghe thấy Tư Dạ Phong sẽ tha cho mình, liền gật đầu liên tục không ngừng. Tư Dạ Phong nghe vậy liền hài lòng, nâng bàn tay cô lên, đặt cái bút vào đó rồi đưa bản hợp đồng đến.

“Kí vào đây, tôi liền tha cho em.”

Sáng hôm sau...

Mạc Hân Như từ từ mở mắt, đầu cô đau như bị ai cầm rìu chặt qua vậy, chỉ tại cái tên thần kinh kia, nếu không phải hắn bắt cô uống rượu thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi, nhắc đến chuyện gì, cô hốt hoảng liền kiểm tra quần áo dưới chân, ôi may quá, nó vẫn còn nguyên. Hoá ra tên đó vẫn còn đáng mặt quân tử chán.

Cô cố gắng gượng dậy đi ra khỏi giường, đúng lúc Tư Dạ Phong mở cửa đi vào, trên tay cầm khay thức ăn, anh đi đến đặt khay lên trên bàn, kéo cô trở lại giường.

“Vợ à, em vừa uống rượu xong, đừng có làm thế.”

Cái gì vậy cha? Hắn ta vừa gọi mình là vợ sao? Bình thường còn gọi là bảo bối hay bé cưng cơ mà, hay là hắn đập đầu vào tường nên tính cách trở nên kì lạ rồi? Ôi, thế thì thật đáng sợ nha.

“Này Tư Dạ Phong, anh đập đầu từ trên cây xuống sao? Vợ con gì ở đây chứ?”

Tư Dạ Phong nở nụ cười xấu xa, đứng dậy mở ngăn kéo lôi bản hợp đồng ra, nhìn thấy nó, hai đồng tử của cô liền giãn ra, giấy chứng nhận kết hôn, Mạc Hân Như và Tư Dạ Phong, lại còn có chữ kí của cô trên đó chứ, cái này là cái quỷ gì vậy?!

“Em cũng phải gọi tôi là một tiếng ông xã đúng không?” Tư Dạ Phong cúi người xuống, khễ thì thắm vào tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

“Anh chắc chắn là lợi dụng lúc tôi say mà ép tôi kí cái này, tôi sẽ kiện anh!” Giương mặt Mạc Hân Như uỷ khuất nhìn Tư Dạ Phong.

Tự nhiên lòi từ đâu ra một cái giấy chứng nhận kết hôn, cái này ai mà chịu nổi chứ? Nếu cha mẹ cô và tiểu Lục biết chuyện này chắc là lăn quay ra đột quỵ mất, ôi ôi..

“Tôi không hề bắt em kí, do em tự nguyện cả thôi, đi nào bà xã, chúng ta còn phải đi sắm đồ cho em nữa, từ nay đừng ở kí túc xá, về đây ở với tôi.”

Tự nguyện cái *** nhà anh ý, nếu không phải tôi say thì có giết chết treo cây đóng cọc tôi tôi cũng không bao giờ kí cái của nợ này nhé. Mà lại còn bắt tôi dọn về đây nữa, anh đừng có mà chưa ngủ đã nằm mơ, Tư Dạ Phong chết dẫm, Tư Dạ Phong thần kinh!

“Bảo bối, em mà không đứng dậy tôi liền trừng phạt em đấy.” Tư Dạ Phong khoanh tay nhìn con người đỏ mặt vì giận ngồi trên giường.

Mạc Hân Như, em không biết rằng cái khuôn mặt em lúc dỗi nó thu hút đàn ông thế nào đâu, nếu là người khác chắc đã vút em lên giường làm đồ chơi rồi.

“Đến bố mẹ cũng không đánh tôi, anh định trừng phạt tôi kiểu nào chứ?” Cô xốc chân đứng lên, cái miệng nhỏ nhắn uy hiếp Tư Dạ Phong.

Anh cười lạnh một tiếng, cái máu đầu gấu này chắc là học từ cô bạn cùng phòng kia rồi, lần trước khi bắt Lãnh Thiên Dạ tìm tài liệu về cô gái đó, đến hắn cũng phải ngạc nhiên vì cô gái đứng chưa đến lồng ngực của mình lại có thể làm chị đại lúc học sơ trung.

“Em xem phim '50 sắc thái' (*) chưa? Đối với tôi, tôi có tới hơn 101 sắc thái để có thể trừng phạt em.”

(*) Fifty shades of grey : Một bộ phim liên quan đến tình dục nổi tiếng của Mỹ.

Cô lập tức câm nín, nghe tiểu Lục nói phim đó tra tấn rất kinh khủng, roi da, vòng sắt,...nghĩ đến cảnh mình bị treo lên trần nhà cho Tư Dạ Phong thoải mái ức hiếp, lời nói tức nghẹn ở cổ họng, yên lặng mà bỏ về giờ nhanh vuốt, ngoan ngoãn ngủ xuống giường.

Tư Dạ Phong thấy tiểu bạch thỏ nghe lời như vậy mới hết sức hài lòng, thực ra anh cũng coi mấy bộ phim là tốn thời gian, chỉ là lần trước khi nghe thấy Thiên Dạ và Bạch Nhiếp Nam bàn về cái phim tra tấn '50 sắc thái' đó, nghe lỏm được chút ít nên đem ra dọa thử bảo bối, ai ngờ lại thành công. Xem ra phim đó rất hay a?

Anh đưa cô đến trung tâm mua sắm của tập đoàn Nhất Thế, khu thương mại lớn nhất cả thành phố A. Đối với Tư Dạ Phong, nụ cười vẫn duy trì trên khuôn mặt anh tuần còn Mạc Hân Như lại ngược lại, ỉu xiu bị anh kéo đi.

Đầu tiên là mua quần áo, khổ nỗi là cứ mỗi cửa hàng anh ta mua đến hơn chục bộ quần áo, cứ nhìn thấy cái nào ưng ý là mua, haiz, nhà giàu có khác mà !

“Gói hết chỗ này lại cho tôi.” Tư Dạ Phong chỉ vào chỗ treo bộ sưu tập mùa thu mới nhất vừa ra lò hôm qua, mấy cô nhân viên ở đó lần đầu tiên thấy người đàn ông xuất chúng, vừa nhanh tay thu dọn vừa tha hồ ngắm trai đẹp.

Cuối cùng, năm người vệ sĩ đi theo cô và Tư Dạ Phong, mỗi người đến hơn 10 túi đồ công kênh mang đi, hình như có người còn lấm tấm roi vài giọt nước mắt, họ được đào tạo để bảo vệ lão đại chứ có phải đi làm osin đâu mà.

“Tư Dạ Phong, anh làm như mua đồ cho mấy chục năm không bằng ý.” Cô thương tâm nhìn mấy người vệ sĩ phía sau.

Có cần phải lấy nhiều thế không? Đứng là mấy đại gia thừa tiền, vung tiền mọi lúc mọi nơi, chặc chặc.

Bước chân Tư Dạ Phong đứng lại, anh xoay người ra sau kéo cô vào lòng, thủ thỉ nói thầm bên tai,

“Vậy em muốn ít đi sao? Hay tốt nhất không cần mặc cũng được, để nếu làm chuyện kia tôi đỡ phải cời từng thứ một, nếu như thế sẽ rất mệt.”

“...” Im lặng hoàn toàn.

Khi đi tới khu bán thực phẩm, Tư Dạ Phong ngấm ngầm cái gì đó rồi quay sang cô.

“Bảo bối, em có biết nấu ăn không?”

Chẳng lẽ anh ta nổi hứng bắt cô đi nấu cho anh ta ăn sao? Cái này, có được từ chối không nhỉ?

“Biết một ít, anh muốn làm gì sao?” Cô nhàu mày nhìn đồng rau tươi bày trước mặt

Đương nhiên, sau đó là Tư Dạ Phong bắt cô nấu ăn cho rồi, đúng là đoán không sai mà, lúc đầu cô còn cự quyết, những anh lại lôi mấy thứ tra tấn đó ra, mà cả đời này cô sợ nhất nị đánh, cho nên chỉ biết yên lặng mà chọn đồ ăn.

Đang chọn thịt về nấu canh lại nghe được một tiếng kêu thất thanh vang lên, cái giọng nói đó hình như vô cùng, vô cùng quen thuộc.

“Lão đại, chị dâu cứu tôi!” Mã Y Kiều thoát khỏi Bạch Nhiếp Nam chạy đến núp sau lưng hai người.

Hôm qua mình đi có việc về muộn quá, nửa đêm edit được nửa chap thì lại lăn ra ngủ gật, hôm nay mình sẽ đăng bù chap mới cho mọi người, sáng 1 chap chiều một chap nha, còn thứ 5 thì vẫn sẽ có chap mới như bình thường, xin lỗi cả nhà, hiii

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Bạch Nhiếp Nam thấy cô gái nhỏ chạy mất khỏi tay mình mới tức giận vô cùng, chỉ là hôm nay Mã Y Kiều nói muốn ra ngoài dạo phố nên anh mới vứt hết việc lên đầu cảnh sát tập sự Đông để đưa cô đến trung tâm thương mại, nào ai ngờ vừa đi qua đây gặp lão đại và chị dâu, Mã Y Kiều như vớ được phao cứu sinh, chạy đến hai người như đang cứu thân.

Tư Dạ Phong gặp cảnh này đã quen nên không nói gì cả, nhưng mà Mạc Hân Như thì có đôi phần khó hiểu, tên Bạch Nhiếp Nam kia cũng là một mỹ nam tuyệt thế giống Tư Dạ Phong, liếc một cái là gái đồ rầm rầm sao cái cô Mã Y Kiều này lại làm như Quỷ Satan không bằng, chạy trốn bán sống bán chết.

“Mã Y Kiều, anh đâu có bắt nạt em mà em phải trốn tránh như vậy chứ? Ra đây xem nào.” Bạch Nhiếp Nam bắt năn kêu lên.

Giờ đây, người ở trung tâm mua sắm đều hướng về người đàn ông cao lớn đứng trước quầy rau củ quả đòi vợ về, nhìn trông có muốn lăn ra cười không?

“Nếu không bắt nạt thì tại sao anh lại nhốt tôi ở nhà chứ? Mà cái tên Vương kia thân thủ chán muốn chết, búng ngón tay một phát đã lăn quay ra rồi, tôi muốn đi tìm lão đại luyện công, không về nữa đâu!” Mã Y Kiều rống lên như sắp khóc.

Vầng trán rộng lớn của Bạch Nhiếp Nam hiện rõ ba đường hắc tuyến đen sì chạy ngang, đúng là cô nhóc ngang bướng, Vương Quan là người có thân thủ tốt nhất ở sở cảnh sát mà anh thấy nên anh liền vứt cậu ta về cho cô đấu đá cho đỡ nhàm chán, ai ngờ chỉ ngày đầu tiên mà đã gây đến hai cái xương sườn, tay chân bầm dập đến nỗi không còn trắng trẻo như trước nữa.

Sau khi Vương Quan an dưỡng trong bệnh viện, anh muốn tìm người thay thế thì cả sở lại lần ra kêu ốm, anh định lấy thân thể của chính mình ra để cho Mã Y Kiều hành hạ thì cô lại không muốn, chạm một ngón tay càng không.

“Bạch Nhiếp Nam, tôi tưởng câuu trời gà chặt lăm cơ mà, tại sao lại để xổng chuồng thế này?” Tư Dạ Phong ôm Mạc Hân Như trong người, nghiêng đầu nhìn Bạch Nhiếp Nam bị uy khuất ở phía trước.

“Khốn khiếp, hay cậu phải mấy tên rảnh hơi của cậu đến nhà tôi đi, tôi chịu hết nổi rồi.” Bạch Nhiếp Nam tức giận lên tiếng.

“Gọi An An đến đi, tôi nghĩ cô ấy hai năm huấn luyện Nham Hạo giờ cũng có chút tay nghề.” Tư Dạ Phong suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

Nham Hạo chẳng phải là vị bác sĩ đẹp trai mà cô gặp ở Thượng Hải lần trước sao? Cái cô An An đó cũng giỏi ghê, quản lí chặt được cả một người chồng xuất chúng như thế.

“Lão đại bị điên sao? Nếu tôi làm chị dâu An An bị thương chắc Nham Hạo cầm dao băm tôi ra mất” Mã Y Kiều nhanh chóng phản bác lại.

Nào ngờ, Tư Dạ Phong xoay người nhìn Mã Y Kiều rồi phán câu xanh rờn.

“Cô lo gì chứ? Bạch Nhiếp Nam chắc chắn sẽ không để cho Nham Hạo làm vậy đâu.”

Chẳng nán ná lại lâu làm gì, Tư Dạ Phong kéo cô ra khỏi quầy thực phẩm về biệt thự oải hương. Năm người vệ sĩ kia sau khi thoát khỏi đồng đồ mới thở phào nhẹ nhõm, từ biệt hai người đi làm nhiệm vụ.

Cô luôn có thắc mắc trong lòng, đương nhiên mấy vị danh ca quyền thế thì phải có người bảo vệ bên cạnh rồi, nhưng tại sao bọn họ luôn mồm gọi Tư Dạ Phong là lão đại chứ không phải tổng giám đốc chứ? Không cớ được mỗi nghi ngờ, cô bèn đem sự tò mò đến hỏi Tư Dạ Phong.

“Này Tư Dạ Phong, tại sao bọn họ chỉ gọi anh là lão đại vậy?”

Tư Dạ Phong nghe cô hỏi vậy mới ngạc nhiên, chẳng lẽ lại nói anh chính là lão đại của tổ chức giết người lớn nhất thế giới Dạ Ảnh sao? Không được, như vậy sẽ dọa sợ bảo bối chạy mất.

“Thì bọn họ thích gọi như thế thôi, em đừng bận tâm.” Anh đành vớ một lí do nào đó để nói.

Nhưng Mạc Hân Như vẫn không tin, cô chống cằm dựa vào cửa kính xe suy nghĩ : Tư Dạ Phong, một ngày nào đó tôi sẽ lột sạch hết bí mật của anh cho mà xem.

Đề cập nhật truyện nhanh nhất, các bạn hãy lên wattpad theo dõi tác giả maomieu nha <3

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Về biệt thự, cô lại cảnh tò mò hơn đối với Tư Dạ Phong khi nhìn thấy một cậu thanh niên đang nằm chổng vó trên ghế sofa chơi game, cậu ta đeo cái kính màu trắng trước mặt hơi lệch sang bên trái, tóc thì được nhuộm vàng choé như mấy người nước ngoài, về bề ngoài cũng không hẳn là đẹp trai nhưng cũng khá là ưa nhìn.

Trong lúc cô còn đang duy nghĩ, Tư Dạ Phong đưa cho người làm túi đồ ăn trên tay dẫn mang vào bếp rồi đến bên cậu thanh niên kia, một tay đút túi quần một tay vươn ra cốc cho cậu ấy một cái vào đầu.

“Nham Thiên, không những em trốn về mà còn dám lên vào nhà của anh sao? Chờ xem anh trai và chị dâu của em sẽ nói gì.”

Nham Thiên bị tấn công bất ngờ, không chủ động mà ngã từ trên ghế xuống, mông đáp lên thảm lông êm ái, cậu vừa xoa xoa cái lưng, vừa mếu máo nhìn Tư Dạ Phong.

“Bên Pháp chán muốn chết à, mệnh danh có Paris là thành phố của tình yêu mà gái hiếm hơn cả Vạn tuế Vanda cycad(*) ý, em mà không về đây thì chắc đã không có con cháu nối dõi rồi.”

(*) Một loại cây quý hiếm ở tỉnh Limpopo, Nam Phi.

Nham Thiên? Nham Hạo? Chẳng lẽ đây là em trai của bác sĩ Nham sao? Thảo nào nhìn giống nhau ghê mà cô không nhớ ra là ai, bây giờ thì biết rồi.

Nham Thiên quay đầu ra phía cửa liền thấy cô, vội vàng chỉnh trang lại quần áo, mắt kính lệch gờ đã ngay ngắn để trước sống mũi cao, cậu phúi phúi tay cho sạch rồi mở nhảy đến chỗ Mạc Hân Như.

“Chị dâu đại nhân, em rể cung kính xin kính chào chị.” Nham Thiên gập người 90 độ, lễ phép khoanh hai tay.

Sao mà cái cảnh này giống đứa trẻ năm tuổi ả mọi người xin kẹo thế nhỉ? Ấy khoan, đến thằng nhóc này nó còn biết chuyện giữa cô và Tư Dạ Phong, còn thiếu ai chưa biết không? Tư Dạ Phong, cái mồm của anh đúng là biết ra oai thật đó, đợi ngày nào đó chính tay tôi sẽ trả thù!

Tư Dạ Phong nhanh chóng bắt gặp được ánh mắt biến hoá của người nào đó đang nhìn mình, lập tức không nhường nhịn mà xách cổ áo Nham Thiên bê ra ngoài.

Cậu bị xóc thế mới la toáng lên đòi Tư Dạ Phong xuống, nhưng mà anh không nghe, vẫn cứ lúi đi cho tới cửa chính rồi vút thẳng cánh cò bay. Nham Thiên ức chế lắm, ngồi giữa sân nhà khóc toáng như em bé mới sinh bị người ta bỏ mặc, mất hết cả vẻ nam nhi đại trượng phu.

“Đồ độc ác, đồ đáng ghét, rắp tâm xấu xa! Anh dám ngược đãi trẻ em vị thành niên, em sẽ tố anh vào tù! Anh hãy nhớ kĩ cái tên Nham Thiên này, chính em sẽ ám ảnh anh, khiến anh gặp ác mộng, mãi mãi không ngủ được.”

Tư Dạ Phong liền khoát tay, cười lộ ra răng nanh trắng bóng bên trong nhìn cậu bé chịu uỷ khuất trước mặt.

“Em nghĩ phần lớn đàn ông sau khi kết hôn có ngủ không? À mà phải rồi, em là cái miếu hoà thượng thì sao mà hiểu được?” rồi anh không chần chừ mà đóng cửa đi vào nhà.

= _ =

Cho dù bạn có gặp một tên vô sỉ thế nào đi chăng nữa thì tên đó mãi mãi không đọ được với Tư Dạ Phong.

Chỉ biết rằng sau khi tổng khứ cậu bé kia, Tư Dạ Phong có việc gấp phải giải quyết nên vào thư phòng họp, cô cũng chẳng rảnh rồi mà khám xét anh ta, liền giờ túi đồ ăn vừa mua ra sơ chế.

Cô cắt miếng bơ nhỏ bắc lên chảo, bơ liền chảy ra thành mùi hương hấp dẫn rồi bỏ thịt lợn cắt miếng nhỏ vào, đảo qua với lửa đều, bơ dần ngấm vào thịt, khiến cho miếng thịt trở nên mọng nước, cô rắc ít phô mai bào lên rồi cho vào lò, tự cho mỡ phai chảy ra. Tiếp đó đậu luộc cô bỏ vào nồi canh, hầm với một ít thịt gà. Nhanh chóng, từ trong căn bếp tràn ngập mùi thức ăn thơm lừng, ai đi qua chỉ muốn ăn vụng một chút.

Tư Dạ Phong họp xong đi xuống nhà bị hương thơm quyến rũ dạ dày, rón rén vào bếp thì thấy bảo bối mặc tạp dề đang chuyên tâm nấu ăn, trong lòng liền thoải mái hạnh phúc. Tiểu bạch thỏ lúc này rất đẹp, giống người vợ đang vậy, hại anh yêu cô muốn chết mà.

“Vợ à, biết thế anh nên bắt em về sớm hơn, bây giờ thấy nuôi tiếc ghê.” Tư Dạ Phong từ đằng sau đi đến ôm Mạc Hân Như, khuôn mặt anh tuần hoà sức mà vui vào cái cổ trắng nõn, hít hà hương thơm mê hoặc.

“Tư Dạ Phong, anh đi ra ngoài nhanh lên không tôi cho anh nhìn đối đấy.” Cô xoay người lại, tay cầm xẻng nấu ăn bằng gỗ ngăn chặn cái miệng chuẩn bị làm càn.

Vừa rồi bị ôm bất ngờ, cô còn thoáng chốc giật mình, nhất là khi anh hôn lên cổ thì lại càng xấu hổ, cái này quá khác với một người bị bắt cóc, giống như tự nguyện gả cho thì hơn, không được, giây phút rung động nó lúc nào cũng đến, nhất là với mọi hành động của Tư Dạ Phong.

“Được rồi anh ra, nhưng em nhớ là nhanh lên không anh sẽ bị chết đói mất.” Anh tặng cô nụ hôn vào má rồi mới đi ra ngoài.

Cô lập tức ôm khuôn mặt ửng hồng, hơi thò có chút dồn dập không đều, trái tim 'thịch' một tiếng, Mạc Hân Như mảy điên rồi mà, đừng nghĩ đến cảnh vừa rồi nữa, cô lắc lắc kéo thần trí quay trở lại, hoảng hốt lật miếng trứng sắp cháy đen thui lên

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Cạch

Đĩa thức ăn cuối cùng được đặt lên bàn, hoàn thành một bữa ăn đầy đủ thơm nức mũi, Tư Dạ Phong chôn cằm mỉm cười, trong ánh mắt đen láy tràn ngập hạnh phúc. Mạc Hân Như kéo ghế ngồi đối diện anh, nhìn khuôn mặt mỹ nam kia mà tự nhiên cô cảm thấy căng thẳng, ông trời, tại sao con lại sinh ra với bản tính hám trai chứ? Mà bây giờ, anh ta sao mà...hút hồn quá!

Cặp lông mày rậm nghiêm nghị không kém phần nam tính, sống mũi cao thẳng tắp chạy dọc xuống, nối liền với đó là cặp môi mỏng quyến rũ, và cả cái ánh mắt kia, cái ánh mắt đen sâu thẳm không đáy khiến người ta tham lam mà sa ngã vào đó, sống chết không rời, đó là vẻ đẹp cực phẩm nhân gian

được bàn tay nghệ sĩ của tạo hóa làm nên, một Tư Dạ Phong hút hồn đến mê người.

“Em mà nhìn nữa là sẽ hận không thể xông vào tôi đấy.” Tư Dạ Phong gấp thức ăn nhai rất bình thản.

Môi mỏng dính nước mà như sát thủ tàn phá bao nhiêu ánh mắt của mọi cô gái, làm cho miệng cô trở nên khô khốc, chết thật, không được, Mạc Hân Như, mày không được nhìn nữa, đây là tên hại mày, hấn bắt cóc mày mà, nhưng mà có tên bắt cóc nào lại đẹp trai như thế không?

“Mạc Hân Như, em chảy nước miếng thế kia, có phải đã yêu tôi rồi không?” Anh dùng đũa chỉ chỉ vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn.

Nãy bảo bồi nhìn anh chăm chăm thế kia, hại người anh nóng ran, không thể đụng đũa được, cô cứ ra ngoài thì có mà bị cướp mất thôi. Thế quái nào hôm nay cậu bạn nhỏ của anh lại sung thế cơ chứ, vừ liếc cô một cái đã đứng lên đấu tranh giải phóng, cứ như này có mà có ngày nổ tung mất thôi!

Mạc Hân Như ý thức được lời Tư Dạ Phong liền đưa tay sờ miệng, nước miếng ở đâu cơ chứ? Tên này...hấn dám lừa cô!

“Anh lừa tôi! Đồ đáng ghét, tôi đâu có chảy nước miếng chứ?” Cô bĩu môi liếc Tư Dạ Phong.

“Đẩy đẩy xem em kia, cái miệng chỉ cái là nhanh, phụ nữ nói không là có, em nhanh chóng kiểm tra thế kia, thì có nghĩ đã chứng minh là em yêu tôi rồi.”

WHAT?!

Phụ nữ nói không là có, vậy phụ nữ nói có là không đúng không?

“Này Tư Dạ Phong, tôi yêu anh.”, cô liều mạng nói ra.

Tưởng rằng đó có nghĩa là không, nhưng lời nói tiếp theo Tư Dạ Phong nói ra lại dập tắt sự hi vọng của cô.

“Cảm ơn em, tôi sẽ làm thật tốt bổn phận người chồng để xứng đáng với câu yêu của em.”

“...”, hãy nhớ, không bao giờ được nghe lời từ người đàn ông bắt cóc mình,...

Ăn xong, Tư Dạ Phong đưa, à không cưỡng ép cô đi đến công ty cùng anh ta, chỉ vì nh sợ rằng cô sẽ tẩu thoát khi anh không ở nhà, này Tư Dạ Phong, nhờ anh có cái bom trong nhà thì làm sao chứ?

Chỉ là, vừa bước vào cửa đại sảnh, mọi người nhìn thấy tôi thì ai nấy đều sững sờ, có người còn đánh rơi cả chồng tài liệu cao ngất ngửa, khiến giấy bay tứ tung, tôi lập tức hiểu ra, đây là khi mà mọi người nhìn thấy miểu hoà thượng nam chính mang nữ chính đến công ty đây mà, chắc chắn, bao nhiêu năm tu luyện ngôn tình cuối cùng cũng có ích.

“Tư Dạ Phong, tôi là người phụ nữ đầu tiên anh mang đến đây hả?” Cô hỏi thăm anh.

Anh suy nghĩ một lúc, cô nhớ lại thứ gì đó rồi chep miệng trả lời cô.

“Không phải, tôi từng nhặt một con mèo cái về đây.”

!!!

Hoá ra mình không phải người phụ nữ đầu tiên anh ta mang đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Đối với Tư Dạ Phong mà nói, cô luôn cảm thấy anh ta là người vô cùng kì lạ, khác xa với mấy vị tổng giám đốc trong ngôn tình, nữ thư kí của nam chính luôn luôn xinh đẹp rạng ngời, ba vòng có lồi có lõm, khủng bố nhất là bộ ngực trong ve như hai quả bưởi, thì ở đây, cô lại gặp được một nam thư kí.

Chiều cao của cô và nam thư kí có thể được xem là bằng nhau, nhìn bề ngoài lại thấy vẻ mỏng manh yếu đuối, thế là như nào? Màu tóc anh ta nhuộm hơi ngả vàng, làn da trắng nõn không tỳ vết hơn cả con gái, môi thì chuẩn không cần chỉnh, đỏ hồng như cherry luôn, đôi khi cô còn nghĩ rằng, về sau nam thư kí đó chắc chắn sẽ có một tương lai làm thụ sáng lạn, để cho công làm cần tàn sát cơ thể mình.

Khụ khụ.

“Tổng tài, tham mưu trưởng Mộc đến ngày hôm qua nói có việc muốn gặp anh, bảo là về chuyện đường vận chuyển biển ở phía Đông California có vấn đề, ông ấy có gửi bản báo cáo cho anh.” Thư kí Tĩnh đặt tập tài liệu màu vàng lên bàn Tư Dạ Phong.

Cô liếc Tĩnh Nghiên một cái, oa, nhìn anh ta kìa, baby ghê gớm cơ, nhất là khi anh ta nói lộ ra hai hàm răng trắng bóng sáng ngời, haiz, một khi sinh ra đã là thụ thì sẽ mãi mãi là thụ.

“Ông ta còn nói gì nữa không?” Tư Dạ Phong xem xét tài liệu trong tay.

“Không có, nhưng sau đó cậu Thiên Dạ có gọi điện tới, nói là mời tổng giám đốc đến dự sinh nhật ở Lãnh gia vào tối ngày mai.” Nam thư kí đẩy gọng kính lên, tiếp tục báo cáo.

Phải rồi, sinh nhật ông nội Lãnh Thiên Nghị vào ngày mai, lúc đó đem bảo bối đến cho ra mắt cũng được, ít nhất là về sau nếu có phải đi dự tiệc cùng anh bảo bối sẽ đỡ xấu hổ hơn.

Anh quay sang nhìn Mạc Hân Như thì phát hiện cô đang đắm đuối vào Tĩnh Nghiên đứng trước, vẻ mặt anh biến đổi thành xám xịt, ánh mắt như một tảng băng không lồ bắn sát khí ra tứ phía, gân xanh đã nổi đầy trên trán, tay anh nắm lại thành quyền, hơi thở còn toả ra đầy mùi nguy hiểm. Anh bảo thư kí Tĩnh lui ra ngoài khoá chặt cửa phòng, mình thì từng bước đến cạnh cô.

“Ai, Tư Dạ Phong, anh bảo anh ta ra ngoài làm gì chứ? Tôi đang xem mà!” Mạc Hân Như ưỡn khuỷu kêu lên, ánh mắt hướng về Tư Dạ Phong.

!

Hoá ra tiểu bạch thỏ thích thư kí của anh tới vậy ư? Anh có gì không tốt chứ? Tiền tài, địa vị, danh vọng, tất cả, đều không bằng một tên thư kí anh thuê 2 tháng trước sao?

“Em...em xem cậu ta để làm gì?” Anh khó khăn nói rành mạch từng câu chữ.

“Chỉ tượng tượng xem cảnh cậu ấy ở trên giường sẽ như thế nào thôi. Anh biết không, cậu ấy là thụ...”

Lời nói của cô chưa kịp dứt, Tư Dạ Phong xốc thẳng cô đến phòng nghỉ, ném cô một cách thô bạo lên giường. Đang chuẩn bị la lên kêu đau thì đã bị anh nhào đến hôn ngẫu nhiên.

“Ừm...um.” Cô mở to hai đôi mắt.

Một tay anh ghì chặt lấy người cô, tay kia bắt đầu luồn vào áo sơ mi làm cản. Tư Dạ Phong giựt phăng chiếc bra phấn hồng ra ném sang một bên, ngón tay khẽ trêu đùa nụ hoa nhỏ nhắn đang nở rộ. Miệng lưỡi dây dưa không ngừng, anh như một con rắn, khuấy đảo mọi giác quan, làm cho tóc gáy cô dựng đứng.

Rời khỏi cái miệng ướt át, anh di chuyển xuống dưới, ngậm lấy bông hoa mỏng manh đỏ hồng rồi khẽ cắn.

“A!” Cô rên lên, đau, đau quá. Cái loại cảm giác này, cô chưa hề trải qua bao giờ, nó khiến thân thể cô nóng rực, hai tay bắt giác ôm lấy đầu Tư Dạ Phong.

Anh như được động viên, một tay luồn xuống cởi chiếc quần bò cứng bần vứt đi, a, bảo bối ướt rồi, thật là đẹp. Vùng nội y bao lấy vị trí mẫn cảm đã sớm tiết ra chất dịch lỏng sóng sánh, tất cả đều thu vào tầm mắt của Tư Dạ Phong.

“Mạc Hân Như, có lẽ hôm nay tôi phải đem em vào bụng rồi.” Anh tà mị nhếch môi cười xấu xa.

Đề cập nhật truyện nhanh nhất, hãy theo dõi tác giả maomieumieu trên wattpad, ta nghĩ hôm nay chị ý không đăng chap mới đâu, nhưng mà ai ngờ, vừa kiểm tra thì nhảy ra cái chap đặc biệt ngày Chủ Nhật, ta đọc xong mà.... *đồ mặt*

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Ngón tay anh khẽ luồn lách vào khu rùng u cốc thần bí mà chơi đùa với cánh hoa mỏng manh đỏ hồng.

“Tư Dạ Phong...Không.” Cô gầy gựa thân thể để thoát khỏi cái dục vọng đang chiếm lấy.

Bụng dưới cô nóng ran, bùng cháy lên ngọn lửa chính cô không thể dập tắt, không được, không thể được!

Đến anh cũng không ngờ bảo bối có thể đáng yêu như vậy, anh mới chạm vào một chút đã kích động, thật là mẫn cảm.

Ngón tay thon dài vuốt ve hạt trần châu đen sáng ngời, nhưng mỗi khi làm thế, dịch đạo ẩm ướt lại càng trào ra như những đợt sóng dữ dội, thấm ướt cả một vùng ga giường, bảo thế này làm sao mà anh chịu nổi?

“Huhu...Tur Dạ Phong...xin anh đấy...ô...ô...” Cô bắt đầu khóc thét la lên cầu xin.

Cô không chịu đựng được cái cảm giác mà thân dưới nhuộm màu dục vọng, không chịu được cái cảm giác được anh vuốt ve, cô sợ rằng mình sẽ mất lí trí, mất đi cái cảnh giới mình vẫn luôn đề ra.

“Bảo bối, đừng khóc, tôi tha cho em” Anh đứng thẳng dậy, hôn vào từng giọt nước mắt sóng sánh như pha lê đọng trên mặt cô, rồi chính mình không tự chủ được vỗ về cô.

“Anh là đồ xấu, ô...ô, tôi muốn về nhà...!” Được giải thoát, cô càng khóc rống lên, đập tới tấp vào lồng ngực rắn chắc.

“Nếu lúc này em không đốt lửa thì tôi đã không thể này rồi”, Tur Dạ Phong quở trách Mạc Hân Như, bàn tay véo véo má tròn xinh.

“Tôi làm sao mà đốt được lửa! Còn không biết dùng bật lửa thì làm sao mà đốt lửa được chứ.” Cô ngay lập tức bật lại, hai đôi mắt to tròn ửng đỏ nhìn chằm chằm người phía trước.

Sao bảo bối lại ngậy thơ đến thế cơ chứ? Lời của anh nói đâu có nghĩa là đốt lửa trại đâu, mà là cái lửa trong lòng anh đây này, cái ngọn lửa khao khát được đem cô ăn sạch sành sanh.

“Nếu em không muốn đốt lửa sao còn tưởng tượng cảnh tên thư kí kia lên giường làm gì chứ? Em có biết tôi tức sôi máu lúc đó không?” Trán Tur Dạ Phong hiện rõ ba đường hắc tuyến đen sì, mi tâm sớm đã nhúu lại thật chặt.

!

Tur Dạ Phong, do anh không nghe nốt về sau còn trách gì tôi? Vốn chỉ muốn xem cảnh cậu ta làm thụ thể nào thôi, vậy mà anh lại nghĩ rằng tôi lên giường với cậu ta sao?

“Cái đồ vô liêm sỉ, đồ không phép tắc! Sao anh có thể tưởng tượng như vậy chứ! Tôi muốn nói là xem thư kí của anh làm thụ thể nào thôi, anh hiểu không!”

Thử nghĩ xem có chút nữa thôi là cô mất đi sự trong trắng giữ gìn bấy lâu nay, có tức không cơ? Chỉ vì một tên tai điếc mắt lòi này!

Nghe cô nói mặt anh liền xám xịt lại, anh thừa nhận là Tình Nghiên có đôi phần dịu dàng giống con gái, nhưng mà bảo bối có cần phải nghĩ sâu xa thế không? Từ nay phải cấm xem phim mới được.

“Từ nay em đừng có mơ mà đọc tiểu thuyết nữa, em mà chạm một ngón tay sẽ bằng một lần nằm trên giường, nhớ đấy.” Anh cốc đầu cô một cái thật ư là đau vào đầu cô.

“Anh có quyền gì mà cấm tôi như thế hả? Tôi lớn rồi chứ đâu phải trẻ lên ba mà nghe lời anh!” Cô uỷ khuất phồng mắt lên nói.

Dám cấm cô lại gần những nam thần sao? Đừng chưa ngủ đã mơ chứ! Nam thần của đời cô, còn lâu anh ta mới được động đến!

“Tôi lấy danh là chồng em đó, em còn chối được không? Giấy kết hôn tự tay em kí, không thoát được đâu. Ngủ một lát đi, tí nữa tôi đưa em về.” Rồi anh vọt thẳng vào nhà tắm xối nước lạnh. Lúc này phải kiềm chế lắm mới có thể yên ổn mà nói chuyện với cô.

Để mặc cho nước cứ chảy xuống vai, anh nâng niu cậu bạn nhỏ sưng đỏ của mình rồi khẽ thở dài, “Mày phải chịu khổ rồi, một ngày nào đó tao sẽ báo đáp mày, đừng lo.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Cửa phòng tắm bật mở, Tur Dạ Phong quấn khăn tắm quanh hông để lộ thân hình trắng kiện rắn chắc đi ra ngoài. Ngó ngang ngó dọc không thấy bóng dáng bạch thỏ kia đâu, anh ngạc nhiên đi ra bên ngoài xem thử.

Chết tiệt!

Mạc Hân Như, em lại muốn chơi trò trốn tìm với tôi sao? Đợi đấy!

Hai tay Tư Dạ Phong nắm chặt thành quyền, trên trán nổi đầy gân xanh, đôi mắt hung hung đỏ vì tức giận. Hơi thở của anh bắt đầu dồn dập, không kìm nén được, Tư Dạ Phong cầm lọ hoa trên bàn ném thẳng vào cửa kính.

Choang!

Lọ hoa vỡ ra làm trăm mảnh, rơi đầy xuống sàn nhà bóng loáng, bông hoa hồng chịu lực mạnh nên một chốc đã nát, cánh hồng bay tứ tung.

Anh đi đến bấm điện thoại thư kí, giọng nói tràn ngập lãnh khốc, nguy hiểm.

“Thư kí Tĩnh, cô ấy đi đâu rồi?!” Giọng nói lạnh băng không kiêng dè mà vang lên.

Bên ngoài, mồ hôi Tĩnh Nghiên chảy thành dòng, anh một chân quỳ xuống đất, gương mặt trắng trẻo nay lại giọt nước mắt như đóm li ti.

“Tổng giám đốc, tôi thật sự không cố ý đâu, chỉ tại phu nhân chạy nhanh quá, chị còn tèo qua ban công bên phòng nhân sự nên tôi không thể đuổi kịp được, tôi thật xin lỗi...huhu...Có gì anh cứ trách phạt tôi đi ạ, hức.” Thư kí Tín nghẹn ngào cố gắng báo cáo, bàn tay cầm điện thoại hận không thể ném đi.

Choang!

Tĩnh Nghiên nghe thấy tiếng thủy tinh va đập trong điện thoại mới hết sức hoảng sợ, anh ta vội vã đứng dậy, hốt hải chạy vào phòng làm việc.

Vừa mở cửa ra, hơi thở của thư kí Tĩnh như nghẹn lại ở cổ họng, đôi mắt đỏ ửng ươn ướt tràn ngập sợ hãi nhìn người đàn ông nửa trần ngồi trên ghế, vẻ mặt hết giống Diêm Vương từ địa ngục, còn dưới đất là la liệt những mảnh vụn, mảnh sứ, mảnh thủy tinh,...

“Tổng...tổng giám đốc...” Lời nói tự nhiên bật từ trong mồm ra, Tĩnh Nghiên lập tức che mồm lại, cục diện rối loạn thế này mà mày còn dám gọi anh ta sao? Mày là đồ ngu mà.

Tư Dạ Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ rực bắn thẳng về phía Tĩnh Nghiên, hai hàm răng trắng bóng nghiêng ken kết vào nhau, rồi anh phun ra một chữ, “Cút!”, thư kí Tĩnh lập tức chạy đi ngay, một phút cũng không nấn ná lại.

Tư Dạ Phong bấm điện thoại, chờ người bên kia nhấc máy mới nói tiếp, “Dạ, tìm ngay cho một chiếc vòng định vị, không tháo ra được càng tốt!” xong anh cúp máy luôn.

Lãnh Thiên Dạ đang ở nhà chơi game nghe được mấy lời đó mới thờ dài, sao mấy kia không giống lão phật gia anh đây, gái tự nhảy vào lòng, còn đảng này ngày nào cũng phải đem vợ về trời, anh còn nhớ hồi xưa Nham Hạo theo đuổi An An cũng vậy, thậm chí cậu ta còn chạy đến chỗ Bạch Nhiếp Nam lấy công tau để khoá chặt cô vợ bên cạnh mình.

Anh cầm điện thoại lên, lẩn ra ghế nhằm chán nói, “Nham Thiên, em có hứng thú đi xem màn trời thỏ về hang của Tư Dạ Phong không?”

Bên mặt khác, Mạc Hân Như được giải thoát thì vô cùng vui sướng, cô đi vào một tiệm bánh gọi nước quả và kem, Mạc Hân Như sung sướng ngồi xuống chỗ ngồi cạnh cửa sổ, tận hưởng giây phút tự do.

Lúc này cô trốn thoát dễ muốn chết à, đúng là thụ có khác, tên thư kí kia vừa đuổi được đến cửa đã lẩn ra thở hồng hộc, cũng may nhờ học được môn leo tường của tiểu Lục mà cô có thể tẩu thoát, không bị bảo vệ ở dưới chặn lại.

Biết là dễ thế này thì mình đã trốn đi từ lâu rồi, Mạc Hân Như, mày đúng là giỏi mà. Cô thoả mãn xúc miếng kem socola thật to bỏ vào miệng. Vị ngọt ngọt mát lạnh tan chảy trên lưỡi, làm sống dậy mọi giác quan, cô lại xúc tiếp rồi xúc tiếp, cho tới khi ly kem không còn sót một miếng nào cả.

Buồng chiếc thìa xuống, cô uống thêm ngụm nước quả rồi đi trả tiền, nhưng chưa kịp đứng dậy, bàn tay to lớn của ai đó đặt lên vai cô, ép cô ngồi xuống, “Chị dâu, chị không nên trốn đi như thế, hại tôi bị hành hạ muốn chết mà, thật xin lỗi vì phải làm vậy.”

Rồi Bạch Nhiếp Nam lấy công tay chuyên dụng cho cảnh sát ra, khoá chặt bàn tay bé nhỏ mềm mại của Mạc Hân Như vào ghế đợi Tư Dạ Phong đến.

“Này anh, anh thả tôi ra đi, anh giữ một người con gái bé nhỏ như tôi ở đây, không sợ mất bản mặt đàn ông sao? Còn nữa, cô Y Kiều sẽ nghĩ gì về anh chứ?” Mạc Hân Như lay lay cái công tay bị khoá vào ghế.

“Chị dâu, lời chị nói tôi nghe rất nhiều rồi, kì lạ thay, ý nghĩ của Y Kiều về tôi mãi mãi không thay đổi đâu.” Bạch Nhiếp Nam xoa xoa cằm uống nước quả để sẵn trên bàn.

Thôi thì bị bắt rồi có chạy cũng không được, tí nữa tên thần kinh kia mà đến lại càng bất khả thi, tốt nhất yên vị mà ngồi đây. Đành thế, cô bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Xi, tôi thật sự hiếu kì, một người như anh lại vô cùng giống Liễu Hạ Huệ? Những người dadn ông khác một lời nói bằng mười bước tiến, còn anh thì...một lời nói bằng trăm bước lùi.”, cô chẹp miệng lắc đầu nhìn Bạch Nhiếp Nam.

Mặt Bạch Nhiếp Nam méo xệch, trên đầu còn xuất hiện đám mây đen kịt, “Giờ toa đã hiểu tại sao chị dâu lại hợp với Tư Dạ Phong rồi. Không những thâm độc mà còn biết động vào nỗi đau người khác.”

Giờ này đến mặt cô xám xịt, “Tôi có gì hợp với anh ta chứ? Tôi thà ở với Bìn-la-đen còn hơn ngồi với anh ta.”

“Ồ vậy sao? Tôi rất hân hạnh được làm Bìn-la-đen đời hai”, người nào đó đứng sau cô cười lạnh.

Mạc Hân Như đột nhiên ngồi thẳng, mồ hôi theo sống lưng chảy dọc xuống, lời nói bỗng dừng nghẹn ắng ở cổ họng, không dám nhiều lời. Ngược lại, Bạch Nhiếp Nam nhìn thấy Tư Dạ Phong như thấy đáng cứu thân, anh ta đứng dậy dứt tay vào túi quần, “Nhớ kĩ lời nói của cậu đấy, tôi phải về với Y Kiều đây.”, rồi đi luôn.

Tư Dạ Phong kéo ghế ngồi bên cạnh Mạc Hân Như, ngón tay thon dài chạy chơi trên đôi má hồng hào trắng nõn, “Vợ yêu, em thắng cả một người đàn ông trong khoản chạy trốn, thật là giỏi nha.”

“A vậy sao? Tôi chỉ vận động tí thôi mà, anh không cần căng thẳng thế.” Mạc Hân Như bật nụ cười trừ, tay kia vỗ vỗ vai Tư Dạ Phong.

“Vận động thế chắc hẳn em rất nhiều năng lượng, hừm, để xem nào, vậy em có muốn vận động nữa không?” Tư Dạ Phong phả hơi thở nóng rực vào tai cô, khiến cả vành tai trở nên đỏ ửng.

“Ừm...ờ...Không cần không cần, nãy chạy mệt quá, tiêu hết năng lượng rồi.”, cô đâu có ngu gì chứ, đọc ngôn tình là biết, ý nói vận động từ trong miệng của người đàn ông nó phát ra hết sức là mờ ám, khéo còn nguy hiểm nữa chứ.

“Tôi nay ở nhà đợi tôi về, nếu không, tôi sẽ khiến em không thể chạy nổi nữa đâu.” Tư Dạ Phong mở khoá còng tay, trực tiếp vác cô lên vai đi thẳng.

Mạc Hân Như bị chấm dứt quãng thời gian tự do, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

“Tư Dạ Phong, nếu mà anh giam tôi ở nhà thì tôi làm sao mà đi học được chứ? Ngày mai tôi còn có tiết trên lớp. Anh biết đó, thầy của tôi rất nghiêm, chỉ cần không lên lớp đủ tiết lập tức đánh trượt đó.” Cô ỉu xiu nằm trên vai anh, để mặc bị ôm như bao tải.

“Vậy sao? Tôi sẽ nhờ người đi theo em, tiện thể bồi dưỡng kiến thức luôn.”, cô vội chống tay dậy, “Anh sẽ nhờ ai chứ?”

“Mã Y Kiều.”

“...” Để xem tên Bạch Nhiếp Nam kia có đồng ý cho anh cướp vợ anh ta đi không, cứ đợi đấy đi.

Về đến công ty, Lãnh Thiên Dạ và cậu em trai đáng yêu lần trước Nham Thiên đang ngồi trên ghế chơi máy bay tự động. Tư Dạ Phong vừa vào, Lãnh Thiên Dạ cầm lấy chiếc vòng tay ném về phía anh, anh cũng nhanh nhẹn bắt lấy rồi đeo vào cổ tay của cô.

Nhìn chiếc vòng kim cương trên tay, rõ ràng mới thấy độ xa xỉ của nó khủng bố tới mức nào. Đúng là Tư Dạ Phong có khác, giàu nứt vách, “Vòng này cho tôi sao?”, anh gạt đầu, “Phải, em mà tháo ra tôi sẽ chặt tay em.”

“...”, đây là lần đầu anh tặng quà người khác sao?

Nham Thiên trở mình nằm ngược lại, đầu hướng xuống đất còn chân để lên trên, “Chị dâu, nghe nói chị còn trèo ban công phòng nhân sự, em phục chị đó nha, chắc chị là nhân bản vô tính của Spider Man đúng không?”

Mạc Hân Như rất thích thằng bé Nham Thiên, nhìn đánh vẻ trẻ con của cậu ta có ai mà không yêu chứ? Hai cái má bánh bao thật hại cho người ta muốn xông tới mà véo cho thoả mãn tấm lòng mà.

“Tôi vẫn thích làm Super Man hơn, Spider Man chỉ biết trèo tường, chán lắm”, cô ngồi xuống bên cạnh Nham Thiên, lấy kẹo trong túi ra, bóc vỏ rồi cho vào mồm.

“Anh vẫn thích em làm Black Widow hơn, cô ấy rất quyến rũ.” Tư Dạ Phong đang xem tài liệu bỗng nói ra một câu khiến người cô ớn lạnh.

“...”

“Ồ tổng tài của chúng ta cũng quan tâm tới siêu anh hùng sao?”, Lãnh Thiên Dạ bật cười, Tư Dạ Phong vẫn nhìn vào tập file, nhưng không quên giải thích, “Tôi vừa xem mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Hân thuyền thêm một lúc nữa, Lãnh Thiên Dạ cùng Nham Thiên bị Tư Dạ Phong không khách khí mà đuổi về, đành ôm cái ngậm ngùi xót xa đi ra ngoài cửa. Và giờ, chỉ còn một mình cô và Tư Dạ Phong ở trong phòng, trông không hề hợp tình hợp lý chút nào cả.

“Tur Dạ Phong, tôi muốn gọi điện cho tiểu Lục, trả điện thoại cho tôi đi.”, cô đưa bàn tay bé nhỏ trắng nõn ra trước mặt anh.

Lần trước bị hấn không thương tiếc mà cướp đi điện thoại, thế rằng lúc đó Mạc Hân Như chỉ muốn cầm dao ngũ mã phanh thây hấn ta ra thôi, chiếc điện thoại là người bạn duy nhất ngăn cách cô với một thế giới bình thường và không bình thường, nay bị lấy mất, ai mà chịu nổi chứ?

Cho dù đối với Tur Dạ Phong, anh muốn có bao nhiêu điện thoại cũng được, nói gì đến điện thoại hàng không rõ nguồn gốc của cô chứ? Chỉ bằng cái gì của tôi thì anh trả tôi, cái gì của anh thì tôi trả anh, như thế thì mới công bằng, đất nước mới hoà bình và phát triển, phải không?

Ngón tay Tur Dạ Phong đang gõ máy tính bỗng khê dừng lại, nhưng nhanh chóng lại quay vào làm việc tiếp, ánh mắt dán chặt trên màn hình một tác không rời.

“Tôi ném điện thoại đó đi rồi, khi nào có dịp sẽ đưa em cái tốt hơn để dùng.” Anh nói.

Nói thật rằng cô vô cùng muốn nhảy lên đánh anh một trận, có người quý nào đi ném điện thoại mà không có sự xin phép của chủ sở hữu không? Người đàn ông này, đúng là lấy một tay che trời, thích làm gì thì làm!

“Sao anh tùy tiện ném nó đi như thế? Anh đừng nghĩ có thể bắt cóc tôi mà muốn cái gì được cái đó. Tur Dạ Phong, anh quá mộng tưởng rồi!” Cô đỏ mặt tức giận quát tháo rồi quay đầu ra ghế sofa ngồi, không thèm liếc lấy cái nào.

Không thể nói là quan hệ giữa Mạc Hân Như và anh không phát triển, nhưng theo trong đầu nha đầu đó, chắc chỉ có thể từ kẻ thù không đội trời chung thành kẻ thù thôi. Thật chịu hết nổi, người đàn bà khác chỉ tham hư vinh mà treo cao, sẵn sàng đổi lấy toàn bộ chỉ cần qua đêm với anh, nay cô nhóc này lại luyên tiếc một chiếc điện thoại mà không màng tới anh ư? Từ khi nào lại trở ra như vậy?

Ánh mắt chuyển từ màn hình máy tính sao tiểu bạch thỏ đang hôn dỗi, anh thở dài một hơi rồi đi ra đổ dành, hai tay nắm chặt lấy tay cô.

“Được rồi anh sai, anh chỉ không muốn em dùng điện thoại cũ đó nữa thôi, sẽ không tốt cho mắt. Bây giờ anh liền đưa điện thoại của mình cho em dùng, được rồi chứ?” Anh quỳ xuống dưới đất hết như đang cầu hôn, gương mặt phúc hắc có phần méo máo, hại cô không nhịn được bật cười một tiếng.

Thấy nụ cười xuất hiện trên gương mặt trẻ con, Tur Dạ Phong thở phào nhẹ nhõm, hoá ra bảo bối cũng rất dễ dỗ dành, xem ra về sau anh cũng không quá khổ rồi, thật may làm sao.

“Haha...Tur Dạ Phong, anh phải xem bộ dạng lúc này buồn cười lắm luôn ý, từ khi nào mà đại nhân lại đi hạ mình cầu xin thế chứ? Ôi...ôi đau bụng quá...” Mạc Hân Như cười đến nổi mà ngã soài ra ghế lăn lộn.

Chắc chuyện này mà đem ra làm truyện cười thì không ai đỡ nổi mắt, khụ khụ, chết mất thôi.

“Được rồi, cầu xin thì đã làm rồi, em đã hết giận rồi chứ?” Tur Dạ Phong ngồi xuống bên cạnh Mạc Hân Như, bàn tay thì vẫn nắm chặt lấy không rời, thỉnh thoảng còn đưa lên miệng hôn một cái.

“Nhưng mà nếu anh còn ném đồ đi như vậy nữa, tôi sẽ không thương tiếc mà bóp chết anh đâu!” Cô giữ lại dáng vẻ nghiêm túc, trực tiếp cảnh cáo Tur Dạ Phong.

Một lão đại của tổ chức ám sát Dạ Anh, nay phải đi chịu thua trước lời cảnh báo của một nha đầu đánh một tẹo là khóc toáng lên, thật là đau lòng ghê.

“Được rồi, anh thề, có Chúa chứng giám hần hoi, bây giờ gần trưa rồi, chúng ta đi ăn trưa nhé?” Anh nói.

Cô liền gật đầu đồng ý, nói thật thì cũng có chút dỗi rồi. Tur Dạ Phong đưa cô đến nhà hàng Tây khá sang trọng nằm ở trung tâm thành phố A, nghe nói ở đây cũng có tiếng tăm khá lớn, hầu hết doanh nhân thành đạt đều đến đây. Tur Dạ Phong sau khi kéo ghế cho Mạc Hân Như ngồi mới kéo ghế của mình.

“Vợ, em muốn ăn gì?” Anh đưa menu cho cô rồi hỏi.

Cách xưng hô có 1-0-2 của Tur Dạ Phong cô vẫn chưa quen, vài lúc nghe có chút sến, nhưng biết làm sao bây giờ? Bàn mặt người đàn ông này dày hơn thớt, căn bản lời cô nói không thể lọt qua.

“Ăn bít tết nhé?” Vốn dĩ lâu rồi cô không được ăn bít tết, kể từ khi rời nhà để đến đây học, căn bản thịt bò quá đắt, mức học bổng hỗ trợ sinh viên không thể chi trả.

“Ừm, chiều theo em.” Tiếp đó anh gọi món với phục vụ.

Trong khi chờ, Tur Dạ Phong đưa cốc nước cam ép cho cô uống, còn anh thì uống nước lọc. Vốn dĩ ăn bít tết vốn dĩ rượu vang mới hợp, nhưng nha đầu này từ lượng vô cùng kém, cho dù rượu gì đi nữa thì uống vào đầu óc cô cũng mơ màng, kiểu này ra ngoài chỉ sợ bảo bối bị chuốc rượu thôi, xinh đẹp non nớt này người nào mà không nổi thú tính chứ?

Đưa lên miệng nhắm nháp chút nước quả, bỗng nhiên một giọng nam nhân nào đó vang lên, khiến mày cô nhú chặt.

“Tiểu Như, là em sao? Không nghĩ sẽ gặp em ở đây.” Thẩm Triệt ngạc nhiên đến trước mặt cô.

Chết thật, tại sao lại gặp anh ta ở đây chứ? Rõ ràng sau khi chia tay tiểu Lục anh ta quay lại thành phố B rồi cơ mà? Tự nhiên xuất hiện tại đây là thế nào?

Tư Dạ Phong thấy người con trai gọi vợ mình quá đổi thân mật, hết sức khó chịu ngược đầu lên, bắt gặp người đàn ông tầm tuổi tương tự bảo bối, vẻ ngoài cũng có tí gọi là đẹp trai, chỉ là hơi gầy, nhưng dù sao không được gọi nha đầu nhà như vậy, khác gì ném cho anh thùng dấm chua không?

“À...ờ...tiểu Lục...cô ấy thế nào rồi?” Thẩm Triệt có hơi ngại ngùng nói ra, nhưng cũng không kìm được lòng mà hỏi.

“Vợ, đây là ai?” Tư Dạ Phong nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ đây là bạn trai cũ của cô bạn cùng phòng mà lần trước Thiên Dạ có tìm hiểu sao?

Nghe người đàn ông gọi Mạc Hân Như là vợ, Thẩm Triệt hết sức hoảng hốt, trời, tiểu Như kết hôn rồi ư, sao anh không biết chứ?

“Tiểu Lục vẫn khỏe, còn đây là...òm...” Mạc Hân Như vô cùng e ngại khi nói ra, gọi thẳng là chồng có chút không quen, đằng nào cô cũng chỉ bị Tư Dạ Phong bắt kị giấy kết hôn trong một lần say thôi.

“Tôi là chồng cô ấy, xin hỏi anh là ai?” Tư Dạ Phong chẳng thèm đợi cô nói, trực tiếp nói ra câu trả lời.

“Ồ, tôi tên Thẩm Triệt, bạn cũ của tiểu Như, hôm nay biết tin cô ấy đã kết hôn mới có chút bất ngờ, vậy thì xin đành phải chúc em hạnh phúc rồi. Phiên em có thể nói với tiểu Lục một câu, anh muốn nói chuyện với cô ấy mà không được.” Thẩm Triệt hơi gãi gãi đầu nhờ vả Mạc Hân Như.

Cái người này thật hết chỗ nói, đã chia tay người ta rồi còn muốn gặp lại, hán ta muốn tiểu Lục đau lòng sao? Anh ta còn chút tình người không vậy?

“Tôi nghĩ Thẩm tiên sinh cũng không cần quan tâm đến bạn của vợ tôi làm gì, đằng nào cô ấy cũng chuẩn bị kết hôn rồi.” Tư Dạ Phong đan hai tay vào nhau, nhìn Thẩm Triệt nói.

!

Tư Dạ Phong, anh nói cái quái gì vậy chứ?

“Tư Dạ Phong, cậu đây rồi, tôi tìm cậu mãi. Nãy quên mất mượn chìa khoá thư phòng của cậu, tôi có quên tập tài liệu ở trong đó.” Lãnh Thiên Dạ từ đầu nhảy ra đứng trước bàn bạn cô.

“Xin giới thiệu với Thẩm tiên sinh, đây là Lãnh Thiên Dạ, chồng chưa cưới của tiểu Lục” Tư Dạ Phong không khách khí mà đem Lãnh Thiên Dạ lên bàn hiển tế.

Thật ra ta cũng như mấy người thôi, đợi chị tác giả viết truyện mà mất mấy cái xuân xanh rồi, hôm nay đọc xong mà trong lòng thốt một tiếng : R.I.P for anh Dạ =)))

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Thẩm Triệt quay người lại, bỗng đồng tử mở to, cả khinh nhìn Lãnh Thiên Dạ, đây...đây không phải Lãnh tổng ư? Lần trước khi lên thành phố A, anh nộp đơn xin việc vào công ty, cuối cùng bộ cán sự ở đó thấy hành tích của anh khá tốt, cho nên tuyển thẳng lên làm trưởng phòng ban.

Có mấy lần khi đi ra ngoài tiếp khách với đồng sự trưởng Lê, anh có gặp Lãnh Thiên Dạ, đó là một người đàn ông có khí chất, vẻ ngoài cao lớn, cường ngạnh nhưng lúc nào cũng ngồi một chỗ nhấm nháp rượu, như không nói một lời. Mấy vị trưởng phòng luôn muốn tiếp cận Lãnh tổng, bởi chỉ cần được anh ta ưu ái, tuyệt nhiên cả đời này sẽ ăn sung mặc sướng.

Nay, vị hôn thê của tiểu Lục lại là Lãnh Thiên Dạ sao? Rõ ràng có người nói với anh là cô ấy vẫn còn độc thân, nay thì chuẩn bị kết hôn, nói thế thì anh tin làm sao được?

Ngược lại, Lãnh Thiên Dạ nghe mình bị 'bán đứng', không vui trợn mắt nhìn Tư Dạ Phong. Bộ tôi có phải búp bê cho cậu muốn mặc váy thì mặc, muốn kết hôn thì kết hôn đâu?

Tư Dạ Phong nhanh chóng nhưn mày trở lại Lãnh Thiên Dạ, liếc liếc qua Thẩm Triệt ý bảo cậu ta hợp tác. Lãnh Thiên Dạ chep miệng, Tư Dạ Phong, coi như lần này cậu nợ tôi, cứ xem tôi sẽ tính sổ thế nào với cậu đi.

Rồi anh vươn tay ra trước mặt Thẩm Triệt, nở nụ cười mê hồn nói,

“ Xin chào anh, tôi là chồng chưa cưới của tiểu Lục.”.

Thẩm Triệt bị một phen sững sờ, ngã soài ra đất, ánh mắt hoảng hốt nhìn Lãnh Thiên Dạ, lắp bắp nói,

“ Lãnh...Lãnh tổng, hoá...ra anh là...chồng...chồng chưa cưới của tiểu Lục. Ồm...ôm tôi...có việc rồi, hẹn gặp mọi người sau.” rồi không một lời từ biệt mà tốc biến đi mất.

Sau khi bóng của Thẩm Triệt đã khuất, Lãnh Thiên Dạ kéo ngay cái ghế bên cạnh bàn ăn, nhàn nhả ngồi xuống lấy điều xì gà châm lên. Anh nhả ra đọt khói trắng mờ ảo, rồi lại vút điều xì gà đi, tay chống lên bàn ăn.

“ Quên mất chị dâu đang ở đây, tôi không nên hút, thật xin lỗi.” Lãnh Thiên Dạ nói.

Cô lập tức xua tay, miệng cười gượng bảo là không sao rồi bắt đầu tập trung vào ăn. Tư Dạ Phong liếc nhạt alanhx Thiên Dạ, ý nói lần sau cậu ta không được làm như vậy nữa.

Lãnh Thiên Dạ gọi một phần rượu vang, ngay tức khắc ly rượu vang được đưa đến. Anh tựa vào ghế, lắc lắc chiếc ly có chất lỏng đỏ sẫm sánh bên trong như thú vui tao nhã, xong mới mở miệng.

“ Tư Dạ Phong, rốt cuộc 'vợ chưa cưới' của tôi là ai? Phận người chồng tôi đây ít nhất phải cho gặp một lần chứ?”

Mạc Hân Như đang nhai thịt bò nghe Lãnh Thiên Dạ nói vậy mới đột nhiên bị sặc, liên tục ho khan tới khi mặt mày đỏ ửng cả lên. Anh ta, không định tiếp cận tiểu Lục đó chứ?

Tư Dạ Phong thấy bảo bối bị sặc mới kéo cô lại gần mình, vỗ nhẹ vào lưng cô cho tới lúc cô bình tĩnh lại. Cô ho xong, Tư Dạ Phong đưa cốc nước lọc của mình cho cô, Mạc Hân Như không khách khí nhận lấy, uống hết trơn.

“ Chị dâu, chắc vợ tôi chị cũng biết nhỉ? Mau giới thiệu cô ấy cho tôi đi, tôi vẫn luôn tò mò rằng việc động phòng vợ chồng sẽ sinh động ra sao? Ai nha, thật muốn thử một lần mà.” Lãnh Thiên Dạ nhấp nhấp rượu vang, vẻ mặt mang đầy sự thích thú.

Cái người này biết vô liêm sỉ là thế nào không vậy? Tự nhiên hỏi vấn đề như thế, vậy sao anh ta không cưới luôn một người vợ đi?

“ Thiên Dạ, chú ý cái mồm cậu một chút, chiều nay tôi sẽ đưa điện chỉ của tiểu Lục cho cậu, rồi lúc ấy hai người từ từ mà 'động phòng'. Còn bây giờ đừng nói chuyện đó ở đây.” Tư Dạ Phong khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Mạc Hân Như vén ra đằng sau, ánh mắt tràn ngập ôn nhu, sùng nịnh.

Tư Dạ Phong, anh muốn tiếp tay cho hần ta sao? Vẻ trắng hoa trên mặt Lãnh Thiên Dạ đã thấy rõ, chỉ là lúc này bất quá mới phải nhờ đến hần, nào ngờ hần càng muốn tiến tới. Ôi tiểu Lục, ngàn vạn lần xin cậu đừng giận mình, mình sao rồi, sai thật rồi!

Thoáng thấy sự lo âu trên khuôn mặt Mạc Hân Như, Tư Dạ Phong cười hiền hoà, kéo cô vào lòng thủ thi,

“ Bảo bối, đừng lo. Nếu tiểu Lục có bị làm sao thì sẽ cho em tuỳ ý xử mạng Lãnh Thiên Dạ.”

Nghe Tư Dạ Phong nói vậy, lo lắng trĩu dậy trong lòng cô mới hạ xuống phần nào, cô trùng mắt với Lãnh Thiên Dạ : Anh cứ thử làm đau cô ấy xem, tôi lập tức biến anh thành miếu hoà thượng.

Lãnh Thiên Dạ bắt gặp ánh mắt 'bắt gà xé thịt' của Mạc Hân Như, trong lòng không khỏi cháy mồ hôi lạnh, chị dâu, thật nham hiểm quá đi!

Vốn định ngồi thêm một lúc nữa nhưng Lãnh Thiên Dạ nghĩ lại, ngồi đây xem vẻ giơ nanh vuốt của chị dâu thì anh không dám, trực tiếp lấy thứ cần lấy rồi chạy như bay ra khỏi nhà hàng.

“ Tư Dạ Phong, anh nghĩ anh ta sẽ làm gì tiểu Lục? Nhìn vẻ đào hoa của anh ta xem, không ưa nổi mà! Sao người đến lúc này không phải là người khác chứ? Tên không thương hoa tiếc ngọc đến đây làm gì?” Mạc Hân Như dùng nĩa chọc chọc miếng thịt trên đĩa, tưởng tượng đó là khuôn mặt của Lãnh Thiên Dạ.

Tư Dạ Phong bật cười một tiếng, bảo bối thật đáng yêu nha. Anh cầm khăn ăn lên, lau lau cái miệng bé nhỏ đang chửi rửa anh em của mình,

“ Cùng lắm là cắt hoa của cậu ta đi, lập tức sẽ ngoan ngoãn ngay.”, Anh nói.

Chương đặc biệt cho ngày Chủ Nhật để mọi người có động lực cho ngày thứ Hai, thân mến gửi bởi chị tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Ăn xong, Tư Dạ Phong không đưa cô về công ty ngay mà dẫn cô đi dạo phố. Kể từ khi bị Tư Dạ Phong bắt về, đây là lần đầu tiên cô được thoải mái rong chơi trên đường.

Mạc Hân Như kéo Tư Dạ Phong vào chợ nông sản Lâm Hoa, lần trước cô có một lần tới đây cùng tiểu Lục. Hải sản ở đây bán vừa rẻ vừa tươi ngon, lúc đó tiểu Lục mua rất nhiều rồi bọn cô ăn cả tuần trời mới hết, thực sự ngon!

“Bác gái, con tôm hùm này bao nhiêu thế ạ?” Cô chỉ vào con màu tôm màu xám ở trong bể.

“Nó được tính theo cân cháu à, thấy cháu xinh đẹp ngoan ngoãn bác sẽ giảm giá 20%, được không?” Bác bán hàng hiền lành nói.

“Thật yêu bác quá đi, tôm của bác ngon như thế này, cháu thật mong muốn ăn hết đi thôi.”

“Ày, đúng là biết nịnh người khác mà.”, bác bán hàng lắc đầu cười rồi mang con tôm đi cân.

Ngược lại, Tư Dạ Phong đứng gần đó đều thu lại vào mắt tất cả cảnh vừa rồi. Trên khuôn mặt anh tuần khế xuất hiện nụ cười dịu dàng, ánh mắt đen dài híp lại thành đường cong đẹp mắt.

Bàn chân nhấc lên, anh sai bước về phía Mạc Hân Như, trực tiếp ôm lấy eo cô kéo vào lòng.

Mạc Hân Như bị kéo bất ngờ, mắt đã ngã trọn vào lồng ngực rắn chắc mà ấm áp của Tư Dạ Phong.

“Ai nha bảo bối, ai mà ngờ cái miệng nhỏ nhắn của em thật biết nịnh người khác nha.” Tư Dạ Phong cúi xuống, thủ thi vào tai cô.

Bây giờ tư thế của hai người vô cùng ái muội, làm người nào đi qua cũng không nhìn được mà liếc một cái. Cô còn nghe thấy tiếng tràn đầy ghen tỵ của mấy cô nữ sinh, còn tiếng nói tràn đầy ngưỡng mộ đối với cô.

Mặt Mạc Hân Như giờ đã đỏ ửng một mảng, cô ngại ngùng thoát ra khỏi lồng ngực của Tư Dạ Phong, nhưng cánh vùng vẫy, anh lại càng ôm chặt cô!

Tới khi bác bán hàng quay lại, Tư Dạ Phong vẫn chưa thêm bỏ cô ra, làm cho bác cười không thôi.

“Các cháu thật là đẹp đôi nha, bây giờ mấy cặp đôi trẻ đâu còn biết tự đi mua đồ về nấu ăn với nhau, chỉ có đi ăn ngoài hàng thôi. Đây, tôm của các cháu đây, đem về nấu với bơ là ngon nhất đó.”, xong bác đưa con tôm đã được bọc trong túi giấy cho cô.

Mạc Hân Như nhanh chóng đẩy mạnh Tư Dạ Phong ra, nhận lấy túi giấy rồi đỏ mặt bỏ đi tiếp. Tư Dạ Phong cười nhẹ một tiếng, rút ví ra trả tiền, không quên cảm ơn bác bán hàng.

Mạc Hân Như cùng Tư Dạ Phong đi vòng quanh chợ nông sản mấy vòng rồi mới ra khỏi đó. Hiện tại đã là 11 giờ trưa nên trời bắt đầu nắng gắt, trên khuôn mặt trắng nõn hồng hào sớm xuất hiện vài giọt mồ hôi. Cô khó chịu đứng sau lưng Tư Dạ Phong, may thay, dáng người cao lớn của anh đủ để che khuất ánh nắng chói chang, làm cô hết sức thoải mái.

Tư Dạ Phong không thấy người vốn đi cạnh mình đâu, định xoay người tìm thì tự nhiên bị bàn tay nhỏ bé nào đó giữ chặt tay áo, làm anh muốn quay lại cũng không được.

“Anh đứng yên đi, nắng muốn chết đi được à.” Mạc Hân Như meo meo nói.

(xưng anh - tôi mình thấy hơi cứng, chuyển thành anh - em nhé.)

Môi mông Tư Dạ Phong cong thành hình lưỡi liềm, nói thực từ khi có bảo bối bên cạnh, anh cười nhiều hơn, rất nhiều là đằng khác, đến bác quản gia Lâm còn nhận thấy được rõ ràng sự chuyển biến này.

“Vậy em muốn anh đứng đây che nắng cho em cả ngày sao? Chẳng bằng em cho anh ôm, anh sẽ không để một ánh nắng nào lọt vào đâu.” Anh khẽ đùa.

Mặt cô lập tức đỏ ửng, bàn tay nhỏ nhắn đánh vào tấm lưng rộng lớn,

“Anh đúng là đồ vô liêm sỉ, em chỉ muốn đứng một chút thôi.”, Mạc Hân Như xấu hổ nói.

“Haha, được rồi, vợ anh chỉ muốn đứng một chút, thế vợ anh có muốn uống nước không? Đi cả ngày chắc đã mệt rồi.” Anh cười hỏi.

Mạc Hân Như gật đầu lia lịa, đi bộ lâu như thế, cổ họng cô cũng vì tiêu hao thể lực mà khô rát. Tư Dạ Phong dặn dò cô đứng yên ở đây chờ anh đi mua nước, cô cũng ngoan ngoãn gật đầu lần theo.

Tại sao trong lòng cô lại có cảm giác vô cùng kì quái, đó là ngọt ngào sao? Lần đầu tiên được người khác đem đến cho cảm giác ấm áp, thật thích thú làm sao. Chưa có ai khác ngoài bố mẹ cô quan tâm chăm sóc cô đến như thế này, nói Tư Dạ Phong là người đàn ông tuyệt thế, phụ nữ vây quanh không ít, anh lại hao tổn tâm trí không ít để đi theo cô. Mạc Hân Như ôm lấy hai cánh tay mình nhẹ nhàng xoa, thật là...muốn nó không bao giờ kết thúc.

Bỗng nhiên từ đâu có một cụ già ốm yếu đi tới, cầm lấy tay áo cô run run kéo.

“Cháu gái, cháu có thể giúp đưa ta về nhà không? Hôm nay ta mua nhiều đồ quá, không thể mang hết đi được.” Ông cụ nói rồi chỉ tay vào 3 túi đồ thoát nhìn rất nặng.

Trong lòng cô nổi lên sự do dự, nếu Tư Dạ Phong quay lại mà không thấy cô thì sao? Mà lại ông cụ trông vô cùng đáng thương, bàn tay nhăn nheo cầm lấy cánh tay mịn màng của cô, trông sự khác biệt vô cùng lớn. Cuối cùng, cô rốt cục cũng mỉm cười cầm hai túi đồ lên giúp ông cụ.

Ông cụ dắt cô vào con ngõ tối, tít tận sâu trog đó mới có căn nhà nhỏ xập xệ. Ông mở cửa để cô cầm đồ vào nhà xong còn tốt bụng mời cô ở lại uống trà. Cô liền từ chối ý tốt của ông cụ, không thể để Tư Dạ Phong đi tìm cô được, bằng không anh sẽ rất lo lắng.

Cô đi ra khỏi căn nhà nhỏ, bước chân nhỏ bé cố gắng đi thật nhanh để về chỗ ban nãy. Nhưng vừa ra được nửa ngõ, một đản thanh niên ngậm thuốc lá từ đâu đi ra chặn đường cô.

Mạc Hân Như rùng mình, trong lòng thoáng cảm giác có chuyện không ổn sắp xảy ra. Tên thanh niên tóc đỏ xem chừng là đại ca, tiến lên vuốt ve má cô, làm cô nổi da gà lùi ra phía sau.

“Anh em, trông cô gái này mới non nớt làm sao, da dẻ trắng hồng hào, tưởng tượng xem nếu đặt dưới thân sẽ hại chúng ta muốn bắn đến mức độ nào.” Tên tóc đỏ phun ta từ ngừ tục tũu, hại dạ dày cô truyền đến cái cảm giác buồn nôn.

Cả mấy tên đằng sau cũng đồng thanh hô to đồng tình, tên tóc đỏ được ủng hộ, một bước tiến lên.

“Tránh xa tôi ra!” Cô sợ hãi kêu lên.

Thanh niên không hề để ý gì đến, một tay nhanh nhẹn đi đến xé áo Mạc Hân Như.

Xoẹt

Chiếc áo cô rách làm đôi, lộ ra chiếc bra hồng phấn đang ôm trọn hai núm tuyết tròn đầy. Cô ôm lấy thân mình, lùi ra phía sau, miệng không ngừng thốt lên.

“Tư Dạ Phong! Tư Dạ Phong cứu em!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

“Đụng vào một sợi tóc của cô ấy, cái tay cậu sẽ không còn đâu!” Giọng nói hàn băng lạnh đến thấu xương vang lên, một luồng ám khí từ người Tư Dạ Phong toả ra, bao trùm âm u cả căn ngõ.

Đôi mắt anh biến hoá, con ngươi hơi ngả màu đỏ, y chang như quái thú khát máu vậy! Tư Dạ Phong hơi gồng mình lên, bàn tay nắm chặt lại thành quyền, còn nghe được cả tiếng răng rắc phát ra từ các đốt xương, anh dần đi đến phía bọn thanh niên, mỗi bước chân như muốn làm mặt đất nứt ra vậy.

Bọn thanh niên chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào như vậy cả, vẻ mặt hấn, không khác gì ác ma! Sát khí của hắn ta như muốn làm bọn họ mặt mũi trắng bệch, chân tay rã rời. Khí thế toả ra lấn át bọn thanh niên, đem bọn chúng sợ hãi đến nỗi chạy mất dép, có người còn ngất ra đó.

“Đem bọn chúng về tổng bộ vứt cho Nham Hạo! Nói là chuột bạch tôi mới kiếm được về.” Đôi mắt Tư Dạ Phong lãnh lẽo nhắm thẳng vào đám người dưới đất, chỉ là một lũ thanh niên không lo ăn học mà đi dọa suông! Tốt nhất là tiêu diệt, thật dơ bẩn cho bộ mặt đất nước đi.

Ngay lập tức, năm bảy tốp người áo đen từ đâu xuất hiện, xách lũ người dưới đất lên kéo đi, bọn chúng thật không biết lúc này động phái ai rồi! Động vào Tư Dạ Phong thì không nói, nhưng mà động vào chị dâu, e rằng đến cả gia phả nhà bọn chúng cũng không còn!

Sau khi đám người kia đã đi, ám khí bắt đầu thu hồi lại, Tư Dạ Phong đến bên cạnh Mạc Hân Như, ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt chuyển đau thương rõ rệt. Lúc này không tìm thấy cô, anh vô cùng sợ hãi, tưởng chừng như bị ghen thờ đi vậy, bọn ám vệ đi theo nói rằng cô đi giúp một ông lão, lòng anh nhẹ nhõm hẳn. Nhưng khi đến đây thấy bảo bối bị đám người dơ bẩn đó xé rách áo, bắn thiêu chạm vào người cô, lúc ấy Tư Dạ Phong không chỉ còn là tức giận, mà sẵn sàng giết bọn chúng không toàn thây!

Người thấy mùi hoa oải hương, Mạc Hân Như ngược thấy Tư Dạ Phong đang ôm mình còn bọn kia không còn bóng dáng, cô bỗng vỡ oà ôm chặt lấy anh, bả vai hơi run run.

“Tư Dạ Phong, hức...hức...anh đây rồi.” cô thút thít dựa vào lòng anh khóc.

Tư Dạ Phong ôn nhu vỗ về Mạc Hân Như, cời áo khoác của mình bọc người cô lại rồi ôm ra khỏi căn ngõ, “Lần sau không cho em đi như vậy nữa, thật dọa chết anh mà.” Anh cưng chiều vuốt tóc cô nói.

Mạc Hân Như nằm trong lòng Tư Dạ Phong nghe anh nói vậy mới mỉm cười, gật đầu lia lịa, không, không bao giờ đi nữa. Tư Dạ Phong hài lòng bế Mạc Hân Như lên xe, nhưng cánh tay vẫn không hề buông rời.

Về đến biệt thự oải hương, Tư Dạ Phong nhẹ nhàng thay bộ pyjama hình con cá cho Mạc Hân Như rồi bế người con gái đng say ngủ lên giường, cẩn thận đắp chăn cho xong thom lên má cô một cái, “Bảo bối, anh đi rồi về ngay.”

Tổng bộ Dạ Ảnh, phòng tra tấn

“Aa!!!”

Tên thanh niên tóc đỏ lúc nãy giờ bị treo ngược lên trần nhà, quần áo đồng phục trên người sớm bị lột bỏ, đằng sau, hàng chục người đàn ông áo đen không ngừng cầm roi sắt quật vào người cậu ta. Mỗi một lần vung roi xuống là một lần máu theo đường vết thương mà chảy xuống, ướt đỏ cả một mảng sàn nhà lạnh băng.

Bên cạnh, có hai người cứ cầm xô chanh và muối đứng bên cạnh, cứ một lần cậu thanh niên bị roi quật là họ lại lấy chanh và muối xát lên, khiến đau đớn tăng lên gấp bội, tưởng chừng như cậu ta sắp chết vậy.

“Xin...xin các anh buông tha cho tôi...tôi thề sẽ không bao giờ làm như vậy nữa!” Thanh niên tóc đỏ đau đớn hét lên.

Tư Dạ Phong một thân lạnh lẽo bước vào phòng tra tấn, ngược nhìn người đang bị treo ngược thân thể tím tái, dính đầy máu, tuy nhiên, động tác vung roi của những người đàn ông kia không vì Tư Dạ Phong mà dừng lại, mà còn mạnh hơn!

“Mấy tên còn lại thì thế nào?” Tư Dạ Phong hỏi ám vệ đứng bên cạnh, ánh mắt vẫn dán chặt lên cảnh tra tấn khủng khiếp kia.

“Thưa lão đại, cũng không khá hơn là bao. Một người đã bị răn ăn mất hai mắt, người kia thì bị sói gặm hết tay chân rồi.” Ám vệ áo đen thành thực báo cáo, trên mặt không có chút dao động, bởi vì việc này đã quá là quen thuộc với bọn họ rồi.

Tư Dạ Phong ác mà tàn nhẫn thế nào còn không ai biết ư? Huống hồ chỉ là mấy tên nhai ranh rồi việc này? Bọn chúng thực không biết mình đã đụng phải ai!

Anh liếc nhìn đồng hồ, đã 4 giờ rồi, đi tổng bộ về mất một tiếng, chắc lúc đó bảo bối dậy rồi. “Khi nào chết rồi thì vứt cho Bạch Hổ, ngày mai phải đưa thêm nhiều cảnh vệ tới biệt thự, phải thêm mấy người nữa đi bảo vệ bảo bối, nếu có ảy mà xảy ra thêm chuyện gì nữa, người bị treo ở kia sẽ là các cậu đấy!”

Ám vệ vội vã tuân lời, không dám chần chừ mà bắt tay làm việc ngay. Tư Dạ Phong thấy mùi máu tanh rất chướng mũi, nếu cô mà ngửi thấy sẽ không hay, anh nhân nhả đi ra khỏi phòng tra tấn rồi phóng xe qua về biệt thự pải hương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Lúc Tư Dạ Phong về, Mạc Hân Như vẫn còn đang trong giấc ngủ say, mí mắt cô khép chặt lại với nhau, khuôn mặt trắng nõn thoảng về trẻ con khiến người ta muốn ôm chặt vào lòng, đôi môi anh đào nhỏ nhắn mở hờ, làm cho hàm răng ngọc bên trong lúc ẩn lúc hiện. Cánh tay cô vươn qua ôm chặt con Teddy to lớn màu nâu bên cạnh vào lòng, đầu thì gối lên bụng con gấu, trông không khác gì một tiểu công chúa cả. Mái tóc đen nhánh mềm mại hơn cả mây trời ôm lấy khuôn trắng bầu bĩnh, đã thế còn vương một chút nước miếng chảy ra từ khoé miệng.

Tư Dạ Phong cười dịu dàng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Mạc Hân Như, ngón tay thuần dãi chuyển động trên da mặt cô, đầy ôn nhu và sùng nịnh. Anh ghé vào tai cô thì thầm, “Bảo bối, dậy đi thôi.”

Hơi thở nam tính phả lên da, làm Mạc Hân Như bị nhột, cô 'um' một tiếng rồi từ từ mở mắt. Đôi đồng tử sáng ngời hiện ra, cô chớp chớp vài cái, đột nhiên nhận ra người nào đó đang chăm chú nhìn mình. Tư Dạ Phong, không phải ngắm mình suốt khi mình ngủ đó chứ?

Mạc Hân Như chống tay ngồi dậy, bộ đồ pyjama con cá vì thế mà hoàn toàn lộ khỏi chăn, càng làm tăng thêm vẻ trẻ con đáng yêu. Cô bế Teddy đặt nó lên đùi nhìn Tư Dạ Phong, “Anh cứ ngồi đó ngắm em suốt sao?”

Tư Dạ Phong lấy lại hồn, dáng người to lớn đứng dậy, anh cúi người xuống bế cô lên xong sai bước khỏi phòng ngủ. Mạc Hân Như bị ôm đi bất ngờ, cô ôm chặt lấy cổ của Tư Dạ Phong, bên tay vẫn cầm một Teddy to lớn. Anh cứ ngang nhiên bế cô đi xuống nhà, mấy người hầu nữ nhìn thấy thế mới bụm miệng cười trộm, hại cô xấu hổ không thôi. Mạc Hân Như úp mặt vào lồng ngực rắn chắc, nhỏ giọng, “Thả em xuống đi, anh không thấy mộ người đang

chú ý đến ta à?”.

Tư Dạ Phong nghe vậy bỗng cười lớn, “Anh không sợ, cứ để họ nhìn, thế mới khiến cho họ không dám đụng chạm đến em.”

Đi vào bàn ăn, Tư Dạ Phong một thân ngồi xuống đặt Mạc Hân Như trên đùi, mà trên người cô còn ôm Teddy to lớn. Anh nhủ mảy chỉ tay vào con gấu, “Vợ, em bỏ nó ra đi.”

Nào ngờ cô lại càng ôm chặt Teddy hơn, “Nếu muốn em bỏ nó ra anh phải chấp nhận yêu cầu của em, nếu không thì còn lâu.”

Mặt Tư Dạ Phong lập tức đen như đất nồi, anh thở dài một hơi rồi vươn tay ra vén tóc qua đằng sau tai cô, “Vậy em muốn cái gì?”

Mạc Hân Như không khác gì cá gặp nước, vui vẻ nói điều kiện, “Anh phải cho em trở lại trường, em không muốn kết thúc học kì bị đánh dấu nợ môn đầu.”

Tư Dạ Phong bật cười, “Nhưng nếu em muốn quay lại trường thì phải chấp nhận điều kiện của anh.”

Đây gọi là gây ông đập lưng ông sao?

Cái miệng mọng đỏ chu ra như cái mỏ vịt, “Xin mời nói.”

Dáng vẻ dễ thương ấy bỗng khiến Tư Dạ Phong yêu không thôi, anh cắt một miếng thịt bỏ đặt lên trước miệng, Mạc Hân Như thuận theo, há mồm ra ăn trọn miếng thịt, “Nếu em muốn đi, phải chấp nhận có hai vệ sĩ luôn ở bên cạnh, hơn nữa, mỗi khi tan học phải theo anh về đây.”

Sao mà cô lại cảm thấy mình giống như thiếu nữ bị cầm cung vậy chứ? Ừ thì tuy Tư Dạ Phong có tính chiếm hữu rất cao nhưng không nên tước mất sự tự do của cô như vậy!

“Sao vậy? Không đồng ý à?” Tư Dạ Phong dứt thêm một miếng thịt nữa cho cô.

Mạc Hân Như ngay tức khắc gạt đầu lia lịa, trông vô cùng giống búp bê lắc lư. Anh vươn tay ra cầm con Teddy đặt xuống một bên, tay kia giữ chặt không cho cô động, “Vợ, em đẹp như thế này anh không muốn người khác nhòm ngó đến em. Hay là thế này, em có thể mang tiểu Lục đến biệt thự, anh sẽ cho người đưa các em đi chơi mỗi khi em muốn, được không?”.

Cô tò vò về hài lòng đắc ý, vui vẻ cầm đĩa gấp miếng rau trên đĩa ăn, nhưng cô lại dừng lại một lát, nghi ngờ nhìn Tư Dạ Phong, “Anh nói xem, tiểu Lục cô ấy thế nào rồi?”

Ai nha, hoá ra tiểu bạch thỏ lại để ý tới vậy, Tư Dạ Phong cũng không hề giấu diếm, nhẹ nhàng vuốt tóc cô nói, “Khi em ngủ, Thiên Dạ có gọi điện cho anh, để anh xem, cô bạn bé nhỏ của em có học võ đúng không? Hình như rất giỏi là đằng khác.”

Cô gạt đầu, đúng vậy, tiểu Lục học võ từ năm lên 5 rồi, hồi tiểu học có một đứa bắt nạt cô, cuối cùng bị cô ấy xử cho 1 tuần nằm viện.

Tư Dạ Phong dừng lại cười một chút, rồi nói tiếp, “Cô ấy đánh cậu ta thâm tím mắt bên trái, còn cào thêm mắt vệt sau lưng.” Anh nhớ rõ về uy khuất của Lãnh Thiên Dạ khi nói trên điện thoại, cậu ta vốn có thân thủ rất tốt, nay bị hại bởi một cô bé 1m60, lúc đầu anh còn có chút không tin.

Nhưng nghe bảo bối xác nhận vậy, xem ra Lãnh Thiên Dạ gặp phải hổ cái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

“Cái gì? Anh nói thật sao?” Mạc Hân Như há hốc mồm, hai mắt tròn tròn cả lên như hạt nhãn.

Tiểu Lục...sao lại mạnh bạo quá vậy? Tuy Lãnh Thiên Dạ đúng là một tên đào hoa không biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng sao tiểu Lục có thể hạ gục được người như thế?

Thoạt nhìn thì dáng vóc của Lãnh Thiên Dạ và Tư Dạ Phong khá là giống nhau, đều cao lớn và có khí thế uy hiếp người. Nhưng ở Tư Dạ Phong thì lại ẩn nấp một vẻ nguy hiểm khó lường, y như con sói chờ mồi đến rồi xông ra nhấm nháp nó.

Khác với Tư Dạ Phong, Lãnh Thiên Dạ đem cho người ta một cảm giác được bảo vệ bên cạnh, dường như ở trong đôi mắt tro nhạt của anh ta có một vẻ ân cần, chăm sóc cảm động đến khó tả.

“Phải, anh có nhờ Nham Thiên chụp ảnh lại, trông khá thảm hại. Nghe nói sau khi về nhà, Lãnh Thiên Dạ liền thuê một đàn chuyên viên trang điểm giỏi nhất tới.” Tư Dạ Phong gạt đầu nói tiếp.

Mạc Hân Như đứng dậy, ôm Teddy ra khỏi bàn ăn đến bên sofa phòng khách rồi ngồi xuống đăm chiêu suy nghĩ. Rốt cuộc tiểu Lục có sao không ta? Cô ấy rõ ràng chỉ động tay với người bắt nạt mình, vậy có nghĩa Lãnh Thiên Dạ đã khi dễ tiểu Lục sao? Không, không thể được, đáng lẽ anh ta cũng phải đáng mặt quân tử, lần sao mà mới gặp nhau lần đầu đã chí choé được?

Tư Dạ Phong cầm cốc trà đi tới chỗ Mạc Hân Như, anh đặt cốc trà xuống vabafn xong một tay kéo người bên cạnh vào lòng.

“Đừng lo, bạn của em không sao đâu, anh có cho người tới hỏi thăm cô ấy rồi.” Anh ân cần nói.

Mạc Hân Như từ trong lồng ngực của Tư Dạ Phong ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh nói xem, nếu tên Lãnh Thiên Dạ có ghi thù mắc oán trong lòng, đem đồ hết lên người tiểu Lục thì sao?” Cô tò mò hỏi.

Tư Dạ Phong nở nụ cười yêu nghiệt, bàn tay to lớn thô ráp chạm vào sợi tóc mềm mại khẽ vuốt, “Em đừng lo, cậu ta không phải người như vậy, tiểu Lục chắc chắn sẽ không sao đâu.”

“Ai mà biết được chứ? Cẩn thận không anh ta lại bắt nạt tiểu Lục không bằng.” Mạc Hân Như bĩu môi nói.

Đứng trước dáng vẻ đáng yêu của Mạc Hân Như, Tư Dạ Phong chỉ biết cười ngót không thôi, “Nếu cậu ấy làm thế, anh sẽ bắt cậu ta quỳ xuống xin lỗi tiểu Lục, được không?”

Mạc Hân Như hài lòng, một tay nắm lấy cổ tay của Tư Dạ Phong móc ghẹo, “Nha, anh hứa rồi đấy, thất hứa làm trướng thôi.”

Tư Dạ Phong dịu dàng gạt đầu, bảo bối quá là đáng yêu, bảo sao ai cũng yêu cô là vậy.

Sau đó, Tư Dạ Phong để Mạc Hân Như dựa vào lòng mình xem tivi, còn anh thì cầm máy tính kiểm tra số liệu thống kê của công ty. Mạc Hân Như vừa gặm táo vừa xem tivi bỗng hét 'A!' một tiếng, quả táo trên tay cô rơi bộp xuống đất, Tư Dạ Phong ngooif bên cạnh tường cô gấp chuyện gì, vội bỏ máy xuống đến kiểm tra người cô. Không vết xây xước gì hết, anh mới thở nhẹ ra một hơi.

“Bảo bối, em hét cái gì vậy?” Tư Dạ Phong ôm Mạc Hân Như vào lòng, khẽ vỗ về cô như đang dỗ em bé.

Mạc Hân Như run run chỉ tay lên màn hình tivi, anh theo hướng tay cô chỉ ngược lên, bỗng nhiên, trán anh nổi đầy gân xanh, hai mắt đen đại trợn tròn lên, bàn tay anh nắm chặt thành quyền, tên nào, tên nào dám viết ba lằng nhằng như vậy chứ? Trên màn hình tivi hiện nay có bức ảnh Tư Dạ Phong đang đưa Mạc Hân Như đi ăn trưa, lúc anh dùng khăn giấy lau miệng cho cô, vậy mà tên vô danh đó dám viết : Tư Dạ Phong, chủ tịch thân bí của Nhất Thế có tình nhân?

Anh lập tức cầm máy lên gọi cho một người, vừa nhắc máy, người trong điện thoại đã cung kính báo tin, “Thưa lão đại, chúng tôi đang cố gắng hết sức để lần ra kẻ tung tin đồn đó, nhưng mà đây là một tài khoản ảo, hiện nay vẫn chưa tìm được thông tin.”

Anh tức giận quát lên, “TMD! Tìm cho bằng được tên đó rồi xử lý đi, từ mai tôi không muốn thấy tin tức này nữa!” xong anh cúp máy luôn.

Tư Dạ Phong day day thái dương, mi tâm anh nhúu chặt lại trông rất phiền muộn, Mạc Hân Như ngồi bên cạnh thấy anh tức giận như thế đột nhiên ánh mắt trùng xuống có chút trầm buồn. Cô xoay người nằm xuống, đầu gối lên đùi sẵn chắc, còn tay thì ôm chặt ngang bụng anh. Đột nhiên cô thút thút hỏi, “Tư Dạ Phong, em có phải tình nhân của anh như họ nói không?”

Tư Dạ Phong nghe câu này đột nhiên lửa giận tăng lên gấp đôi, anh nắm chặt lấy bả vai Mạc Hân Như, nổ chảnh như đinh đóng cột, “Em nghe rõ đây, em là vợ anh, là người vợ danh ngôn chính thuận của anh. Mặc kệ cho bọn họ nói gì hay viết gì, việc em là vợ anh sẽ mãi mãi không đổi, nên em không bao giờ được nói những lời này nữa, được không?”

Hạt nước mắt tròn như trân châu tí tách rơi xuống trên bầu mặt trắng hồng, cô bất giác hôn lên môi anh một cái rồi ra sức gạt đầu, Tư Dạ Phong khẳng định như vậy cô mới yên tâm phần nào. Bỗng cô nhận ra, hoá ra mình đã yêu anh mất rồi!

Tư Dạ Phong lần đầu tiên được một người con gái chủ động hôn, hai má có chút nóng, hết như cậu học trò vừa mới hôn trộm bạn gái thời niên thiếu, anh kéo Mạc Hân Như hôn trở lại cô thật sâu.

Một nụ hôn tràn đầy sự ôn nhu, dịu dàng, một nụ hôn không có tính chiếm hữu, chỉ là yêu thương vô bờ bến.

Tới khi Mạc Hân Như cảm thấy mình sắp hết oxy, Tư Dạ Phong mới buông cô ra, ánh mắt đen dài híp lại, ngập tràn sùng nịnh. Cô nằm trên lòng anh nạp lại dưỡng khí, rồi tức giận đánh vào cánh tay to lớn, “Tên đáng ghét, bộ anh định giết em sao?”

Tư Dạ Phong kéo cô ôm chặt vào lòng, chóp mũi anh tuấn đặt trên cổ cô, tham lam mà hít vào hương thơm, “Vợ, anh yêu em nhiều lắm biết không?”

Mạc Hân Như bị nhột, cườ lớn đẩy đầu anh ra làm mất quý, “Ai thèm yêu đồ trướng thối như anh hả?”, Tư Dạ Phong cườ vuron hai tay ra cù hai nách cô, hại cô giãy giụa không yên, còn miệng cứ cười không thôi, “Chỉ có em mới yêu được anh thôi, nghe chưa?”

Trong căn biệt thự to lớn tràn ngập hương thơm của hoa oải hương, có một cặp đôi cứ ôm nhau cười suốt cả ngày, bởi vì họ biết, chính họ đã phải lòng nhau rồi.

Chương 41

“Lão đại, tìm được người tung tin tức rồi ạ.” Một cận vệ cung kính đứng trước mặt Tư Dạ Phong báo cáo.

Tư Dạ Phong đang chăm chú nhìn tài liệu công văn trước mặt thì nghe được tin này, ngay lập tức ngược lên, dáng vẻ hung thần lại xuất hiện, “Nói! Là kẻ nào?”

Cận vệ áo đen nghe được giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương thì trong lòng run sợ, trên đầu sớm có lấm tấm vài giọt mồ hôi rơi tí tách, mỗi khi báo cáo với lão đại là lòng anh không thể đứng yên được, nhưng biết sao được, cả gia đình anh nợ Tư Dạ Phong một mạng, đã thề sống chết với lão đại rồi!

Giọng nói có chút lầy bầy nhưng người cận vệ nhanh chóng che giấu, khôi phục dáng vẻ ban đầu, “Tôi nghĩ...lão đại nên đích thân đến tổng bộ đi ạ.” Cận vệ nói.

Tư Dạ Phong trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi anh phẩy tay với người cận vệ, người kia như được ân xá, không chân chừ mà lui ra ngoài ngay, để lại thư phòng chỉ còn mình Tư Dạ Phong. Rốt cuộc là tên nào chứ? Những chuyện cần anh có mặt thì vô cùng quan trọng, chẳng lẽ, tên tung tin đó là người mà anh biết sao?

Anh lắc đầu cho thần thái ổn định, sau đó một thân trắng kiện ra khỏi thư phòng, sai bước đến phòng ngủ. Mặc Hân Như đang ngồi ở trong đan áo cho Teddy, thấy Tư Dạ Phong vào, cô liền nở nụ cười xong buông len xuống, chạy qua nhảy chồm lên người Tư Dạ Phong rồi bám chặt như gấu Koala.

“Anh vừa đi đâu về vậy?” Khuôn mặt bé nhỏ chôn trong lồng ngực rắn chắc khẽ dụi.

Khoé miệng kêu gọi cậu lên thành đường cong quyến rũ, ánh mắt đen sâu thăm dò đầy hiện lên tràn ngập hình ảnh của cô gái nhỏ cười rạng rỡ. Tay anh chạy dọc theo mái tóc đen tuyền đi xuống, giọng nói nam nhân ấm áp vang lên, “Bảo bối, anh đi có việc một lúc, ở nhà ngoan được không?”

Hai con ngươi to tròn sáng như sao ngược lên, đối thẳng khuôn mặt anh tuần yêu nghiệt, “Cho em gọi tiểu Lục đến đây chơi được không? Ở đây một mình chán muốn chết à.”

Mây rậm của Tư Dạ Phong rướn lên, bảo bối, muốn nhân cơ hội anh đi ra ngoài mà rủ bạn bè đến ư? Ai nga, hoá ra cô còn có thể nghĩ đến người khác nha.

“Được, nhưng có một điều kiện.” Anh gợn ngón trỏ ra nói.

Mặc Hân Như chu cái miệng anh đào, đến cả tiểu Lục cũng vào khu vực cách ly sao? Thế là thế nào chứ? Anh đi có việc, cô mò bạn bè đến chơi là một chuyện hết sức hết sức hợp tình hợp lý mà! Có người nào như Tư Dạ Phong không chứ? Tính chiếm hữu cao đến ngất trời!

“Anh muốn cái gì?” Cuối cùng, Mặc Hân Như đành phải gật đầu đồng thuận với Tư Dạ Phong.

“Anh thích tối nay ăn cơm em làm, yêu cầu này không quá đáng phải không?” Tư Dạ Phong ôm Mặc Hân Như khẽ nghiêng đầu, làm cả thân hình bé nhỏ của cô đều thu hết vào tầm mắt anh.

Nấu cơm sao? Cái này cũng không quá khó, trước khi lên thành phố A, mẹ cô đã chỉ dạy cho vài món đơn giản, xem ra vẫn làm được. Tuy cô có nấu vài lần cho tiểu Lục, nhưng cô gái đó đến cho ăn cả đá vẫn thấy ngon, biết làm sao trình độ của cô có thể chuẩn với khẩu vị Tư Dạ Phong? Ày, xem ra phải cố gắng thật nhiều đây.

Nhận được cái gật đầu từ Mặc Hân Như, trong lòng Tư Dạ Phong rạo rức hẳn lên, cuối cùng bảo bối cũng nấu cho anh ăn, thật đáng yêu nga.

Thật xin lỗi mọi người về sự chậm trễ này, hôm nay mình bị ốm nên chap này độ dài nó giảm sút, mai mình đỡ hơn sẽ đưa chap đặc biệt ngày CN bù cho mọi người nhé, mong cả nhà thông cảm. *cúi đầu* - Lily Phạm Anh

Chương 42

Trụ sở Dạ Ảnh

“Lão đại, thuộc hạ nhốt tên đó trong phòng thẩm vấn chờ lão đại đến.” Một cận vệ cúi đầu nói.

Tư Dạ Phong gạt đầu một cái rồi bắt đầu sải bước đi dọc theo hành lang bằng sắt lạnh băng, ánh mắt thu hẹp lại, che giấu hết cảm xúc, chỉ phát hiện tia nhìn đến rét run người. Khuôn mặt hoàn mỹ đến từng góc cạnh, sống mũi thẳng tắp chạy dọc, môi mỏng quyến rũ khép vào như muốn che giấu đi con dã thú bên trong. Mỗi bước chân anh đặt xuống sàn nhà là một tiếng 'cách' vang lên, mặc dù tưởng chừng rất nhẹ nhàng nhưng lại đem đến cho người khác cái cảm giác rừng mình ớn lạnh.

Cách.

Cửa phòng thẩm vấn được mở ra, Tư Dạ Phong từ từ bước vào trong. Căn phòng được chia làm hai gian và ngăn cách bởi lớp kính dày đặc biệt đến 10cm có thể chịu mọi tác động cho dù có nổ bom vẫn không một mảnh nứt vỡ, nếu người nào mà bị nhốt vào trong, xem ra khó có thể mà ra được.

Tư Dạ Phong nhàn nhã ngồi xuống cái ghế đã đặt trước mặt, ngón tay chuyển động trên thành ghế tựa như đang vẽ tranh, chợt rồi, ngón tay dừng lại, anh ngược vào gian phòng tối om sau lớp kính, khoe miệng cong lên đầy thách thức, con người bắn ra hàng loạt khối băng lạnh lẽo giống sắp nuốt chửng cả người bên trong vậy.

“Ra đây đi, đừng để người khác phải chờ như thế.” Anh nhẹ nhàng nhắc nhở, nhưng biểu hiện trên khuôn mặt khác hoàn toàn, không khác con sói đang vờn mồi vậy!

“Tư Dạ Phong, tao không ngờ địa vị của mày cao sang như vậy, không chỉ là ông chủ Nhất Thế, lại còn lão đại của tổ chức xã hội đen lớn nhất toàn cầu, tao thật lo sợ cho tiểu Như khi cô ấy có thể ngây thơ mà đặt niềm tin vào mày.” Một bóng dáng gầy guộc bước ra khỏi bóng tối, đứng trước đối mặt với Tư Dạ Phong.

Nhìn thấy rõ mặt của kẻ tung tin, Tư Dạ Phong cũng chẳng lấy làm lạ, bắt gặp cái ánh mắt hằn ta nhìn bảo bối ở nhà hàng anh đã thấy khả nghi rồi, bây giờ, con mồi chính thức lộ diện!

“Ồ, mày không cần phải lo cho cô ấy, với thân phận chồng, tao đương nhiên chăm sóc tốt cho tiểu Như, mày cứ an phận mà ngồi trong này đi, bởi mày sẽ chết tại đây!” Đột nhiên tới đây, giọng Tư Dạ Phong gần hẳn lên, hai con ngươi đỏ tròn to, làm người ta có cảm giác đang phải nói chuyện với Diêm Vương!

“Khốn nạn! Tao yêu cô ta 10 năm, kết lại là gì? Mày xuất hiện, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà cướp cô ấy đi! Tư Dạ Phong, hôm nay tao quyết sẽ sống chết với mày!” Thảm Triệt như hoá điên, đôi mắt long sông sọc, hai tay liên tục đập vào cửa kính hét lên.

“Chỉ yêu cô ta mà tao phải giả vờ qua lại với con bạn chó chết kia, hừ, con bạn kia đúng là ngu ngốc, tao không quan tâm đó là hôn thê của Lãnh Thiên Dạ, thử tưởng tượng xem người mình yêu đã trao thân cho tao thì Lãnh tiên sinn sẽ vứt bỏ cô ta thế nào? Haha... Còn về tiểu Như, mày cứ chờ xem, tao sẽ bắt cô ta phải quỳ xuống van cầu tao, đừng lo, tao đương nhiên hàng tháng gửi ảnh cô ta mê muội trên giường cho mày!” Thảm Triệt vừa nói, cái lưỡi vừa liếm gương như thể càn rỡ khuôn mặt của Tư Dạ Phong.

Pằng!

Đầu súng vừa nhả đạn còn lưu lại một khí nóng, viên đạn chần xác găm trên mặt kính rồi 'kình' một tiếng rồi rơi xuống mặt đất, Thảm Triệt thấy mình vẫn an toàn liền giờ giọng cười điên, “Haha, mày thấy chưa? Tao vĩnh viễn bất tử, mày cứ giết tao, tao lại càng cố gắng đoạt lấy Mạc Hân Như từ tay mày, thử nghe thanh âm cô ta rên rỉ khi ta làm cô ta dục tiền dục tử sẽ như nào nhỉ? A..a..a!” Cậu ta mở miệng phát ra những lời dâm dăng.

“Tao vốn dĩ không có ý định giết mày, mà nó sẽ giết mày!” Rồi Tư Dạ Phong chìa súng chỉ ra phía sau Thảm Triệt.

Cậu ta quay lại, đột nhiên nhìn thấy có tới hàng chục con bạch xà đang vươn lưỡi ngấm con mồi, toàn thân nó trắng toát nhưng chỉ có một vài lốm chấm đốm đen.

“Biết đó là gì không? Nhìn ngoài vốn dĩ chỉ là bạch xà bình thường, thuộc hạ của tao đã nâng cấp mới cho loài này, chỉ một phát cắn mày sẽ không chết, nhưng sẽ đau khổ hơn cả chết, cứ từ từ và dần dần, mày sẽ không chịu nổi, tất hơi thở cuối cùng. Khi đó chúng nó sẽ từ từ nhắm nháp mày, cả xương cốt cũng không còn!”.

Tư Dạ Phong đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi căn phòng, để mặc Thảm Triệt la thất thanh, “Tư Dạ Phong! Khốn kiếp! Mày quay lại đây! A!”

Biệt thự hoa oải hương

“Tiểu Như! Chị đây nhớ em đến chết mất thôi! Ra đây hôn cái nào.” Tiểu Lục từ ngoài cửa chạy vào, nhảy bổ lên ghế sofa hôn tới tấp Mạc Hân Như.

“Ai ai chị Lục bỏ em ra, em sắp không thở được rồi.” Mạc Hân Như sắc mặt đỏ ửng cố gắng lấy từng ngụm oxi có thể trong vòng tay của tiểu Lục.

Nhận thấy cô bạn mình sắp mất hết đường khí, tiểu Lục vội vàng bỏ Mạc Hân Như cười xuê xoa, “Xin lỗi nha tiểu Như, do chị đây nhớ cung quá ấy mà, từ khi cung chuyên về đây sống cũng chả thêm gọi điện cho chị một cuộc, hại chị chờ cung mất mất cái xuân xanh rồi nè.”

Mạc Hân Như vớ lấy con Teddy bên cạnh vào lòng, dựa đầu nhỏ nhắn lên người nó, “Đất nước cảm tạ sự hi sinh cao cả của chị Lục, phần em đây sẽ tặng chị một cái chổi lông gà, hoan hô.” rồi cô vỗ vỗ tay tung hô tiểu Lục.

Tiểu Lục nhận thấy mình bị Mạc Hân Như trêu đùa, ra sức đánh vào bả vai cô, “Chết đi, chị đây cho cứng chết, dám chọc chị hả?”

Cứ thế, cả căn biệt thự ngập tràn tiếng nói cười của hai cô gái nhỏ, tưởng chừng như không có thời điểm mà kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

“Thật vậy sao? Tư Dạ Phong thật sự cho cậu đi học lại sao?” tiểu Lục hai con ngươi mở to, ngạc nhiên hỏi.

Cô gật đầu chắc chắn, đương nhiên là có nài nỉ tốn trăm lít nước miếng mới có thể xin được rồi. Mạc Hân Như luôn cảm thấy ở anh có điều gì đó rất đổi đặc biệt : chứng sợ nước nấp! Lần đầu tiên cô xin phép đi học, Tư Dạ Phong đã một mực từ chối, nhất quyết không đồng ý, cả lần thứ hai lần thứ ba đều vậy. Rốt cuộc Mạc Hân Như vừa ôm Teddy, vừa rom róm vài giọt nước mắt, anh ngay lập tức mềm lòng, gật đầu lia lịa cho cô đi học lại.

“Chắc chắn, đại mỹ nhân một tay chị tu dưỡng đây làm sao mà tảng băng đâm chết tàu Titanic không thể tan chảy chứ?” tiểu Lục chân gác lên ghế, tay vỗ ngực đồm độp tự hào nói.

Cô liền bĩu môi, tu dưỡng cái gì vậy? Mạc Hân Như nhớ y nguyên từng ngày bị tiểu Lục sai hết quét dọn đến nấu ăn không khác gì ói cả!

Hân thuyền thêm lúc nữa, tiểu Lục đột nhiên bị giáo sư bên khoa gọi về có đề án cần làm gấp, cho nên một mình Mạc Hân Như ở trong biệt thự oải hương. Bác Lâm quân gia sớm nay đã đi về quê nói rằng cháu trai bác bị ốm, còn người làm thì có nói chuyện họ cũng không dám đáp lại, lạnh băng không khác gì tên chủ nhà.

Nhàm chán vô sự, Mạc Hân Như quyết định đứng dậy ra cánh đồng hoa đằng sau chơi.

Cả một vùng trời màu tím hơi pha chút xanh, rực rỡ đến nỗi kéo cả tâm hồn của người ta hoà quyện vào thì nay, hiện lên một vóc dáng nhỏ bé màu trắng đi qua từng luống hoa. Bàn tay cô gái ấy trắng nõn mịn màng, nhẹ nhàng đặt lên từng bông hoa khẽ vuốt, đoá hoa cũng theo sự chuyển động nhịp nhàng ấy mà đung đưa, mỗi lần lay nhẹ là một lần hương thơm quyến rũ lại toả ra, tham lam quốn chặt lấy người cô gái.

Mạc Hân Như tìm đến gốc cây gần đó ngồi xuống, tay cầm bông màu tím vừa ngắt đào qua đào lại trong lòng bàn tay. Khoảnh khắc người ta nhìn vào đó cũng là lúc ánh mặt trời rơi xuống trên người cô, đem Mạc Hân Như toả sáng hết giống thiên thần được ông trời che chở.

Gâu! Gâu!

Chợt có tiếng chó sủa vang lên, Mạc Hân Như lập tức dừng động tác, cô vội đặt bông hoa xuống thăm cô xnah mướt rồi đứng dậy theo bản năng tới chỗ tiếng kêu. Theo như cô biết khi baba cô dạy, con chó này chắc vẫn còn non, bởi tiếng kêu nó không có lớn cho lắm, chỉ hơi âm ỉ.

Quả nhiên, ra sau bụi cây Mạc Hân Như liền tìm thấy một con chó nhỏ nằm ư ừ kêu dưới đất. Toàn thân nó sáng bạc, phần đuôi có hơi pha đen tuyền, cặp mắt nó xanh biếc, trông rất giống chó săn. Cô tiến lại gần, con chó nhưng thế vẫn nằm bất động, cho tới khi cô ngồi xuống hẳn bên cạnh nó.

Chân phải đằng sau nó hơi vẹo về phía trước, hẳn là gãy xương rồi! Mạc Hân Như hơi nâng nhẹ chân đó lên, con chó lập tức có phản ứng sủa hai tiếng, nhưng vẫn để yên cho cô xem. Đúng là gãy xương thật rồi.

“Mày chịu một lúc nhé, tao bê mày vào nhà chữa trị.” rồi cô ôm con chó lên chạy như bay vào biệt thự

Đám người hầu nhìn Mạc Hân Như ôm con chó trong lòng, nhất thời hoảng sợ vì sợ nó làm bẩn cô. Nhưng nghe cô nói đi tìm bác sĩ thú y, bọn họ không dám hai lời mà đi tìm bác sĩ ngay. Mạc Hân Như đặt con chó nhỏ lên đệm, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó.

“Mày đừng lo nga, chân mày rất nhanh khỏi thôi, yên tâm đi.”

Khoảng chừng mười lăm phút sau, nữ bác sĩ mặc áo blouse cầm cặp xách đen đi tới, nhẹ nhàng mỉm cười với cô rồi bắt đầu khám cho con chó. Động tác nữ bác sĩ rất thành thực, chỉ lúc sau đôi chân bị thương đã được quấn băng gạc màu trắng gọn gàng.

Cô ấy cất đồ nghề vào trong túi, rồi lấy ra tờ giấy đưa cho Mạc Hân Như, “Nó chỉ bị rạn xương thôi, không nặng lắm đâu. Cô cứ hàng ngày đều đặn cho nó ăn uống đầy đủ và bôi thuốc thì khoảng một tuần sau là cậu bé có thể đi chạy nhảy như bình thường.”

“Nó là con đực sao?” Cô ngạc nhiên.

Vị bác sĩ nhìn không được liền hơi cười hất ra nhưng vẫn cố kiểm chế, “Vậy chị nghĩ nó là con cái sao? Đảm bảo là đực 100%”

Thấy mình hơi vấn đề vô cùng nực cười, Mạc Hân Như hơi xấu hổ cúi thấp đầu, “Hi hi, cảm ơn bác sĩ nhiều. À phải rồi, bác sĩ tên gì thế, tôi nhất định phải trả ơn bác sĩ.”

Nữ bác sĩ vươn tay ra, không khách khí nói, “Xin chào chị dâu, tôi tên là An An, tôi chắc chị đã gặp chồng tôi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

CẢNH BÁO!

Do truyện 'Ông xã ác ma của tôi' của tác giả Mao Miểu Miểu có dính líu tới bản quyền nên mình sẽ không post truyện này nữa! Hiện tại xin các bạn đọc thứ lỗi.

“Thật vậy sao? Tư Dạ Phong thật sự cho cậu đi học lại sao?” tiểu Lục hai con ngươi mở to, ngạc nhiên hỏi.

Cô gật đầu chắc chắn, đương nhiên là có nài nỉ tốn trăm lít nước miếng mới có thể xin được rồi. Mạc Hân Như luôn cảm thấy ở anh có điều gì đó rất đổi đặc biệt: chứng sợ nước mắt! Lần đầu tiên cô xin phép đi học, Tư Dạ Phong đã một mực từ chối, nhất quyết không đồng ý, cả lần thứ hai lần thứ ba đều vậy. Rốt cuộc Mạc Hân Như vừa ôm Teddy, vừa rom róm vài giọt nước mắt, anh ngay lập tức mềm lòng, gật đầu lia lịa cho cô đi học lại.

“Chắc chắn, đại mỹ nhân một tay chị tu dưỡng đây làm sao mà tảng băng đâm chết tàu Titanic không thể tan chảy chứ?” tiểu Lục chân gác lên ghế, tay vỗ ngực đôm đốp tự hào nói.

Cô liền bĩu môi, tu dưỡng cái gì vậy? Mạc Hân Như nhớ y nguyên từng ngày bị tiểu Lục sai hết quét dọn đến nấu ăn không khác gì oín cả!

Hân thuyền thêm lúc nữa, tiểu Lục đột nhiên bị giáo sư bên khoa gọi về có đề án cần làm gấp, cho nên một mình Mạc Hân Như ở trong biệt thự oải hương. Bác Lâm quản gia sớm nay đã đi về quê nói rằng cháu trai bác bị ốm, còn người làm thì có nói chuyện họ cũng không dám đáp lại, lạnh băng không khác gì tên chủ nhà.

Nhằm chán vô sự, Mạc Hân Như quyết định đứng dậy ra cánh đồng hoa đằng sau chơi.

Cả một vùng trời màu tím hơi pha chút xanh, rực rỡ đến nỗi kéo cả tâm hồn của người ta hoà quyện vào thì nay, hiện lên một vóc dáng nhỏ bé màu trắng đi qua từng luống hoa. Bàn tay cô gái ấy trắng nõn mịn màng, nhẹ nhàng đặt lên từng bông hoa khẽ vuốt, đoá hoa cũng theo sự chuyển động nhịp nhàng ấy mà đung đưa, mỗi lần lay nhẹ là một lần hương thơm quyến rũ lại toả ra, tham lam quấn chặt lấy người cô gái.

Mạc Hân Như tìm đến gốc cây gần đó ngồi xuống, tay cầm bông màu tím vừa ngắt đào qua đào lại trong lòng bàn tay. Khoảnh khắc người ta nhìn vào đó cũng là lúc ánh mặt trời rơi xuống trên người cô, đem Mạc Hân Như toả sáng hết giống thiên thần được ông trời che chở.

Gâu! Gâu!

Chợt có tiếng chó sủa vang lên, Mạc Hân Như lập tức dừng động tác, cô vội đặt bông hoa xuống thăm có xnah mướt rồi đứng dậy theo bản năng tới chỗ tiếng kêu. Theo như cô biết khi baba cô dạy, con chó này chắc vẫn còn non, bởi tiếng kêu nó không có lớn cho lắm, chỉ hơi âm ỉ.

Quả nhiên, ra sau bụi cây Mạc Hân Như liền tìm thấy một con chó nhỏ nằm ư ừ kêu dưới đất. Toàn thân nó sáng bạc, phần đuôi có hơi pha đen tuyền, cặp mắt nó xanh biếc, trông rất giống chó săn. Cô tiến lại gần, con chó nhưng thế vẫn nằm bất động, cho tới khi cô ngồi xuống hẳn bên cạnh nó.

Chân phải đằng sau nó hơi vẹo về phía trước, hẳn là gãy xương rồi! Mạc Hân Như hơi nâng nhẹ chân đó lên, con chó lập tức có phản ứng sủa hai tiếng, nhưng vẫn để yên cho cô xem. Đúng là gãy xương thật rồi.

“Mày chịu một lúc nhé, tao bế mày vào nhà chữa trị.” rồi cô ôm con chó lên chạy như bay vào biệt thự

Đám người hầu nhìn Mạc Hân Như ôm con chó trong lòng, nhất thời hoảng sợ vì sợ nó làm bẩn cô. Nhưng nghe cô nói đi tìm bác sĩ thú y, bọn họ không dám hai lời mà đi tìm bác sĩ ngay. Mạc Hân Như đặt con chó nhỏ lên đệm, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó.

“Mày đừng lo nga, chân mày rất nhanh khỏi thôi, yên tâm đi.”

Khoảng chừng mười lăm phút sau, nữ bác sĩ mặc áo blouse cầm cặp xách đen đi tới, nhẹ nhàng mỉm cười với cô rồi bắt đầu khám cho con chó. Động tác nữ bác sĩ rất thành thực, chỉ lúc sau đôi chân bị thương đã được quấn băng gạc màu trắng gọn gàng.

Cô ấy cất đồ nghề vào trong túi, rồi lấy ra tờ giấy đưa cho Mạc Hân Như, “Nó chỉ bị rạn xương thôi, không nặng lắm đâu. Cô cứ hàng ngày đều đặn

cho nó ăn uống đầy đủ và bôi thuốc thì khoảng một tuần sau là cậu bé có thể đi chạy nhảy như bình thường.”

“Nó là con đực sao?” Cô ngạc nhiên.

Vị bác sĩ nhìn không được liền hơi cười hất ra nhưng vẫn cố kiềm chế, “Vậy chị nghĩ nó là con cái sao? Đảm bảo là đực 100%”

Thấy mình hỏi vấn đề vô cùng nực cười, Mạc Hân Như hơi xấu hổ cúi thấp đầu, “Hi hi, cảm ơn bác sĩ nhiều. À phải rồi, bác sĩ tên gì thế, tôi nhất định phải trả ơn bác sĩ.”

Nữ bác sĩ vươn tay ra, không khách khí nói, “Xin chào chị dâu, tôi tên là An An, tôi chắc chị đã gặp chồng tôi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Mạc Hân Như ngạc nhiên tới nỗi không ngấm được mồm, ai ngờ đại tỷ cô luôn ngưỡng mộ lại ở trước mặt mình chứ? Tuy cô chỉ nghe Tư Dạ Phong kể về chị An An trong thoáng chốc, cộng thêm ấn tượng khi được người khác kể lại, Mạc Hân Như cô rất bội phục chị ấy, tỷ tỷ giống như một nữ ma vương vậy!

“Thật sao?! Chị An An, em rất hâm mộ chị!”

Cô ngạc nhiên, không ngờ mình cũng có fan, hơn nữa, lại còn chính là cô vợ bé nhỏ mà Tư Dạ Phong bắt cóc về nữa.

“Được cô khen vậy, tôi xin nhận. Phải rồi, bé cún không được chạy nhảy trong vòng 1 tháng, cô tốt nhất nên chơi với nó cho đỡ buồn chán. Vitamin tôi đã đưa cho người hầu, hằng ngày trước khi ăn cơm phải uống một viên, đừng có quên nhé.” Nói rồi An An đứng dậy, thu dọn đồ đạc cất vào cặp.

“Đội đã, em có thể gọi chị là tỷ tỷ không?”

An An quay lại nhìn Mạc Hân Như, thấy sự đáng yêu và nhẹ nhàng trong mắt cô gái này, bảo sao tảng băng ngàn năm đó không lay chuyển chứ? Riêng cô thôi, cũng thấy Mạc Hân Như thật có cá tính, đem Tư Dạ Phong ép thành khuôn khô như thế, đáng lẽ cô phải gọi cô bé là tỷ tỷ mới đúng.

“Nếu như cô muốn, tôi không có ngại.” Xong An An nhẹ bước ra khỏi cửa.

Mạc Hân Như ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của người đó, cho tới khi chú cún con ư ử rên rì, cô mới kéo hồn trở về.

“Cún con, chị sẽ đặt tên em là Tiểu Xán nhé! Chắc em đói rồi, để chị lấy thức ăn cho em, nằm yên đừng đi đâu đấy.”

Một lúc sau, Tư Dạ Phong lái xe trở về biệt thự oải hương, nghĩ tới việc đầu tiên là nhìn thấy bảo bối, vừa bước tới cửa thì đột nhiên đập vào mắt anh là một con chó nhỏ bản thủ đang lăn lóc trên ghế sofa bọc da trắng muốt anh đã tự tay lựa chọn bên Châu Âu đem về.

Trong chốc lát, mặt anh nhăn nhó biến dạng. Anh tiến tới, lấy khăn tay cầm con chó lên đối diện mặt mình.

“Sao mày lại ở đây?”

Con chó nhỏ chớp chớp mắt nhìn Tư Dạ Phong, cái lưỡi hồng hồng xinh xắn thè ra, vẻ mặt thoải mái hệt như đang được vuốt ve.

“Ây Tư Dạ Phong, anh bỏ Tiểu Xán xuống đi, em ấy còn phải dưỡng sức nữa.”

“Tiểu Xán?” Anh nhíu mày.

Mạc Hân Như đi đến đỡ lấy Tiểu Xán từ tay Tư Dạ Phong đặt nó trở lại trên ghế, rồi đặt bát cơm cho nó ăn.

“Phải, em tìm thấy Tiểu Xán ở đằng sau vườn, thấy nó bị gãy chân nên đưa vào nhà, anh biết không, hôm nay em gặp An An tỷ tỷ rồi, chị ấy đã chữa cho Tiểu Xán đó, tạm thời em ấy sẽ ở đây, đừng lo, em sẽ chăm sóc Tiểu Xán thật cẩn thận.”

Tư Dạ Phong hết nhìn cô rồi quay ra nhìn sinh vật đang nằm trên đệm sofa ăn cơm như ông hoàng, trong lòng anh đột nhiên trào lên cảm giác ghen tuông. Ai mà ngờ anh mất bao lâu để cô chấp nhận, trong khi một con chó gãy chân lại chiếm trọn cảm tính của cô chỉ trong một buổi chiều như thế? Nếu bây giờ anh mà gãy chân, cũng bị vứt ra sau vườn thì sẽ như thế nào?

“Bảo bối, anh với nó, em chọn ai?” Tư Dạ Phong nghiêm túc nhìn cô.

“Ha, đương nhiên là Tiểu Xán rồi.”

Đột nhiên, cả một bầu trời giông bão ập tới trên đầu anh, ánh mắt u ám không nói nên lời.

“Hân Như, em quan tâm một con chó hơn anh, Tiểu Xán gì chứ? Anh đây này, Tiểu Phong đây này!”

Gửi lời xin lỗi chân thành tới các bạn độc giả, truyện ' Ông xã ác ma của tôi' của tác giả Mao Miểu Miểu thật sự không bị drop, lí do là acc chủ của bọn mình bị hack, tới giờ mới lấy lại được nên thời gian ra chap mới bây giờ sẽ không có lịch cụ thể, nếu các bạn có thể kiên nhẫn thì bọn mình rất cảm kích, còn nếu không được thì cũng mong bạn thông cảm cho. Chân thành xin lỗi!

Thân,

Eidtor.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tiểu Phong gì chứ? Anh ta mà bé sao?.....

“Tur Dạ Phong, anh nói vậy là có ý gì?” Cô lườm nguýt anh.

“Vợ, anh là chồng em, em có trách nhiệm phải quan tâm anh, còn Tiểu Xán gì đó, vứt nó đi.”

Mạc Hân Như tức đến nổi mặt đỏ tới mang tai, vợ chồng gì hả? Nếu anh không lừa gạt cô kí cái giấy vợ vẫn đó thì đâu có đến mức này! Tur Dạ Phong, anh đừng có được nước mà lấn tới chứ!

“Vợ chồng cái gì? Anh lừa em, bắt cóc em, đã thế còn thừa cơ em say mà gạt em kí giấy chứng nhận kết hôn, anh còn dám đòi em phải có trách nhiệm với anh ư?!”

Tur Dạ Phong ngạc nhiên vì lần đầu bị quát, có phải các ông chồng hay có cảm giác thế này không? Nhưng dù có lừa cô, bắt cóc cô thì ít ra cô vẫn yên lành không có vết xước nào đầy thoi, mình có làm gì sai đâu?

“Đi nào Tiểu Xán, mình lên phòng thôi, thật hết chịu nổi mà.”

Một người một chó lẻo đẻo đi theo nhau lên cầu thang, để lại Tur Dạ Phong ngơ ngác ngồi trên ghế sofa. Anh bực bội tháo cà vạt trên cổ ném xuống sàn, lôi máy điện thoại ra gọi.

“Lãnh Thiên Dạ, làm sao để đỡ dành con gái hả?!”

Lãnh Thiên Dạ ở đầu dây bên kia nghe được câu này suýt nữa phun hết cà phê vừa yoongs lên tài liệu công ty. Không ngờ ông trời cũng cho anh ngày hôm nay, ngày mà Tur Dạ Phong tìm tới cửa cầu xin.

“Này này, cậu hỏi tôi hay quát tôi đấy?”

Anh hừ một tiếng, “Cậu có trả lời câu hỏi của tôi không?”

“Haha, tôi không nghĩ một vị tổng giám đốc cao thượng, nổi tiếng với vẻ ngoài lạnh lẽo lại bại dưới tay một cô nhóc sinh viên năm thứ nhất, cậu làm tôi thật phải suy ngẫm lại về danh dự của người đàn ông.”

Tur Dạ Phong suýt nữa bóp nát cái điện thoại, những vẫn phải bình tĩnh thở đều ngăn không cho bản thân xông tới bóp chết cậu ta, “Lãnh Thiên Dạ, cậu đừng có ba hoa nữa, nói cho tôi cách nhanh lên, nếu thành công sẽ cho cậu nghỉ làm tháng này, và...vẫn được nhận lương.”

“Cậu nói thật chứ? Được rồi, chỉ cách cho cậu, bây giờ nghĩ em đâu là một người khác đi, chà hạn là tình nhân của cậu đi, nếu cô ấy tức thì cậu sẽ làm gì?”

Anh không ngần ngại trả lời luôn, “Vứt cho Bạch Hồ ăn, nếu chỉ làm tình nhân thì không cần phí lời làm gì.”

“Chẳng lẽ cậu thực sự định vứt em đâu cho Bạch Hồ đấy à?!”

“Đương nhiên không, cô ấy là vợ tôi, không phải tình nhân.”

Lãnh Thiên Dạ giận quá, liền quát thét, “Tặng hoa, socola, hát cho cô ấy một bài,...làm gì cũng được, để cho tôi một ngày yên ổn đi!”

Nói rồi anh liền đập máy luôn, Tư Dạ Phong, cậu làm tôi tức chết mà! Vợ chứ không phải tình nhân, vợ chứ không phải tình nhân, con mẹ nó, làm như không ai biết cậu lừa cô ấy y!

Aizz, thật mất hết hứng mà làm việc! Lãnh Thiên Dạ hít một hơi thật sâu, đừng lo, tháng này mày sẽ được nghỉ mà, bình tĩnh đi. Anh cầm quyền lịch lên, ngay trong phút chốc, cả thân thể bỗng hoá đá.

“Con mẹ nó! Tư Dạ Phong! Nghỉ cái gì chứ! Hôm nay đã là cuối tháng rồi, cậu muốn làm tôi tức chết phải không?!”

Bên kia, Tư Dạ Phong nghe lời khuyên của Lãnh Thiên Dạ, lập tức đứng dậy đi ra sau vườn ngắt một khóm hoa thật to ôm vào nhà. Bác quản gia và người hầu nhìn cảnh này được một phen hú hồn, ai ngờ thiếu gia lại tự tay đi hái hoa chứ, hơn nữa còn gói cẩn thận thắt nơ đáng hoàng. Thiếu phu nhân, người đứng là có phúc!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Sáng hôm sau, Mạc Hân Như vừa mở mắt liền cảm thấy toàn thân đau nhức khó chịu, xương sống như bị chặt ra từng mảnh vụn. Cô ngó ngang xung quanh lập tức thấy Tư Dạ Phong đang an nhàn ngồi ghế đọc sách cách đó không xa, dáng vẻ trông hết sức bình thản.

Cô nhắm mắt lại, làm bầm oán thầm anh. Đồ khốn khiếp, đồ đáng ghét, anh đi chết đi, xuống uống trà với Diêm Vương đừng bao giờ quay lại đây nữa, tôi không bao giờ nhìn thấy mặt anh nữa thì càng tốt, nằm dưới mồ mãi mãi cũng được.

“Em muốn anh chết đến vậy sao?” Tư Dạ Phong nghi hoặc đứng lên bước về phía cô.

Mạc Hân Như cầm nín ngay tức khắc, nửa lời cũng không dám hé. Quái lạ, sao thánh giác anh ta lại nhạy đến như vậy chứ?

“Có muốn anh đỡ em dậy không?”

Cô lạnh lùng hất tay anh ra, kiên quyết ngồi dậy, “Không cần, tự em đứng được.”

Nhưng ngay trong giây tiếp theo, Mạc Hân Như vô cùng hối hận vì lời nói của mình. Cô vừa đặt chân xuống đất, hạ thân liền truyền đến cảm giác đau đớn, làm cô không hên mà ngã soài ra đất.

Tư Dạ Phong lắc đầu một cái, cúi người xuống bế bổng cô lên, “Hừ, em xem em tự đứng được cơ đấy.”

Cô cắn chặt môi, dụi đầu vào lồng ngực anh như con mèo nhỏ.

Anh mang cô ra khỏi phòng đi xuống nhà. Tư Dạ Phong đặt Mạc Hân Như ngồi trên đùi mình, rồi quay ra nhẹ nhàng nói với người hầu, “Cô nấu chút gì cho cô ấy ăn, cô ấy chưa ăn một ngày nay rồi, nhớ nấu món có dinh dưỡng một chút.”

Mạc Hân Như tròn tròn mắt, nghi ngờ hỏi anh, “Em đã ngủ một ngày sao?!”

“Chính xác là một ngày rưỡi”. Rồi anh hơi lườm cô, “Nhẹ thì đã nhẹ hết sức rồi, vậy mà lại bất tỉnh lâu như vậy, hại anh chờ em lâu muốn chết.”

Trên mặt cô lập tức xuất hiện một tầng mây hồng, miệng há hê muốn nói gì đó nhưng không cất nên lời, chỉ biết ngơ ngác nhìn anh. Anh gọi cái đó mà nhẹ ư? Lúc đó thân thể em như muốn nứt toác ra rồi, nhẹ cái kiểu gì không biết.

Chợt, cô nhớ ra một điều.

“Uhm...Tư Dạ Phong, mai em có thể đi học rồi chứ?”

“Không cần, anh đã làm thủ tục tốt nghiệp cho em rồi.” Tư Dạ Phong bình thản nhấp một ngụm nước.

Hả?

Điều đó có thể xảy ra sao?

“Anh là một cổ đông của trường đại học, hôm trước có nhờ thầy hiệu trưởng cho em xét tốt nghiệp, sau này không cần đến trường nữa.”

Mạc Hân Như khóc không ra nước mắt, tại sao chứ? Tại sao anh lại không cho cô đi học chứ? Muốn giam cầm cô ở cái biệt thự này mãi sao? Muốn biến cô thành đồ chơi ư?!

“Bảo bối, không cần nuôi tiếc làm gì, anh sẽ cho em đi làm việc bên ngoài, không bao giờ cản trở công việc của em.”

Cô hờn dỗi, quay ngoắt đi không thèm nhìn anh.

Tư Dạ Phong tức giận không vui, tay nắm lấy cằm cô quay ra đối diện với mình, đột ngột phát hiện khoé mắt cô hơi ửng đỏ.

“Như thế nào mà khóc?” Anh nhíu mày.

Cô đánh anh, tuy rất nhẹ nhưng anh vẫn thấy đau, đau ở trong lòng. Mạc Hân Như cắn chặt môi, cố không để cho nước mắt rơi. Anh là gì chứ? Là người đàn ông bá đạo tự đứng nhảy vào cuộc đời cô, bắt cóc, lừa gạt cô về làm vợ anh, xong lại bắt nạt, ức hiếp cô trên giường, cuối cùng bây giờ tước mất cơ hội được đi học của cô, nói xem, đây là mối lương duyên hay nghiệt duyên?

“Không khóc, anh ghét nhất nhìn thấy nước mắt, quá yếu ớt.” Anh nhẹ nhàng vuốt má cô.

“Huhu...sao anh lại làm thế chứ? Anh không cho em đi học...thì muốn em làm gì...hức hức...em ghét anh, ghét anh! Em...không muốn nhìn thấy anh nữa!” Nước mắt cô không kìm được, theo dòng mà chảy xuống, lăn dài trên hai gò má.

Chỉ vì chuyện này ư? Cô khóc vì không được đi học sao?

“Kết hôn thì đã làm rồi, giường cũng lên rồi, bây giờ em muốn như nào? Nếu em không muốn ra ngoài làm việc thì tốt nhất cứ ở đây, sinh con đẻ cái cho anh, nửa bước cũng không cho em rời khỏi nơi này, tùy em chọn.” Tư Dạ Phong có chút tức giận trong lòng, không chịu được liền nghiêm túc cảnh báo cô.

Cô nức nở một hồi, cuối cùng mới bình tâm lại, nghiêm túc nhìn anh, “Em muốn đi làm.”

Anh mỉm cười, vuốt nhẹ lọn tóc mềm mại rồi bụm lên gương mặt cô, “Có phải thế là ngoan hơn không? Nói anh nghe, em muốn làm việc gì?”

Mạc Hân Như suy ngẫm mãi không ra được, đành lí nhí trả lời, “Em vẫn chưa biết, chắc là tìm được việc gì thì làm việc đó thôi.”

“Hừ, sáng mai theo anh đến công ty.” Anh bỏ lại một câu rồi đứng dậy nghe điện thoại.

Cô ngơ ngác, vậy là mình tìm được việc rồi ư?

*

“Dạ, tôi nghĩ kĩ rồi.” Anh nói.

Lãnh Thiên Dạ ở đầu dây bên kia vẫn còn đang ngủ, nghe Tư Dạ Phong nói thế mới ngái ngủ hỏi lại, “Cậu nghĩ cái gì?”

“Có lẽ...tôi không muốn ở trong giới hắc đạo nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Nghe xong câu nói của Tư Dạ Phong, Lãnh Thiên Dạ tí nữa thì bay xuống giường, cậu ta nói gì cơ chứ?! Tên đó định làm giống y hệt Bạch Nhiếp Nam năm đó sao?

Lâu về trước, Bạch Nhiếp Nam cũng từ một người lãnh đạo trong Dạ Ảnh biến thành cảnh sát trưởng bảo vệ dân chúng chỉ vì gặp được Mã Y Kiều. Giờ đây, Tư Dạ Phong muốn rút, nói ra là vì Mạc Hân Như đi?

“Này Phong, cậu suy nghĩ kĩ lưỡng rồi đấy chứ? Cậu định bảo tôi phải làm sao bây giờ hả? Bạch Nhiếp Nam, tên bác sĩ bị vợ quân kia, giờ đến cậu, mọi người đi hết thì tôi biết làm gì? Hay bây giờ cậu bảo một cô gái đến cuốn tôi đi nốt đi, các cậu rút hết rồi tôi cũng chả thiết ở lại làm gì.”

Tư Dạ Phong thở dài, nói tiếp, “Tôi không muốn cô ấy nhìn thấy vẻ căm sùng bấn người của tôi, bây giờ tôi chỉ muốn quay về cuộc sống thường ngày như những người bình thường khác, đi làm, lấy vợ, sinh con, sống đến già rồi chết đi. Thù hận trong lòng, theo thời gian cũng đã mờ nhạt đi. Nếu năm đó không phải tôi vì nông nổi lập ra Dạ Ảnh thì bây giờ các cậu đã có được một cuộc sống bình thường rồi, đôi khi, tôi cảm thấy thật tội lỗi vì đã lôi cậu vào chuyện này.”

“Sao cậu không nói câu đó từ trước đi chứ? Này Tư Dạ Phong, chả phải làm bang chủ Dạ Ảnh là một phần cuộc sống của cậu sao? Cả tôi cũng thế đây này. Nếu để lại cả bang cho tôi, cậu bảo tôi biết làm như thế nào?”

Tư Dạ Phong không nói gì khác ngoài ba chữ, “Tôi xin lỗi.”

Lãnh Thiên Dạ thật muốn đập đầu vào tường tự tử mà! Xin lỗi cái con mẹ gì chứ?!

Anh cố gắng bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu nhìn vào điện thoại, “Vậy thì cậu với tôi, chúng ta làm một vụ cuối cùng, sau đó cậu có muốn gì hay làm gì tôi đều không can thiệp, được không?”

Tư Dạ Phong do dự quay lại nhìn Mạc Hân Như trong phòng ăn, nhưng nghĩ đến tổn thất mình làm ra, lại gật đầu đồng ý, “Được, tôi sẽ làm”

“Tốt, gọi thêm cả hai người kia nữa, tôi không muốn chết chỉ với mỗi mình cậu đâu.”

Anh cười rồi cúp máy điện thoại.

Tư Dạ Phong đi vào phòng ăn ngồi bên cạnh Mạc Hân Như. Anh đột nhiên vươn tay ra ôm lấy cô vào lòng, giọng nói hết sức ôn nhu, sủng nịnh, “Bảo bối, anh yêu em.”

Mạc Hân Như cảm thấy đánh nhẹ vào đầu Tư Dạ Phong, “Anh nói câu này mấy lần rồi, không cần nhắc lại đâu.”

Mặt này anh bỗng trở nên cau có khó nhìn, mi tâm nhíu chặt lại, thể hiện tình cảm với cô khó đến thế ư? Rõ ràng đọc trên mạng nói chỉ cần nói yêu nhau mỗi ngày thì độ thân mật sẽ tăng dần theo ngày, chẳng lẽ lời nói đó là bịa đặt?

Bàn tay anh ôm trước ngực cô siết chặt lại, “Bảo bối, làm thế nào để gia tăng độ thân mật giữa đôi bên? Hôn em? Ôm em? Ăn em?”

“Này này Tư Dạ Phong, hôm nay anh làm sao thế? Rõ ràng nãy giờ bày ra bộ dạng dọa người mà bây giờ lại hỏi em về vấn đề tình cảm, đúng là con người anh còn khó hiểu hơn cả phụ nữ.”

Tư Dạ Phong đứng dậy bế Mạc Hân Như lên, không hẹn đi ra ngoài cửa nhà. Cô bị anh dọa đến phát sợ, tay cầm đĩa rơi xuống đất, kêu lên một tiếng 'keng!', cả khuôn mặt áp sát vào lồng ngực anh, hai tay vòng qua cổ anh ôm chặt.

Anh đúng là có khiếu làm người khác bất ngờ mà, cứ kiểu này thì có ngày cô bị dọa đến chết mất.

...

Anh đem cô nhét vào xe, đảm bảo cài dây an toàn đầy đủ mới yên tâm ngồi vào vị trí lái, xong không nói một lời mà phóng đi luôn. Mạc Hân Như ngồi trên xe mà lòng cứ bồn chồn, lo lắng nhưng chỉ biết trơ mắt nhìn anh lái xe xa khỏi thành phố A.

“Phong, anh dẫn em đi đâu thế?” Cô thấp thòm hỏi.

“Tôi nơi bí mật của anh.” Anh cười thâm.

Khoảng mười lăm phút sau, chiếc xe dừng bánh ở một biệt thự cổ nơi ngoại ô thành phố. Tuy căn biệt thự không sang trọng như biệt thự oải hương nhưng nó mang đậm chất cổ kính, mộc mạc khiến cô không khỏi bất ngờ.

Ngôi nhà mang theo phong cách Trung Hoa xưa, ở xung quanh bờ tường đều được đóng gỗ một cách kiên cố, vững chắc. Hai bên lối đi phủ đầy một màu xanh của cây bonsai lâu năm cùng sắc tím của cây Tử Đằng đang khoe sắc giữa nắng mùa xuân.

Đây là đâu vậy?

“Nơi này từng là nhà cũ của anh.” Tư Dạ Phong đến bên cạnh cô.

Nhà cũ?

Không lẽ đây chính là nơi anh lớn lên sao?

Anh nắm tay dẫn Mạc Hân Như vào nhà.

Từng đồ vật, mọi góc ngóc như vẫn còn mang hơi thở xưa của con người, ghế sofa, TV, tủ lạnh, mọi thứ đều mang theo một ký ức mà tới nay trong tâm trí anh vẫn in sâu.

Anh nhìn hộp tấm hình con chó nhỏ để trên bàn, nhớ lại quãng thời gian của nhiều năm về trước.

Hồi nhỏ Tư Dạ Phong được cha mẹ gọi là “Tiểu Cầu Cầu” bởi anh rất thích chạy nhảy, cứ ra khỏi tầm mắt của cha mẹ là anh lại tung tăng đi khắp nơi, không một nơi nào trong nhà mà anh không biết cả. Hồi ấy cha mẹ vô cùng sợ mỗi khi anh đi chơi bởi lúc đó nạn bắt cóc trẻ em xảy ra rất nhiều, thế nên có một lần anh phản kháng, đi chơi liên hết một ngày mới trở về, kết quả bị cấm túc một tháng ròng.

Lúc ấy Nhất Thế mới được thành lập bởi cha nên người vô cùng bận bịu, đến tận tối kịt vẫn chưa thấy ông về nên mẹ đành phải tự thân chăm sóc anh. Để thoả mãn cái thú vui chạy nhảy của con trai, bà đưa anh đến khu giải trí lớn nhất thành phố bây giờ. Ở đây chơi vui lắm, tàu lượn siêu tốc, nhà ma, đu quay trên không...Tối lúc sắc trời tối dần, mẹ đưa anh về nhà thì bắt gặp một ông lão bán hộp tắm bên ven đường, thấy thú vị nên mẹ mới đỗ lại, cầm cái hộp tắm hình con chó lên cười với anh, “Tiểu Phong, con thích không?”

Anh thích cực kì, gật đầu lia lịa đòi mẹ mua. Mẹ đưa cho người bán hàng rồi nhờ ông khắc chữ “Tiểu Cầu Cầu”

Cho tới tận hôm nay, ba chữ ấy vẫn hằn in trên hộp tắm, không có dấu hiệu bị phai mờ.

Tư Dạ Phong ôm chặt Mạc Hân Như, ánh mắt mông lung nhìn đến cái tủ lạnh trong bếp.

Đó là một mẫu kí ức anh không bao giờ quên.

Lúc ấy là giữa mùa hè, trời nóng như đổ lửa, Tư Dạ Phong bảy tuổi bị nắng từ cửa sổ chiếu nào tưởng chừng như sắp biến thành thịt nướng. Anh ngồi đây, cố gắng bò xuống dưới nhà tìm kiếm nước lạnh.

Đột nhiên, một ý tưởng thú vị xẹt qua đầu cậu nhóc.

Lúc mẹ anh xuống nhà nấu cơm thì bắt gặp căn bếp bừa bộn không tả, tất cả đồ đạc, nước uống đặt trong tủ lạnh bị lôi ra hết, nằm la liệt trên đất. Mà ở cánh tủ lạnh lại được mở toang ra, có tiếng lục đục phát ra bên trong.

Mẹ anh lò dò cầm cán lăn bột bước tới.

“Tiểu Phong! Con làm gì trong tủ lạnh thế?”

Tư Dạ Phong cả người còi trăn, chỉ mặc một chiếc quần bơi nhỏ, anh mang gói đặt lên kệ để khay đá, máy điện tử để trước mặt, bình thần ngồi trong tủ lạnh chơi game. Bị mẹ bắt gặp, anh sợ hết hồn tí nữa đập đầu vào nắp tủ, meo máo nhìn mẹ.

“Tiểu Phong nóng nên Tiểu Phong chui vào tủ lạnh, ở trong này mát lắm mama à, người có muốn vào không, con để dành chỗ cho hai người đấy.”

Năm phút sau, tiếng khóc thét của cậu con trai vang lên khắp nhà. Ba anh đang kiểm tài liệu công ty nghe thấy tiếng con trai liền vội bỏ đó chạy xuống nhà. Sau khi biết được sự tình, cha gây đầu cầm chiếc chổi lông gà lên, dịu dàng nói với mẹ.

“Em yêu, còn lại cứ để cho anh, em không cần vất vả đâu.”

Kể từ đó, anh không bao giờ dám chui vào tủ lạnh nữa, nếu có bị nóng thì liền đi bơi, bởi sợ đi hai móng anh đã rất đỏ nga!

Nơi này lưu giữ quá nhiều kỷ niệm khiến Tư Dạ Phong không hẹn mà vàng mắt có chút ửng đỏ.

Mạc Hân Như thấy anh xúc động như vậy, trong lòng có đôi chút buồn bã. Cô chưa từng gặp cha mẹ anh, cũng chưa từng quen biết họ, nhưng nhìn dáng vẻ của anh, chắc hẳn đó là một mảng kí ức đau thương?

Bàn tay cô bỗng nhiên nắm chặt lấy tay anh, tuy không to tát mấy, nhưng cũng an ủi được phần nào tâm trạng của anh.

Tư Dạ Phong khịt mũi, quay ra tươi cười với Mạc Hân Như, “Đi lên nhà nào, anh có thứ này muốn cho em xem”

Anh dẫn cô lên tầng hai, đi học theo hành lang của những kỉ niệm, cuối cùng dừng chân trước cửa phòng có gắn hình chiếc xe đua màu đỏ.

Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên nắm cửa, vặn sang bên phải.

Cạch!

Cửa phòng mở ra.

Cả gian phòng màu xanh nước biển hiện ra trước mắt. Tất cả mọi thứ vẫn ở đúng chỗ của nó chưa hề rời đi, bàn học, sách vở, tủ đồ, giường ngủ...Đường như quá khứ của nhiều năm về trước càng hiện lên mãnh liệt từng tâm trí anh, không có cách nào gạt đi được.

Tư Dạ Phong chạm lên giường, nơi mà anh từng ngủ.

Mẹ anh từng nói sẽ mua ga giường mới cho anh nếu anh học tốt, cuối cùng đúng cuối năm, kết quả điểm báo về, không những anh không có được ga giường mà hai môn cũng bị đánh chỉ sưng vù. Lúc ấy Nhất Yhees bắt đầu ổn định, cha anh nắm được chút tiền trong tay, liền vội vã mua cho anh bộ ga giường xe đua mới nhất, bất kể có bị mẹ quát hay dọa, mong muốn của ông duy nhất chỉ là được nhìn thấy con trai vui vẻ.

Nhiều năm rồi, ga giường của anh có chút bụi bặm, nhưng vẫn hằn sâu tròng kí ức.

“Phong, đây là anh ư?” Mạc Hân Như nhặt tấm hình đặt trên bàn học lên.

Anh gật đầu.

Hoá ra người từ bé đẹp trai lớn lên càng xuất chúng hơn nga! Trùng bức hình chụp cậu bé khiangr chừng chín tuổi, cậu ngồi trên xích đu tươi cười về phía ống kính, hai tay còn cầm hai que kem ốc quế. Trông khuôn mặt có hơi nhem nhuốc do bị dính kem nhưng thật phần không thể nào che giấu được vẻ điển trai của cậu.

Cô ngạc nhiên, không thể tin nổi vào mắt mình đây là Tư Dạ Phong, đây là tổng giám đốc trời cao của Nhất Thế sạp? Là người đàn ông ngang ngạnh thích làm theo ý mình không màng tới một ai đây ư? Đúng kaf thật khó tin.

Anh vỗ vỗ khoang trống eben cnahj mình, ý bảo cô ngồi xuônhs.

Mạc Hân Như đặt tấm hình về chỗ cũ, nhẹ nhàng bước tới phía Thư Dạ Phong.

Nào ngờ, vừa ngồi xuống anh đã đặt cô nằm lên giường, cái đầu to lớn gác lên ngực cô. Mạc Hân Như có chút nhột, muốn đẩy anh ra thì càng bị anh ôm chặt hơn, bất lúc, cô đành để anh nằm đó.

“Đây là làm trở về đầu tiên của anh sau mười lăm năm.” Anh đột nhiên nói.

Mạc Hân Như ngạc nhiên, mười lăm năm sao?

“Năm anh mười bốn thì cha mẹ mất, anh phải chuyển đến Lãnh gia ở cùng Lãnh Thiên Dạ, học xong cấp ba thì anh liền phải tiếp quản Nhất Thế của cha, từ đó đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh trở về căn nhà này. Em biết không, điều khó khăn nhất không phải việc anh gác vác cả tập đoàn trên vai khi mới mười tám tuổi, mà là phải đối diện với hình bóng của quá khứ. Đã có rất nhiều lần anh đứng trước cửa nhà nhưng không bao gừờ có đủ can đảm để mở cửa bước vào, cuối cùng nhờ em, anh đã vượt qua nỗi sợ ấy, Mạc Hân Như, cảm ơn em rất nhiều.” Tư Dạ Phong ôm chặt lấy cô, chân thành thổ lộ.

Không biết từ khi nào, cô phát hiện khoé mắt mình bắt đầu uon ướt.

“Vây thì...từ sau này hãy về cùng nhau đi.”

Chợt, Tư Dạ Phong thấy cảm giác ngọt ngào trào dâng trong lòng, bảo bối nói thế, có nghĩa sẽ đi theo anh cả về sau sao? Anh chưa từng nghĩ mình sẽ có cô trong cuộc đời, từ ngày đầu tiên nhìn thấy hình ảnh người con gái xinh đẹp trong máy tính, anh đã có chút thích thú. Cô không như bao người khác chỉ muốn dựa vào quan hệ mà lợi dụng, càng không giống những cô gái muốn trèo cao, cô bình thường...phải, BÌNH THƯỜNG.

Ngay khi có ý định bắt cóc cô, anh chỉ nghĩ chơi đùa một chút, hoá ra lại có ngày như này. Có ngày mà anh đem tất cả nỗi lòng chôn dấu bao nhiêu năm nói cho cô biết, cùng nắm tay cô đi vào căn nhà thường xuất hiện trong giấc mộng của anh, càng không ngờ có một ngày...anh yêu cô nhiều thế này.

Anh nhớ lại ngày mình lừa cô trên chiếc du thuyền đòs xong bắt cóc cô về biệt thự, tuy có chút cảm giác tội lỗi nhưng không hề hối hận.

Tư Dạ Phong mỉm cười, nhón người lên trao cho cô nụ hôn dịu dàng lên môi.

Không có cô, anh sẽ không bao giờ dám đối diện với chính mình trong quá khứ. Từ khi cha mẹ bị sát hại không có chút dấu vết của hung thủ, anh đã điên cuồng lật tung cả thành phố A, không nương tay mà sát hại rất nhiều người, bây giờ, nhờ cô mà anh chán ghét cuộc sống trong thế giới ngầm, muốn bỏ đi tất cả và xây dựng một cuộc sống bình thường, phải nói, cô chính là bùa hộ mệnh của anh.

Mạc Hân Như thấy Tư Dạ Phong bắt chợt hôn mình, cả người không có một tí oham kháng nào, ngược lại còn đáp trả nụ hôn đó. Anh cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, trong chốc lát, nụ hôn ngày càng sâu, dần trở nên ướt át, nóng bỏng.

“Ừm...Phong...” Cô nhé miệng bé nhĩ rên ri.

Tư Dạ Phong lấn tới, bàn tay mò xuống cới từng cúc áo sơ mi của Mạc Hân Như. Cô nhận thấy nguy hiểm đang rập rình xung quanh, không thể nga, hôm qua đã bị hành đến chết, giờ anh còn muốn sao? Anh có thể nhưng căn bản cô không làm được!

“Phong...bỏ em ra...ừm...” Ánh mắt Mạc Hân Như triwr nên mơ hồ nhìn Tư Dạ Phong.

Anh coi từng lời của cô đều bỏ ngoài tai, động tác cới quần áo không chút trì trệ nào cả. Mạc Hân Như giẫy dụa muốn thoát ra ngoài, nào ngờ, Tư Dạ Phong cười xấu xa cắn vành tai cô, khiến cô hít ngậm khí lạnh, toàn thân vô lực xụi lơ trên giường.

“Anh chỉ có một quy tắc thôi, đã cới thì tuyệt đối không mặc vào.”

Cứ thế, Mạc Hân Như bị Tư Dạ Phong ăn sạch không sót một mảnh vụn nào.

...

Sáng hôm sau, Mạc Hân Như tỉnh dậy trong tình trạng thân thể rã rời đau nhức, mà tên thủ phạm kia lại không thấy bóng dáng đâu. Cô oán thăm một tiếng, cố gắng ngồi dậy ngó nghiêng xung quanh. Đột nhiên, cô thấy một cuộn băng ghi âm đặt trên bàn.

Mạc Hân Như cầm cuộn băng lên, nhấn nút Play.

Nhanh chóng, một giọng trẻ con truyền ra.

“Xin chào vợ tương lai, tớ gọi vậy có đúng không nhỉ? Thực ra tớ không định ghi âm cho cậu đâu, nhưng cô giáo tớ nói đây là bài tập về nhà, gửi một tin nhắn thoại đến cho người trong tương lai. Tớ đã hỏi bố mẹ rồi, mama tớ nói thử ghi âm lại cho vợ tương lai. Lúc đầu tớ không định làm đâu, nhưng nghĩ lại cũng tãhys nó hay, nếu về sau cậu mà được nghe cái này sẽ vô cùng tự hài về người đàn ông của cậu nha!”

“E hèm, tớ xin giới thiệu, tớ tên là Tư Dạ Phong, biệt danh ở nhà là Tiểu Cầu Cầu, năm nay tớ tròn tám tuổi, hiện tại đang học ở trường tiểu học Y, bật mí cho cậu, tớ học giỏi về máy tính cực kì nhé nhưng thể giới vẫn chưa sẵn sàng đón nhận tài năng của tớ vì tớ nói chơi máy tính nhiều có hại cho sức khoẻ, haizz, buồn ghê đó.”

“Không nói về tớ nữa, tập trung vào cậu nào. Tuy bây giờ tớ chưa biết cậu là ai, cậu là ai, thậm chí còn không biết cậu đã chào đời hay chưa, nhưng đừng lo, Tư Dạ Phong tớ là nam thử hán đích thực, sẽ chăm sóc thật tốt cho cậu suốt quãng đời còn lại, Tớ vô cùng thích vợ xinh, hiền, nghe lời tớ, đã thể scofin biết nấu những món ăn ngon như mẹ tớ, nhưng đừng có nghịch ngợm giống cô thư kí của bố tớ nhé, hôn trước tớ còn thấy cô ta đi với một lão già béo ú, đã thể tay lão còn nhéo mông cô ấy cơ!”

“Thế nên, cậu tuyệt đối phải ngoan ngoãn đó! Cậu không cần đi làm cũng được, tớ sẽ nuôi cậu, chỉ cần yên tâm kwr nhà để con cho tớ thôi. Yêu cầu về nấu nướng của tớ không nhiều, chỉ cần biết làm sườn xào chua ngọt mỗi ngày là được, à còn gà rán nữa. Thế nên, cậu tốt nhất cứ đáp ứng đủ nhu cầu của tớ là được, phần còn lại tớ sẽ lo hết, cậu còn nhớ phải yêu tớ thật nhiều nữa nhé, người đẹp trai, tài giỏi như tớ hiếm lắm. Thôi chào cậu nhé, tớ phải đi ăn tối đây không cha tớ sẽ ăn cơm củatows mất, chào cậu nhé vợ tương lai, moazz...moazz.”

Mạc Hàn Như không biết nên khóc hay cười, hồi nhỏ anh thật đáng yêu nga, hại cô yêu muốn chết.

Ngay sau đó, giọng nam nhân trầm âm chừng chặc phát ra từ băng ghi âm

“Bảo bối, em nghe thấy lời tí tunhf của anh chưa? Cái này anh đặc biệt dành tặng cho em đó, có khi từ bé số mệnh của em đã gắn với anh rồi, haha...Anh biết vì chuyện đêm qua em sẽ một muốn chết, thế nên anh đã nấu súp cua bồi bổ thân thể cho em ở dưới nhà đó, anh không dám để ra ngoài vì sợ cục cưng Tiểu Xán của em sẽ ăn hết, sáng nay anh đã nhờ người đem nó qua đây rồi. Từ bây giờ anh quyết định sẽ chuyển về đây sống, mong em cũng sẽ đi theo anh, đừng lo, theo như lời tuyên hệ phía trên thì anh sẽ nuôi em suốt đời. Xin lỗi vì bây giờ không thể ở bên cạnh em, anh có việc phải sang Ý mấy ngày, chắc chắn sẽ triwr về sớm với em. “

“Hiện tại tốt nhất em đừng ra ngoài, anh đã gọi cho An An tỷ tỷ đến chăm sóc em, còn có thằng nhóc Nham Thiên nữa, họ sẽ trông chừng em thật tốt cho tới khi anh trở về. Thế nha, anh phải đi đây, yêu em nhiều.”

Mạc Hàn Như tự nhiên cảm thấy trong lòng trở nên trống rỗng, có phần buồn bã tui thân, hoá ra anh phải đi sao? Haizz, từ khi nào mà cô đã quen với hình bóng anh, bây giờ cách xa thật sự có chút...nhớ nhưng

Đột nhiên Tiểu Xán nhảy lên giường, cái chân vẫn được băng một lớp băng giống hôm qua, chỉ là người ta đã tắm rửa sạch cho nó, bây giờ trở thành chú chó trắng mượt kiêu hãnh nga! Cô vươn tay ra ôm lấy nó, bấu mỗi thân thờ.

“Mày nói xem Tiểu Xán, không biết Tư Dạ Phong có nhanh chóng trở về không?”

...

Rome, Ý....9 giờ tối..

Khách sạn X...

“Được rồi Lãnh Thiên Dạ, con mời hôm nay là ai?” Tư Dạ Phong nhìn vào máy tính, ra sức gõ trên bàn phím

“Giáo hoàng Louis, người đang nắm chức vụ cao nhất bây giờ. Trong vòng hai năm trở lại đây, ông ta đã thực hiện những vụ bắt cóc trẻ em với số kuwongj lớn, khổng những vậy còn gian dân chúng tới kiệt sức và chết, sau đó đi thiêu hủy xác của nạn nhân trong chính lò sưởi của mình. Đối thông bị bắt cóc hầu hết đều thuộc độ tuổi từ mười hai đến mười ba, hầu hết là các tiểu thư danh gia vọng tộc.” Lãnh Thiên Dạ nghiêm túc cầm bản báo cáo xem.

Bạch Nhiếp Nam đang ngồi gặm táo thì suýt nữa nhô hết vào mặt Nham Hạo phía trước. Sao mấy tên già này lại có sở thích đòi bại như vậy?

“Cậu đùa mình sao? Mục tiêu lại là ông ta ư?! Thế sở cảnh sát Rome không có ý kiến gì hả?” Bạch Nhiếp Nam vứt quả táo vãi sọt rác, về mặt ngay nhiên không giấu được.

Lãnh Thiên Dạ chưa kịp trả lời, Bạch Nhiếp Nam đã bị Nham Hạo phi thẳng quyển tài liệu vào mặt. Nham Hạo đẩy gọng kính lên, hừ mũi nói, “Sao cậu không thể hỏi câu nào khôn hơn hả? Ông ta có chức quyền cao như thế, cảnh sát nào dám động vào?”

Bạch Nhiếp Nam không đồng ý, tức giận đứng dậy vỗ ngực, “Phải mình thì mình đã cho ông ta đi tù một gông rồi, chức quyền cái con mẹ gì chứ, có cái rắm ông đây mới có địa vị cao hơn thằng cha đó.”

Lãnh Thiên Dạ cười xấu xa, hếch cằm về phía Bạch Nhiếp Nam, “Có phải cậu và Mã Y Kiều lại cãi nhau không?”

Tư Dạ Phong đng gõ máy tính cũng dừng lại, mép nhếch lên hoàn mỹ, “Hôm trước cô ta còn gọi điện cho mình hỏi mượn dây xích điện của Dạ Ảnh, cách để gia tăng tính thú của các cậu cũng thật hấp dẫn quá đi. Mình cũng muốn học nhưng chỉ sợ bảo bối sẽ không chịu được, đâu phải ai cũng như Mã

Y Kiều?”

Nói đến đây, cả ba người đàn ông không hẹn mà cười phá lên, ngoại trừ Bạch Nhiếp Nam..

Bạch Nhiếp Nam then quá hoá giận, quay ra chỉ mặt Nham Thiên, “ Còn cậu thì sao? Bác sĩ giỏi như cậu, chắc phẫu dùng mị dược với An An đi?”

Gương mặt Nham Thiên không có chút chuyển biến gì, anh bình thản tựa lưng vào ghế cười, “ Không cần, đối với cô ấy, mình chính là mị dược nặng nhất rồi.”

“ Thôi thôi quay lại vào việc chính, mình và Phong sẽ đi, các cậu ở đây trợ giúp.” Lãnh Thiên Dạ nói.

Bạch Nhiếp Nam và Nham Hạo gật đầu, nghiêm túc trở lại làm việc. Tư Dạ Phong cầm hai cái tai nghe trong suốt lên, bật chế độ định vị rồi ném cho Lãnh Thiên Dạ một cái, nghiêm chỉnh đeo vào.

“ Trong này mình đã hack bản đồ của khách sạn, giáo hoàng Louis theo lịch trình sẽ xuất hiện ở đây trong năm phút nữa, mình và Dạ cải trang thành bồi bàn, cho sẵn viên hạ độc vào ly rượu của ông ta, việc của các cậu là đảm bảo camera an ninh ngưng hoạt động trong 30 phút, cửa phòng bảo vệ đều là cửa tự động, Bạch Nhiếp Nam, phần này giao cho cậu.”

“ Nham Hạo, khi bọn mình đưa giáo hoàng Louis vào phòng riêng, cậu hãy giả danh làm MC cố gắng thu hút hết sự chú ý của quan khách, đừng để xảy ra bất kì sự cố nào.”

Nói rồi, Tư Dạ Phong thay vào trên mình bộ đồ phục vụ, cùng Lãnh Thiên Dạ đi xuống phòng yến tiệc.

Tiệc chúc mừng 100 năm ngày Thánh đường quyền lực nhất ở Rome được tổ chức vô cùng linh đình, tất cả các quan khách từ những người cấp cao đến nhân dân bình thường đều tụ tập ở đây để tham gia sự kiện lớn nhất năm này. Chẳng mấy chốc mà phòng tiệc to vật vã chật kín người, ai ai cũng mong chờ được nhìn thấy vị Giáo hoàng đã cai quản Thánh đường suốt bao lâu này - Giáo hoàng Louis.

Tư Dạ Phong và Lãnh Thiên Dạ nhanh chóng trà trộn được vào đám người, bắt đầu tản ra đi phân phát rượu.

Tư Dạ Phong nhấn vào tai nghe ở tai phải, “ Nam, con mời sắp đến chưa?”

Bạch Nhiếp Nam thành thực gõ bàn phím độ nhập vào máy quay trên đèn giao thông, nhanh nhẹn báo cáo, “ Ông ta đang trên đường XX, cách khách sạn một dãy nhà.”

“ Tốt, cậu chuẩn bị xử lí đám bảo vệ cho mình.”

Nham Hạo đã thay xong bộ đồ MC, vừa đeo cả vật vừa quay ra nói với Bạch Nhiếp Nam, “ Sao mà mình thấy chuyện này còn hứng thú hơn là làm tình với vợ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

“ Dạ, con mời đã đến nơi.”

Giáo hoàng Louis một thân trắng mượt bước xuống xe limo trước sự hò reo của mọi người, ông nắm chặt chiếc dây chuyền thánh giá bằng vàng trong tay, khẽ cúi chào mọi người.

Ông theo người bảo vệ đi xuyên qua đám đông, tiến vào bữa tiệc.

“ Giáo hoàng Louis, chúng tôi rất cảm kích vì ông đã tới.” Người chủ trì bữa tiệc đi ra bắt tay ông.

Giáo hoàng Louis gật đầu, mỉm cười nói với người chủ trì, “ Không có gì, việc tôi được mời tới đây còn vinh dự gấp bội lần.”

Tiếng nói cười vang lên vang lên khắp đại sảnh, chốc chốc, một đám người đã tụ tập quanh Giáo hoàng Louis, vừa hỏi thăm vừa làm quen. Người đàn ông này được coi là cha đẻ của toàn bộ thành phố Rome này, vốn mới chỉ chủ trì được hai năm nhưng thành tích của ông đã vang dội khắp nơi, giúp đỡ trẻ em mồ côi, cứu giúp được bao nhiêu con người khỏi con đường đen tối, đặc biệt, chính tay ông đã tạo nên một thành phố trong sạch và tốt đẹp ngày nay.

“ Xin chào các quý ông và quý bà, tôi tên là Andy - người dẫn chương trình hôm nay của quý vị. Đặc biệt, tôi muốn tuyên dương một con người ở trong

bữa tiệc ngày hôm nay, Giáo hoàng Louis, xin chúc mừng.” Nham Hạo đứng lên sân khấu thành thực nói.

Tiếng vỗ tay giòn rã vang lên, tất cả ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ đều hướng về phía Giáo hoàng Louis. Ông vẫy tay chào, gật đầu mỉm cười.

“Được rồi Phong, mình đã xử lý đám bảo vệ rồi, người cận vệ thân tín nhất của lão già đó là James, cậu hãy đến đó nói với lão ta lên phòng 34A, James có việc đang đợi ở đó. Sau đây cậu chỉ cần giữ quyết tốt ông ta là xong.” Giọng Bạch Nhiếp Nam phát ra từ chiếc tai nghe.

Tư Dạ Phong gật đầu, ánh mắt liếc về phía Lãnh Thiên Dạ ra hiệu.

Lãnh Thiên Dạ hiểu ý, đi đến tiếp cận Giáo hoàng Louis, “Thưa ông, một người tên James có tìm gặp ông, anh ta bảo đang đợi ông ở trên phòng 34A của khách sạn này.”

Ánh mắt Giáo hoàng Louis khẽ biến hoá khi nghe Lãnh Thiên Dạ nói, ông nắm chặt chiếc thánh giá đeo trên cổ, gật đầu bảo Lãnh Thiên Dạ dẫn đường. Vì không muốn có được sự chú ý của quan khách, Lãnh Thiên Dạ dẫn Giáo hoàng Louis đi qua căn bếp rồi xuyên đến cầu thang thoát hiểm của khách sạn.

Lên đến tầng ba, Lãnh Thiên Dạ dẫn ông đến trước căn phòng 34A, nơi mà Tư Dạ Phong đang đứng, xong nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Tư Dạ Phong vặn nắm đấm cửa, mời Giáo hoàng Louis đi vào.

*

“Ôi chán đến chết mất.” Mạc Hân Như uể oải lăn lộn trên giường.

Tư Dạ Phong đáng ghét, bắt cô ở nhà một mình chán ơi là chán. Tuy sáng nay An An tử tử và Nham Thiên có đến thăm cô nhưng chỉ được một lúc rồi đi, còn Tiểu Xán thì không biết chạy đi phương trời nào rồi. Mạc Hân Như lẳng lặng nhìn trần nhà, trong đầu bỗng nảy ra một ý tưởng.

Cô tiến đến bàn học hồi xưa của Tư Dạ Phong, tiện tay vớ một quyển vở lên xem.

Ngày 1, trời quang mây tạnh.

Nhật kí thân mến, hôm nay tớ đi học mẫu giáo rất là vui nha. Ở lớp tớ mới chuyển đến một bạn nữ xinh ơi là xinh, bạn ấy tên là Tiểu Mỹ. Mà bạn ấy còn được cô giáo sắp xếp cho ngồi cạnh tớ cơ, ôi vui thế chứ lại! Cả buổi hôm nay tớ và Tiểu Mỹ lúc nào cũng nói chuyện với nhau, tớ mới biết Tiểu Mỹ là con út trong nhà nên rất được các anh trai cưng chiều, tớ rất ghen nha vì tớ không có chị gái. Nếu có chắc chị ấy sẽ cưng tớ lên tận trời xanh mất.

Ngày 2, trời nắng nhẹ.

Nhật kí thân yêu, hôm nay tớ đã nhìn thấy anh trai của Tiểu Mỹ rồi, cực kì đẹp trai nhé! Thảo nào hôm trước tớ bảo cậu ấy làm người yêu tớ lại không chịu, đừng lo, lớn lên tớ sẽ cực kì đẹp trai cho mà xem.

Mạc Hân Như lật tiếp, lật tiếp, trang nào cũng nói về Tiểu Mỹ này Tiểu Mỹ nọ, đến nửa quyển nhật kí toàn về Tiểu Mỹ xinh đẹp. Cô tức học máu, đúng là Tư Dạ Phong hám gái từ nhỏ mà, người ta mới nhập học ngày đầu tiên đã tỏ tình rồi, bực mình muốn chết.

Cô ném quyển sổ về Tiểu Mỹ lên trên bàn, tức giận đi ra khỏi phòng. Tư Dạ Phong, đợi anh về xem em xử lí anh như thế nào!

*

“Phục vụ, người anh nói đâu? James thậm chí còn không ở trong phòng.” Giáo hoàng Louis nghi hoặc đi xung quanh căn phòng.

Tư Dạ Phong hừ lạnh, “Tôi phải nói thế thì ông mới chịu đến đây, phải không?”

Giáo hoàng Louis hết nhìn Tư Dạ Phong rồi lại quay sang Lãnh Thiên Dạ, đột nhiên, ông ta bật cười to lớn, “Haha, thảo nào tôi nhìn các cậu quen mắt tới vậy, thế nào Phong, cha mẹ cậu vẫn khoẻ chứ? Lâu lắm rồi tôi không gặp lại họ nha, chắc là từ khi họ xuống dưới mồ!”

Ánh mắt Tư Dạ Phong chợt biến hoá hung dữ, anh ném cái khay rượu ra một góc phòng xong rút khẩu súng từ trong quần ra, đặt trước mi tâm của lão ta.

“Ông nói sao?! Ông biết gì về cha mẹ tôi?!” Anh hét lên.

“Biết nhiều là đằng khác, thậm chí tôi còn biết ai là người giết họ cơ mà. Cậu chắc nếu cậu bắn tôi, cậu sẽ trả thù được cho bố mẹ chứ?” Giáo hoàng Louis nhếch miệng cười, vẻ mặt thách thức nhìn Tư Dạ Phong.

“Hon nữa...cho dù tôi có chết thì tới nay các cậu cũng sẽ không ra khỏi đây được đâu. thật đáng tiếc.” Lão ta nói tiếp.

Lãnh Thiên Dạ chửi rủa một câu, nhanh chóng ấn tai nghe, “Nham Hạo, đưa mọi người ra khỏi đây ngay! Trong này có bom!”

Tư Dạ Phong mặc kệ tình huống có hỗn loạn ra sao, khẩu súng dán chặt trên mi tâm của Giáo hoàng Louis vẫn không rời, “Ông là hung thủ sao?!”

“Bingo! Xem ra người như anh không ngu ngốc giống tưởng tượng của tôi, anh biết đó, cha mẹ anh thật đen đủi khi phát hiện ra kế hoạch của tôi năm đó, cho nên, không bị miệng được thì cách nhanh nhất là...xoá sổ!”

Cha mẹ anh! Cha mẹ yêu dấu của anh lại chỉ vì một lão già hai mặt này mà chết! Đến cả cơ hội gẫu mặt họ lần cuối cũng không có, chỉ tại ông ta!

Tâm trí Tư Dạ Phong mất đi kiểm soát, anh hét lên một tiếng, tay bóp chặt cò súng.

Đoàng!

Lãnh Thiên Dạ giật mình, quay ra nhìn Tư Dạ Phong với dáng vẻ quỷ nhập hồn, còn Giáo hoàng Louis thì ngã lộn ra đất, miệng vẫn giữ nụ cười, viên đạn ghim chặt trên mi tâm bay xuyên ra hộp sọ, để lại một dòng máu đỏ tươi trào ra không ngừng.

“Phong!” Lãnh Thiên Dạ lên tiếng.

Tư Dạ Phong quỳ xuống dưới sàn nhà, nước mắt không nhìn được liền rơi ra từ khoé mi, “Cha mẹ mình, họ đã làm gì sai chứ? Họ tự tay nuôi lớn mình, tự tay lập ra Nhất Thế cuối cùng lại vì chính nghĩa mà chết. Ông trời trêu đùa ai vậy? Những người vô tội lại chết, mà những kẻ đáng chết lại không chết, tại sao?”

Lãnh Thiên Dạ chạy đến đỡ Tư Dạ Phong dậy, “Cậu đừng nói nữa, hấn ta chết rồi! Cậu đã trả được thù rồi! Bây giờ cậu phải lo cho tính mạng của mình trước đi, Bạch Nhiếp Nam nói bom đã được kích hoạt sẵn, chỉ còn mười giây nữa là nổ!”

Tư Dạ Phong lấy được lí trí, cùng Lãnh Thiên Dạ chạy đến cửa sổ sát đất của căn phòng, “Chỉ còn cách nhảy xuống thôi!”

Anh tiến ra xa, chuẩn bị lấy đà nhảy xuống đột nhiên bị Lãnh Thiên Dạ ngăn lại, “Cậu tin mình không?”

“Dạ, cậu nói cái gì vậy?! Bom sắp nổ rồi!”

“Mình còn việc cuối nhờ cậu, bảo với Bảo Nhi rằng mình yêu cô ấy.” Tư Dạ Phong chưa kịp tiêu hoá lời Lãnh Thiên Dạ nói thì đã bị cậu ta ném về phía cửa kính.

Choang!

Cửa kính vỡ vụn ra từng mảnh, Tư Dạ Phong theo đà ngã ra khỏi đó, rơi xuống dưới đất.

Lãnh Thiên Dạ nhìn Giáo hoàng Louis đang nằm dưới đất, liền chạy vội đến giật dây chuyển hình thánh giá từ cổ ông ta, miệng cười thầm một tiếng, cha mẹ, con sẽ trả lại sự trong sạch cho hai người!

Tư Dạ Phong ngã xuống liền được Bạch Nhiếp Nam và Nham Hạo chạy đến kéo đi.

Chỉ từng chốc lát, cả toà khách sạn bỗng nổ bùng!

“Lãnh Thiên Dạ!!” Tư Dạ Phong hét lên.

Từng mảnh vụn của công trình kiến trúc rơi xuống, cả một vùng tan hoang ngập trong biển lửa đều bị thiêu rụi hết, cả một con người cũng khó khăn mà sống được.

Tư Dạ Phong đẩy Bạch Nhiếp Nam ra, mặc kệ trên người mình chảy máu đầm đìa do mảnh thủy tinh đâm vào chạy đến chỗ khách sạn. Nham Hạo ngăn cản Tư Dạ Phong đẩy cậu ta ngã soài ra đất, “Cậu muốn chết sao?!”

“Lãnh Thiên Dạ ở trong đó! Cậu ta sẽ chết mất!”

“Tư Dạ Phong, Lãnh Thiên Dạ đã chết rồi! Cậu ta hi sinh về bố mẹ cậu ta!” Nham Hạo hét lên.

Khoé mắt Tư Dạ Phong ửng đỏ, mắt kiểm soát vung cho Nham Hạo một nắm đấm, “Cậu nói cái gì?!”

“Cậu là con cháu thực sự của Lãnh gia, không phải Lãnh Thiên Dạ! Còn cha mẹ cậu, thực chất là cha mẹ của Lãnh Thiên Dạ! Cậu không thấy lạ vì hai cậu được sinh ra cùng ngày cùng tháng cùng giờ, còn cùng một bệnh viện sao?! Chính thuộc hạ của Giáo hoàng Louis đã đánh tráo các cậu trong khi các cậu mới ra đời chỉ trong một phút! Lãnh Thiên Dạ vì biết được tin này mới liều lĩnh như thế!”

Tư Dạ Phong ôm lấy đầu gục xuống, “Cậu câm miệng! Câm miệng hết đi!”

Cha mẹ anh thực chất là cha mẹ của Lãnh Thiên Dạ sao? Bao năm nay, tất cả chỉ là lừa gạt ư?! Anh không tin, không thể tin! Rõ ràng Lãnh Thiên Dạ mới thực sự là con cháu của Lãnh gia, không phải anh! Thực sự không phải là anh!

*

Tư Dạ Phong run rẩy nhìn báo cáo xét nghiệm ADN trong tay, ánh mắt biến hoá không ngừng.

Tư Dạ Phong

Lãnh Thiên Nghi

Kết quả huyết thống : 96.9%

Xác định : Quan hệ ông cháu.

“Lãnh Thiên Dạ đã sớm biết được điều này nên đã lên đi xét nghiệm ADN, tuy mình không biết rõ nguyên do tại sao Lãnh Thiên Dạ lại làm điều mạo hiểm này nhưng mình tin chắc là vì cha mẹ của cậu...ây. Trước khi đó cậu ta có nói gì không?” Nham Hạo đẩy gọng kính.

Tư Dạ Phong không nói, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Bạch Nhiếp Nam cũng chẳng khá hơn là bao, mất đi Lãnh Thiên Dạ, anh chỉ biết cúi đầu đau xót, nước mắt không cầm được mà lặng lẽ rơi xuống, từng giọt từng giọt cho tới khi thấm ướt mặt đất.

Nham Hạo tuy là bác sĩ chứng kiến rất nhiều cảnh vào sinh ra tử, nhưng cũng giống như hai người kia, mất đi một người anh em đáng quý, không ai không thể không buồn.

Cả ba người đàn ông lặng im, bầu không khí cũng vì thế mà trở nên trầm xuống, buồn bã.

“Mình muốn về thành phố A.” Cuối cùng Tư Dạ Phong lên tiếng.

*

Anh uể oải đẩy cửa phòng ngủ đi vào, Tiểu Xán đang nằm ở một góc bỗng ngửi thấy mùi Tư Dạ Phong liền vui vẻ chạy ra quẩn lấy chân anh, miệng sủa nhỏ hai tiếng. Anh xoa đầu Tiểu Xán, bước tới phía giường. Mạc Hân Như đang ngủ, trông cô ngủ thật tựa như một thiên thần, tiếng hít thở khe khẽ vang lên trong không khí.

Anh nhẹ nhàng nằm xuống, vòng tay qua ôm lấy eo cô, cái đầu to lớn dựa vào bờ vai mịn màng.

Mạc Hân Như thấy có người ôm mình lập tức tỉnh giấc, cô quay sang thì phát hiện Tư Dạ Phong đang nằm bên cạnh mình, anh đã về rồi sao? Cô đang định ngồi dậy hỏi anh về cái người Tiểu Mỹ kia đột nhiên phát hiện bờ vai mình có chút ướt ướt...anh đang khóc ư?

Cô cảm thấy kì lạ, Tư Dạ Phong mà cô biết chưa bao giờ khóc, chẳng lẽ...đã xảy ra chuyện gì sao?

Mạc Hân Như vội bật đèn lên, quay ra xem xét Tư Dạ Phong, đúng là anh đang khóc thật. Giọt nước mắt long lanh rơi ra từ khoé mi đỏ ửng, khuôn mặt đau thương đến vạn phần. Cô hoảng hốt ôm lấy anh.

“Tư Dạ Phong, có chuyện gì vậy?” Cô vỗ nhẹ vai anh, cố gắng trấn tĩnh người trong lòng.

Đột nhiên cánh tay đang ôm eo cô siết chặt lại, làm Mạc Hân Như có chút nhói đau. Tư Dạ Phong nghẹn ngào tựa đầu vào ngực cô, “Thiên Dạ...cậu ấy mất rồi.”

Mạc Hân Như bắt đầu hoảng sợ, Lãnh Thiên Dạ sao lại mất được?!

Cô ôm lấy mặt anh, “Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tư Dạ Phong không nói, chỉ bảo, “Cậu ấy vì cứu anh mà chết.”

Mạc Hân Như xoa đầu Tư Dạ Phong, ân cần vỗ về anh, “Đừng lo, mọi chuyện sẽ không sao đâu, đừng khóc nữa.”

Cô cắn chặt môi, cô không ngờ Lãnh Thiên Dạ lại mất...Tuy biết về anh ta không nhiều nhưng cô nghe Nham Thiên kể rằng Lãnh Thiên Dạ và Tư Dạ Phong là hai anh em chí cốt của nhau, họ có thể làm bất cứ việc gì cho nhau, thậm chí là bán cả công ty. Cô biết Tư Dạ Phong đang hoảng loạn, tuy không biểu lộ ra bên ngoài nhưng qua từng giọt nước mắt của anh là có thể nắm rõ được tâm trạng anh ra sao...huống hồ...Tư Dạ Phong còn chưa từng khóc một lần trong đời.

*

Ngày hôm nay thời tiết âm ỉ, có mưa nhẹ.

Tang lễ của Lãnh Thiên Dạ được tổ chức tại nghĩa trang thành phố, nơi mà cha mẹ của cậu ấy được chôn cất.

Ông nội Lãnh Thiên Nghi đau khổ đến nỗi ngã xuống và phải nhập viện, hai cha mẹ Lãnh Thiên Bằng và An Quế Hi ôm lấy quan tài của con trai khóc thương. Tất cả mọi việc này như chưa từng xảy ra vậy.

Khung hình in khuôn mặt sáng lạn của Lãnh Thiên Dạ đặt trên quan tài, anh vẫn luôn cười, nụ cười đó chưa bao giờ mất đi.

Tư Dạ Phong mặc lễ phục đen ôm lấy Lãnh Thiên Bằng và An Quế Hi, vẻ mặt đau thương hiện lên thấy rõ.

Mạc Hân Như đứng một bên cũng không nhịn được mà khóc. An An đứng bên cạnh vỗ vai cô, đau buồn nói, “Tất cả mọi người đã phải chịu qua cú sốc rất lớn.”

“Chị An An, rốt cuộc hai người đó đã vướng phải rắc rối gì?” Cô hỏi.

An An lắc đầu, “Phức tạp lắm, em có thể sẽ không hiểu được. Lãnh Thiên Dạ vì cha mẹ mình mà đã hi sinh bản thân.”

Mạc Hân Như ngạc nhiên, “Cha mẹ sao?”

An An gật đầu, “Cha mẹ của Tư Dạ Phong thực chất là cha mẹ của Lãnh Thiên Dạ, còn người mà Tư Dạ Phong đang ôm ở đằng đó, Lãnh Thiên Bằng và An Quế Hi, chính là cha mẹ của anh ấy. Lãnh Thiên Dạ và Tư Dạ Phong bị hoán đổi vị trí cho nhau, nhưng hai nhà Lãnh gia và Tư gia đều vô cùng thân thiết cho nên họ sớm trở thành anh em kết nghĩa.”

Mạc Hân Như cúi đầu cắn chặt môi, quả thật phức tạp.

“Không! Các anh phải cho tôi vào! Tôi cần gặp Lãnh Thiên Dạ! Các anh phải cho tôi vào!” Một giọng con gái gào thét vang lên, phá đi bầu không khí lúc bấy giờ.

Mạc Hân Như ngạc nhiên, chạy đến phía bảo vệ nói không sao rồi đỡ tiểu lấy Tiểu Lục.

“Tiểu Lục, sao cậu lại chạy tới đây?”

Tiểu Lục chưa kịp trả lời thì Tư Dạ Phong đã tiến đến, “Cô là Bảo Nhi phải không?”

Tiểu Lục giương đôi mắt đau thương lên, gật đầu nhìn Tư Dạ Phong. Mạc Hân Như không hiểu tại sao Tiểu Lục tự nhiên chạy đến đây nữa, còn gào thét đòi gặp Lãnh Thiên Dạ.

“Cậu ấy...nói rất yêu cô.” Tư Dạ Phong nghẹn ngào nói ra.

Tiểu Lục nghe xong, đôi chân run rẩy quỳ xuống, nếu không có Mạc Hân Như thì đã ngã soài ra đất. Cô ấy kích động khóc lớn, ôm chặt lấy cô, “Tiểu Như, mình biết làm sao bây giờ? Mình đã mang thai con của Lãnh Thiên Dạ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

1 năm sau...

“Bảo bối, em đừng để đầu của bảo bối thấp thế chứ, Bảo Nhi mà biết cô ấy sẽ xé xác em ra cho mà xem.”

Tư Dạ Phong đón lấy em bé từ tay Mạc Hân Như, vẻ mặt cung chiêu sùng nịnh đùa nghịch với bé trai trong lòng. Từ sau khi Lãnh Thiên Dạ mất, cha mẹ Lãnh Thiên Bằng và An Quế Hi liền đón Tiểu Lục về nhà làm con dâu, chăm sóc cô ấy và cả đứa bé trong bụng. Theo như cô biết, sau khi Tư Dạ Phong “mai mối” cho Lãnh Thiên Dạ với Tiểu Lục, Lãnh Thiên Dạ sống chết đều không buông tha cho Tiểu Lục, cô ấy còn kể đến cả trốn vào nhà vệ sinh rồi anh ta vẫn đứng ở ngoài canh. Không hiểu kiểu gì mà Tiểu Lục đồng ý về nhà sống chung với Lãnh Thiên Dạ, từ đó xảy ra quan hệ.

Mạc Hân Như không cần đoán cũng biết, Tiểu Lục một mình mang thai rồi sinh con không hề sung sướng gì, nhất là khi không có cha đứa bé ở bên.

“Phong, sao anh cứ tranh quyền bé em bé với em thế? Lãnh Thiên Bảo là cháu em cơ mà.” Mạc Hân Như hất ức nhìn thẳng bé đang sung sướng nằm trong ngực Tư Dạ Phong.

“Em phải để anh làm quen chứ, về sau nếu mà em có sinh con thì để anh bế con cho, em không cần làm gì đâu.”

“Được rồi, đây là con mình cơ mà, trả thẳng bé đây.” Tiểu Lục đột nhiên xen ngang cuộc nói chuyện, ôm lấy con trai.

Thằng bé nhìn thấy mẹ hai mắt liền sáng như sao, bi bô như mèo kêu xong áp mặt vào ngực Tiểu Lục, yên tĩnh nhắm mắt ngủ. Tiểu Lục đắp chăn cẩn thận lại cho con rồi nhẹ nhàng đặt thằng bé vào trong nôi, bắt đầu hát ru.

“Vợ ơi mình đi về thôi, em mà ở đây chắc sẽ không cho Thiên Bảo ngủ trưa mất.” Tư Dạ Phong tươi cười nắm tay Mạc Hân Như đi ra ngoài.

*

Anh lái xe đưa cô trở về căn nhà mà hồi xưa anh từng ở, bây giờ Tư Dạ Phong đã cho tân trang lại rất nhiều, riêng phòng của anh lúc bé là không có sửa lại, vì người nào đó nói muốn cho con trai thấy được ông bố của nó hồi xưa chăm chỉ học tập ra làm sao. Căn phòng ngủ của cha mẹ anh giờ thành phòng ngủ của bọn họ, hơn nữa, Tư Dạ Phong còn lắp trần nhà có nhiều thanh ngang để tiện treo cô lên, thích thú ngắm nghía. Lúc đầu Mạc Hân Như bị làm thế suýt nữa đã chết Tư Dạ Phong, cuối cùng chưa kịp chạm vào người anh đã bị anh nhào vào ăn sạch từ đầu đến chân. Nói thật chứ cô không biết trong đầu anh có bao nhiêu ý nghĩ xấu xa nữa.

“Vợ à, từ sau khi cưới rõ ràng làm việc có năng suất như thế, tại sao mà chỗ này vẫn không nhô lên được tí nào?” Tư Dạ Phong trề môi chỉ tay vào bụng cô.

Mạc Hân Như thẹn quá hoá giận, quay đi không thèm nói chuyện với anh.

Đột nhiên anh giờ bàn tay ra bắt đầu đếm, cuối cùng kích động hét lên, “Bảo bối, di cả của em đã chậm 3 ngày rồi.”

Mạc Hân Như giật mình, nhắm lại trong đầu. Đúng là đã chậm ba ngày rồi, chẳng lẽ...Cô quay ra nhìn anh, anh nhìn cô, cả bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng đến lạ thường, chỉ còn tiếng chíp chíp phát ra từ cục xương đồ chơi của Tiểu Xán.

Tư Dạ Phong hít một hơi thật sâu cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, cúi xuống hôn cô một cái, “Mình đi bệnh viện thôi.”

“Chúc mừng hai người, em bé đã được 1 tuần tuổi, trong ba tháng đầu phụ nhân cần tránh các hoạt động mạnh, nên chăm chỉ phơi nắng buổi sáng mỗi tuần 3 lần. Trong thời gian này phụ nhân sẽ hay bị nghén nên người nhà cần chú ý nấu những thực phẩm bổ sung dinh dưỡng.”

Tư Dạ Phong gạt đầu lia lịa, chăm chú ghi chép từng lời bác sĩ nói không sót một chữ nào, chỉ thiếu cái học thuộc lòng thôi.

Trên đường về, cô vẫn chưa kịp tiêu hoá hết mọi việc vừa xảy ra, Mạc Hân Như nhìn xuống cái bụng bằng phẳng của mình, cô thật sự...sẽ mang thai sao? Cô không nằm mơ chứ?

Từ bé đến giờ cô vẫn tò mò không biết cảm giác làm mẹ sẽ như thế nào, là một mối hay yêu thích? Thế nhưng bây giờ chính mình đã mang thai, cũng có chút bất ngờ thật.

Cô quay sang nhìn Tư Dạ Phong, tuy anh đang chăm chú lái xe nhưng vẻ mặt không giấu nổi sự vui mừng, anh quẹo sang bên trái, đi theo hẻm về trung tâm thương mại, “Trước tiên hết ta phải đi sắm đồ chuẩn bị cho con chúng ta ra đời đã, tuyệt đối không thể để bất kì thiếu sót nào.”

Nghe câu này cô suýt cười ra nước mắt...

Tổng giám đốc, con anh cần 9 tháng nữa mới ra đời cơ.

Đúng như lời Tư Dạ Phong nói, anh gần như lựa hết các đồ cho trẻ sơ sinh trong trung tâm thương mại, cửa hàng nào cũng phải ghé vào một lần, mà một lần ghé vào là mua được một đồng đồ, cả con trai lẫn con gái. Tuy Mạc Hân Như biết anh giàu nứt vách, tài sản dùng đến mười đời cũng không cạn nhưng có cần phải phung phí thế không?

Anh xoa đầu cô, hôn nhẹ một cái lên má, “Thừa còn hơn không vợ à, nhờ đâu lại là sinh đôi thì sao? Thế thì càng phải mua nhiều hơn.”

Cô chep miệng lắc đầu.

“Phải rồi Phong, mình cũng nên thông báo cho cha mẹ anh biết chứ?” Cô kéo tay áo anh.

Mặc dù bây giờ Lãnh Thiên Bằng và Tư Dạ Phong đã nhận lại nhau nhưng anh vẫn rất ít khi về thăm họ, cùng lắm lúc đi tới chơi với Lãnh Thiên Bảo có chào hỏi vài ba câu, còn đầu cũng chỉ im lặng không nói gì. Cô biết anh khó xử, từng ấy năm tưởng cha mẹ mình đã mất thì họ vẫn ở bên mình suốt bấy lâu, dù sao là người một nhà, cũng không nên lảng tránh.

Anh trầm ngâm suy nghĩ một lúc, cuối cùng gạt đầu cười, “Uhm, khi nào đi mua đồ xong sẽ qua chỗ họ.”

“Phong, anh đừng nên tránh mặt họ, dù sao đó cũng là cha mẹ anh, mất đi một người con trai đã đủ làm họ đau lòng rồi, mất đi người thứ hai thì không biết sẽ...”

Lời của cô chưa dứt, Tư Dạ Phong đã cúi xuống hôn cô thật sâu, “Anh biết rồi, từ bây giờ mỗi tuần sẽ đến thăm họ, được không?”

Mạc Hân Như cười, cô vòng tay qua cổ anh, đáp lại nụ hôn một cách nồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Roẹt...

Cửa phòng bệnh được đẩy ra, cô y tá phụ trách mang thuốc đi vào.

Đột nhiên...bộp!

Cô y tá hoảng hốt chạy đi, miệng không ngừng la hét, “Bác sĩ Nham! Lãnh tiên sinh tỉnh rồi!”

Nham Hạo trong bộ đồ bệnh viện nghe được tin liền vội vã chạy đến phòng bệnh, anh thở hồng hộc nhìn con người đang kêu ư ư cố gắng ngồi dậy kia, ánh mắt liền xẹt qua tia vui mừng. Anh hít thở với cô y tá, “Cô mau gọi vợ cậu ta đến đây.”

Cô y tá nhận lệnh, nhanh chóng gọi cho Tiểu Lục.

“Thưa Lãnh phu nhân, chúng tôi cần cô tới bệnh viện ngay lập tức.”

Tiểu Lục đang cho con trai ăn sữa nghe thấy lời này của cô y tá có đôi chút khó hiểu. Cha mẹ Lãnh đều đang ở nhà, Tiểu Như thì được Tư Dạ Phong đưa ra nước ngoài dưỡng thai rồi, mọi thứ đều rất bình thường mà.

“Nhưng có việc gì quan trọng không vậy?” Cô hỏi lại.

Cô y tá ở đầu dây bên kia nhìn Nham Hạo, ấp a ấp úng không biết trả lời ra sao. Anh hiểu ý, nhận lấy điện thoại từ tay cô y tá, “Bảo Nhi, tôi đã lừa dối cô một chuyện, đừng chửi bới tôi vội, tôi cần cô đến bệnh viện ngay lập tức...Lãnh Thiên Dạ...sống lại rồi.”

Đoàng!

Tiểu Lục nghe xong như sét đánh ngang tai

Bình sữa trong tay cô rơi xuống, sữa tràn lênh láng ra khắp mặt thảm. Còn Thiên Bảo thì khóc oa oa rất khó nghe.

Tiểu Lục cảm thấy cả người cô cứng đờ, Lãnh...Lãnh Thiên Dạ còn sống ư?

“Cô hãy đến bệnh viện ngay đi, đợi đến rồi tôi sẽ giải thích mọi chuyện cho cô.” Nham Hạo vội vã nói tiếp.

Tiểu Lục ném phăng chiếc điện thoại vào một xó, nhanh chóng gọi người giúp việc chăm sóc cho Thiên Bảo rồi mình thì chạy ra ngoài, đến cả quần áo ngủ cũng không thèm thay.

Cô cảm thấy trong đầu đều là một mảng hỗn loạn, sao Lãnh Thiên Dạ vẫn sống? Rõ ràng chunhs tay cô đã nhận tro cốt của anh từ Nham Hạo...tất cả đó đều là giả sao?! Tên khốn khiếp đó đã lừa cô, cô không thể nào chấp nhận được.

Lãnh Thiên Dạ còn sống, cha của con trai cô còn sống!

Taxi dừng bánh ở bệnh viện Nham Nam, Tiểu Lục liền đưa tất cả tiền trong người cho tài xế lái xe rồi vội vã chạy xuống, không để ý tới việc người ta có gọi cô lại vì thừa tiền, bây giờ cô chỉ quan tâm tới một điều...Lãnh Thiên Dạ chưa chết, anh vẫn còn sống.

Tiểu Lục chạy như điên dọc theo hành lang bệnh viện, cuối cùng gặp được Nham Hạo ở trước cửa một phòng bệnh.

Cô chạy đến định mở cửa xông vào thì bị Nham Hạo ngăn lại. Cô vùng vẫy, cố thoát khỏi sự kiềm chế, “Tránh ra! Anh tránh ra! Dạ còn sống, anh lừa tôi! Tôi cần gặp anh ấy.”

“Cô bình tĩnh đi! Một người sống thực vật mới tỉnh lại sẽ chưa lấy lại được ý thức, cô mà chạy vào đó chỉ tổ làm mọi việc rối loạn thêm. Cậu ấy đã đánh năm người của chúng tôi đến chảy máu rồi, cô muốn mình là nạn nhân tiếp theo sao?!”

Sống thực vật?

Suốt thời gian qua anh đã sống thực vật sao?

Hốc mắt cô ẩm ướt, mặc kệ lời nói của Nham Hạo, vẫn ngoan cố muốn chạy vào, “Đồ lừa gạt, anh cút đi! Anh làm tôi nghĩ rằng anh ấy đã chết! Anh là đồ lừa gạt!”

Nham Hạo ức chế nắm chặt lấy hai bả vai của Tiểu Lục khiến cô có chút nhói đau, “Cô bình tĩnh đi! Bây giờ theo tôi đi nói chuyện, kể cả cô có là vợ cậu ta thì đi vào đó cũng bị đánh cho toi bời thôi!”

Không kịp đợi Tiểu Lục lên tiếng, Nham Hạo một mạch kéo Tiểu Lục vào văn phòng mình đóng sầm cửa lại.

Tiểu Lục quỳ xuống mặt đất lạnh lẽo, nước mắt cô không ngừng chảy ra từ khoé mi, turnh giọt đọng lại xuống thêm gach.

“Anh nói đi, tại sao lại lừa tôi, tại sao lại nói dối tôi?!” Cô ôm lấy đầu không ngừng lắc.

Nham Hạo chỉ biết thở dài chờ Tiểu Lục ngồi lên ghế, “Đều là mong muốn của cậu ấy cả. Trước khi vụ việc xảy ra, cậu ta có đến gặp tôi và nói rằng cho dù cậu ta có sống đi chăng nữa thì không được tiết lộ cho cô biết vì sợ sẽ tổn thương đến cô. Thế nên ở hiện trường, tôi đã lên âm thầm nhờ người mang Lãnh Thiên Dạ đi và để người thay thế vào, cô biết lúc vào đến bệnh viện cậu ta được chuẩn đoán còn bao nhiêu phần trăm sự sống không? 15%. Tôi vô cùng sợ, thế nên tự tay tôi đã phẫu thuật cho cậu ấy, nhìn những vết bỏng đáng sợ trên thân thể Lãnh Thiên Dạ tôi đều ngấy người. Cuộc phẫu thuật thành công, Lãnh Thiên Dạ trở về phòng chăm sóc đặc biệt nhưng sống với tư cách người thực vật. Suốt một năm nay cậu ta luôn luôn nằm yên đó, một cử động bất chợt cũng không hề có...cho tới hôm nay.”

“Bảo Nhi, cho dù cô có căm hận tôi, tôi mặc kệ. Dạ yêu cô, yêu cô rất nhiều, đó là điều tôi chắc chắn. Cô đã một mình sinh ra Thiên Bảo vô cùng cực nhọc, phải là người phụ nữ bình thường chắc sẽ không chịu nổi cú sốc này. Vậy nên, từ bây giờ, cô nên chăm sóc bản thân thật tốt, về phần Dạ, cứ để cậu ta từ từ khôi phục ý thức rồi từ đó toàn quyền cô xử lý.”

Tiểu Lục không khóc nữa, chỉ yên lặng từ đầu đến cuối nghe Nham Hạo kể lại sự việc.

Anh đã tỉnh lại, cô không mong gì hơn điều đó.

Từ bây giờ, gia đình ba người sẽ được xây dựng, cô sẽ chăm sóc anh thật tốt, không bao giờ buông tay ra nữa.

Hồi xưa chỉ vì tính ngang bướng của mình mà đã hại anh đau khổ, kể từ nay, cô tuyệt đối không rời xa anh nữa, sẽ không bao giờ hối hận vì đã yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Đây là khoảng thời gian rất lâu về sau, sau cả khi Mạc Hân Như sinh con và Lãnh Thiên Dạ nhận lại gia đình mình. Lúc này, mọi thứ đều trôi qua êm êm, yên bình, Nhất Thế vẫn ngày càng tiến lên nhờ Tư Dạ Phong và Lãnh Thiên Dạ, hai người vẫn luôn là đôi bạn thân, cả Tiểu Lục và Mạc Hân Như cũng vậy.

Bây giờ, Tư Dạ Nguyệt đã ba tuổi và Lãnh Thiên Bảo bốn tuổi.

“Nguyệt Nguyệt, tặng cậu kẹo này, làm bạn gái mình nha.” Một bàn tay tròn xinh trắng nõn đưa viên kẹo ra.

Cô bé ngược lên, ánh mắt to tròn đen láy nhìn người phía trước. Da cô bé mịn màng trắng mịn, đôi má phúng phính hồng hào như hai cái bánh bao, đôi môi đỏ mọng chu ra, chăm chú nhìn viên kẹo.

“Tiểu Thái cho Nguyệt Nguyệt sao?” Tư Dạ Nguyệt nghiêng đầu, híp mắt cười với cậu bé.

Tiểu Thái cảm thấy hai má mình nóng bừng, Nguyệt Nguyệt rất xinh đẹp nga, ai ai cũng mê, cậu chưa thấy ai đẹp đến động lòng người như vậy, thậm chí cô ấy bấy lâu, hôm nay cậu quyết định phải tỏ tình mới được.

Bống..

Bốp!

Viên kẹo lăn dài trên mặt đất, cậu bé Tiểu Thái ngồi bệt ra giữa nhà ôm đầu khóc lớn...” Huhu..Lãnh Thiên Bảo, cậu bắt nạt người!”

Lãnh Thiên Bảo hừ mũi, đá viên kẹo ngửa mắt kia ra xa, xong quay ra lờm nguỵch Tiểu Thái. Cậu cúi xuống, về mặt đen sì nhìn người phía trước, “Đã nói bao nhiêu lần rồi? Nguyệt Nguyệt là của tôi, cậu không có cửa đâu!”

“Cậu...cậu cậy lớn ức hiếp bé, cậu nghĩ cậu hơn tôi một tuổi mà có thể bắt nạt tôi sao? Tôi...tôi mách cô giáo!” Tiểu Thái uất ức hét lên.

Thiên Bảo cười khẩy, “Thì sao nào? Ca ca lớn hơn, ca ca được phép bắt nạt tiểu đệ phải không nào? Nếu em muốn yên thân trong cái nhà trẻ này, vậy thì cách xa Nguyệt Nguyệt ra nghe không? Nếu ca ca bắt gặp tiểu đệ đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt, ca ca sẽ không để em yên đâu!” Lãnh Thiên Bảo vỗ má Tiểu Thái rồi nhay lon ton đến bên cạnh Tư Dạ Nguyệt.

Đây là ức hiếp!

Rõ ràng là ức hiếp!

Tiểu Thái ôm mặt khóc nức nở chạy đến ôm chân cô giáo nhưng không dám nói tên kẻ bắt nạt mình.

Ngược lại, Lãnh Thiên Bảo đang nghịch cát vui vẻ với Tư Dạ Nguyệt bỗng nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm cô bé.

“Nguyệt Nguyệt, ca ca hỏi em nhé?”

Cô bé gật đầu, tiếp tục nghịch cát.

“Em biết tại sao ca ca lại học cùng lớp với em không?”

“Anh Thiên Bảo nói muốn học chung với Nguyệt Nguyệt nên xin cha Dạ chuyển xuống một lớp.” Cô bé thành thật trả lời.

Thiên Bảo gật đầu, “Phải, thế Nguyệt Nguyệt thích học chung với ca ca không?”

“Thích ạ, mỗi ngày được gặp anh Thiên Bảo, Nguyệt Nguyệt rất vui, còn được đi chơi cùng anh, ngủ trưa bên cạnh anh nữa.”

“Thế...Nguyệt Nguyệt thích anh như vậy, về sau có còn thích anh nữa không?”

Tư Dạ Nguyệt nghiêng đầu cười tươi, “Đương nhiên, Nguyệt Nguyệt sẽ thích anh cả đời nha.”

Lãnh Thiên Bảo cảm thấy một dòng ngọt ngào chảy vào trong lòng, sao Nguyệt Nguyệt đáng yêu quá đi! Hôm qua bố cậu từng kể, muốn người ta nhớ mình suốt đời thì phải có tạo ấn tượng từ lần đầu tiên gặp mặt, thế nên từ ngày ngày đầu nhìn thấy Nguyệt Nguyệt, cậu vô cùng thích cô bé nha, vừa xinh đẹp vừa ngọt ngào.

“Nguyệt Nguyệt, nếu em thích ca ca vậy thì lớn lên có đồng ý làm vợ ca ca không?” Lãnh Thiên Bảo hớn hờ hỏi.

Tư Dạ Nguyệt ngược đôi mắt trong veo, tò mò nhìn vị ca ca, “Vợ là gì hả anh Thiên Bảo?”

“Hừm..thì như cha mẹ em đó, ở bên nhau, yêu nhau rồi sinh ra em, đó là vợ chồng, Nguyệt Nguyệt có muốn làm vợ anh không?”

“Nghe rất là vui...em có muốn, em sẽ làm vợ anh.” Nguyệt Nguyệt gật đầu lia lịa.

“Vậy mình móc ghẹo nha, em mà dám bỏ ca ca đi yêu người khác, ca ca sẽ không chơi với em nữa.”

Lãnh Thiên Bảo cười thâm trong lòng, baba, người thật là tài giỏi, thảo nào mama yêu baba như vậy.

Hoàn chỉnh văn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ác Ma Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.